

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 32

Dimecres, 24 d'octubre de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 22 i 23, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 22

Procediment

per a designar un senador o senadora (tram. 280-00002/08) (p. 3)

Sessió núm. 23.1

Interp·l·lació

al Govern sobre les mesures de reducció de la velocitat per a millorar la qualitat de l'aire
(tram. 300-00073/08) (retirada) (p. 4)

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Simeó Miquel i Peguera (tram. 401-00012/08) (p. 5)

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa
(tram. 401-00014/08) (p. 6)

Composició

de les meses de les comissions (p. 7)

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats
(tram. 234-00017/08, 234-00020/08, 234-00021/08, 234-00022/08, 234-00023/08,
234-00024/08, 234-00025/08, 234-00026/08 i 234-00027/08) (p. 7)

Projecte de llei

del Memorial Democràtic (tram. 200-00014/08) (p. 7)

Interp·l·lació

al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de joc (tram. 300-00075/08) (p. 23)

Projecte de llei

de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00023/08) (p. 27)

→

Preguntes

- al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00087/08) (p. 41)
- al president de la Generalitat sobre la situació del servei de rodalia de Renfe (tram. 317-00090/08) (p. 42)
- al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00089/08) (p. 43)
- al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00088/08) (p. 44)
- al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00092/08) (p. 45)
- al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00093/08) (p. 46)
- al Govern sobre els protocols d'atenció d'urgències mèdiques infantils en l'àmbit de l'atenció primària (tram. 310-00122/08) (p. 47)
- al Govern sobre l'endarreriment en l'aplicació de la llei de l'Estat que obliga a fer efectiu el retorn dels documents que encara resten a l'Arxiu de Salamanca (tram. 310-00119/08) (p. 49)
- al Govern sobre les previsions i les accions amb relació al retorn complet dels papers de Salamanca als seus legítims propietaris (tram. 310-00123/08) (p. 49)
- al Govern sobre el retorn complet dels papers de Salamanca (tram. 310-00121/08) (p. 51)
- al Govern sobre la determinació de la seu del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (tram. 310-00117/08) (p. 52)

Proposta

- per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, del 7 de gener, d'enjudiciament civil (debat de totalitat) (tram. 270-00003/08) (p. 53)

Proposta

- de designació d'un representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-00006/08) (p. 55)

Interpellació

- al Govern sobre la inspecció de treball i la seguretat social (tram. 300-00074/08) (p. 55)

Interpellació

- al Govern sobre les infraestructures viàries i ferroviàries de l'Estat a Catalunya (tram. 300-00072/08) (p. 59)

Interpellació

- al Govern sobre l'execució de les polítiques de serveis i prestacions socials (tram. 300-00076/08) (p. 65)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 22

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, i el conseller de Governació i Administracions Públiques.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a designar un senador o senadora (tram. 280-00002/08). Grups parlamentaris. Designació.

El president

Comença la sessió.

Procediment per a designar un senador o senadora (tram. 280-00002/08)

El primer punt de l'ordre del dia és la designació d'un senador que ha de representar la Generalitat al Senat. D'acord amb l'article 152 del Reglament, passarem ara a la designació.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya en substitució del senyor Josep Piqué i Camps és l'il·lustre senyor Daniel Sirera i Bellés.

Podem fer la votació per assentiment o podem fer-ho per votació? Per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, entenc que els grups parlamentaris estan d'acord amb l'assentiment. I, si és així, queda designat l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera i Bellés per a representar la Generalitat de Catalunya al Senat, de la qual cosa se n'informarà a la Presidència del Senat, al qual lliurarem la corresponent credencial.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i vuit minuts.

SESSIÓ NÚM. 23.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretaria general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, la consellera de Justícia, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Simeó Miquel i Peguera (tram. 401-00012/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa (tram. 401-00014/08). Tots els grups parlamentaris. Substanciació.

3. Composició de les meses de les comissions.

4. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00017/08, 234-00020/08, 234-00021/08, 234-00022/08, 234-00023/08, 234-00024/08, 234-00025/08, 234-00026/08 i 234-00027/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 136, 34).

5. Projecte de Llei del Memorial Democràtic (tram. 200-00014/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 135, 3).

6. Projecte de llei de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 200-00023/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 123, 27).

7. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, del 7 de gener, d'enjudiciament civil (tram. 270-00003/08). Tots els grups parlamentaris. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 104, 49)

8. Proposta de designació d'un representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-00006/08). Grups parlamentaris. Designació.

9. Interpellació al Govern sobre la inspecció de treball i la seguretat social (tram. 300-00074/08). Grup Mixt. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre les infraestructures viàries i ferroviàries de l'Estat a Catalunya (tram. 300-00072/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre l'execució de les polítiques de serveis i prestacions socials (tram. 300-00076/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre les mesures de reducció de la velocitat per a millorar la qualitat de l'aire (tram. 300-00073/08). Daniel Pi i Noya, del Grup Parlamentari

d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de joc (tram. 300-00075/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris per a impartir l'assignatura d'educació per a la ciutadania (tram. 302-00056/08). M. Àngeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació de places de llars d'infants (tram. 302-00057/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'agricultura (tram. 302-00058/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'orientació del sistema sanitari català (tram. 302-00059/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Interpellació al Govern sobre les mesures de reducció de la velocitat per a millorar la qualitat de l'aire (tram. 300-00073/08) (retirada)

Es fa avinent que a sol·licitud del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ha estat retirada la interpellació que figurava amb el número 12 de l'ordre del dia, que era la Interpellació sobre les mesures de reducció de la velocitat per millorar la qualitat de l'aire.

Atès que ha estat presentada pel conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, honorable senyor Joan Saura, una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia, en el sentit que el debat del punt tretzè, que és la Interpellació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de joc, es faci a continuació del punt cinquè, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, demano l'assentiment d'aquesta cambra a l'esmentada sol·licitud.

Hi ha inconvenient? (*Pausa.*)

Doncs, aprovada aquesta modificació per assentiment, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Simeó Miquel i Peguera (tram. 401-00012/08)

I passem al primer punt de l'ordre del dia que és l'Homenatge en memòria de l'exdiputat senyor Simeó Miquel i Peguera. Iniciem aquest punt de l'ordre del dia, que és l'homenatge en memòria de l'il·lustre senyor Simeó Miquel i Peguera que fou diputat d'aquesta cambra a la cinquena legislatura.

Aquesta presidència vol saludar la seva família i els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta aquest Parlament.

Té la paraula la il·lustre senyora Maria del Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, molt honorable president. Molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, senyores i senyors diputats, família Miquel - Roé, rebeu també una cordial salutació, d'una manera molt especial, del Grup de Convergència i Unió, d'una manera especial dins del Grup de Convergència i Unió dels diputats de les terres de Lleida i també dels diputats de les terres de Lleida de la resta de grups d'aquesta cambra.

«El que fou necessari i bastava és que uns homes sentissin / com no hi ha fast més dolç que ésser i gustar-se un mateix; / simplement, subtilment, sabessin com no hi ha inútil / cap esperit, si creix lliure en la seva virtut; / que per poder esdevenir el que volien llurs déus, en la forma / viva del que eren ja des de l'arrel de llurs morts, / consentissin a fer-se, ells diversos! iguals en les armes, / persuadits per la llei, ells que es dictaven les lleis, i a la força més forta que estreny o que inunda, oposessin / la raó que es coneix i l'escomesa viril. / Homes que vau mesurar i acomplir accions més que humanes / per merèixer l'orgull d'ésser i de dir-vos humans, / jo em reconec entre els fills de les vostres sembres il·lustres: / sé que no fórem fets per a un destí bestial.»

D'aquest fragment de l'«Elegia novena» de les *Elegies de Bierville* que Carles Riba va dedicar a Pompeu Fabra, a Simeó Miquel li havíem sentit a dir en moltes ocasions com envejava el mestre Fabra, també per raons tot d'altres, per tenir dedicats a la seva persona uns versos com aquests.

Avui, que aquesta cambra ha convingut a dedicar-li una semblança a Simeó Miquel, per a ell, doncs, aquesta elegia, en un més que merescut reconeixement a la seva sempre sàvia, elegant, discreta i inquieta humanitat.

Parlar de Simeó Miquel i Peguera vol dir parlar d'un home que quan era un nen, i corria l'any 31 quan Lleida es va manifestar amb motiu de la proclamació de la República, sembla que es va escapar de la classe dels germans maristes per veure-la passar, aquella marxa; una escapada que li costà, diuen, un càstig per republicà. Simeó Miquel tenia llavors dotze anys, i des d'aleshores va lluitar tota la seva vida per a la consolidació de la democràcia, per a l'assentament de les institucions i per al reconeixement nacional de Catalunya.

Advocat de formació i de professió, i activista social, polític i cultural per vocació, Simeó Miquel fou sobretot un home de Lleida; ciutat a la qual hi deixa, arran del seu traspass aquest passat mes de febrer, un full inacabable de serveis. Perquè per a ell qualsevol responsabilitat no era altra cosa que una voluntat de servei. Tant era així, que el mateix president Pujol havia dit d'ell que «devia ser l'única persona de Catalunya que feia les coses sense cobrar», i ho devia dir, també, perquè durant el franquisme Simeó Miquel va ser l'únic advocat de Lleida que va defensar d'una manera desinteressada ciutadans jutjats per consells de guerra i pel Tribunal d'Ordre Públic. I s'agradava d'assenyalar, amb orgull sorneguer, que cap dels qui va defensar no va ser condemnat.

Així es va convertir en un dels pilars de l'antifranquisme, en aquella Lleida dels anys seixanta, quan ja llavors era un advocat prestigiós, a liderar la recollida de sis mil signatures contra la voluntat de separar Lleida de Catalunya en un intent d'integrar-les, aquelles nostres terres, en una nova regió que li'n volien dir «el valle del Ebro». Aquell perill portava per nom «leridarismo». I fou arran d'aquella polèmica que l'any 1967 Simeó Miquel esdevenia el motor de l'obra *Lleida: problema i realitat*, que arribaria a ser un *best-seller* d'Edicions 62, i que fou escrita conjuntament amb Joan Gabernet –amb el pare Gabernet–, amb Josep Lladonosa, Francesc Porta i Josep Vallverdú, i prologada per Jordi Pujol. Obra, aquesta, que vaig reeditar –si se'm permet de remetre'm a una trajectòria professional– quan l'any 1995 tenia confiada jo llavors la responsabilitat del servei editorial de l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

I ja que parlem de bibliografia, entre la seva bibliografia destaquen també els articles polítics, un volum que compila les seves col·laboracions a la premsa, i que encara avui els ben asseguro que és un llibre de rabiosa actualitat.

L'any 1974, flanquejat per Jordi Pujol i per Anton Cañellas, va presidir a Montserrat la fundació de Convergència Democràtica de Catalunya. Per bé que en les eleccions constituents de 1977 fou cap de llista d'Unió Democràtica, no va sortir elegit i llavors va abandonar tant la seva activitat política com la seva militància partidista. Aquesta seva decisió va fer que per a molts observadors de la vida política lleidatana en particular, i catalana, d'una manera general, hi hagués una mena d'«enigma Simeó Miquel», que consistia a no entendre què havia pogut passar perquè una persona que havia defensat per convenciment els ideals democràtics i catalanistes durant la llarga nit del franquisme tot d'una decidís de desaparèixer de la vida política. «Vaig veure ben clar» –havia manifestat l'any 1987– «i en això no m'he equivocat fins ara, que en un sistema electoral de llistes tancades, on es vota el partit i no les persones, jo no hi tenia res a fer.»

I tornarà a participar de la vida política, i serà quan entre els anys 1995 i 1999 va ser diputat en aquesta cambra per Convergència i Unió, en qualitat, però, d'independent. I és que «Simeó Miquel era un home de temperament polític», ha escrit d'ell, el president Pujol, que li va demanar personalment que participés d'aquella llista per a la circumscripció de Lleida.

Però en aquest seu passeig per la vida, Simeó Miquel va ser un home d'estrenes. Vivia el privilegi de ser sovint l'escollit primer. Membre del cos superior d'administradors civils de l'Estat, l'any 1979 és nomenat primer delegat territorial del llavors recent creat Ministeri de Sanitat i Seguretat Social a Lleida, fins que les competències foren transferides a la Generalitat. L'any 1989, l'alcalde Siurana el convidà a formar part d'un recent creat Consell Assessor Municipal, i és que ja llavors Simeó Miquel és del tot consolidat com un referent cívic de les terres de Lleida. I encara un any després va acceptar el nomenament com a primer síndic de greuges de la Paeria; institució del tot pionera, llavors, la sindicatura en els ajuntaments catalans, i des de la qual va aconseguir de fer possible una bona entesa entre l'Administració i els lleidatans, alhora que contribuï amb els seus consells a millorar-la, aquella recent estrenada institució.

Havia estat també president de la delegació territorial d'Òmnium Cultural a Lleida; delegació que es constituïa tot just una setmana abans que l'entitat fos suspesa per ordre governativa l'any 1969. Quan s'aixecà la suspensió i la delegació de Lleida es constituí llavors formalment, en fou president. Després, en aquest cas, però, de l'amic Francesc Porta, amb la voluntat sempre d'evitar amb el màxim interès que es considerés Òmnium com una entitat política.

Però Simeó Miquel tenia sobretot molt d'interès per l'ensenyament, per la renovació pedagògica i per un model d'escola catalana. Per això és que va contribuir a la creació de l'Escola Espiga, amb Maria Rúbies i Jaume Magre.

Però sobretot cal destacar la creació de l'Escola Alba, que fundaren una colla de matrimonis amics: els Vallverdú - Arqué, els Cassanyas - Torres, els Porta - Tallada, els Calvet - Combelles i en Simeó Miquel i Pepita Roé. Deia que va ser una experiència impensable, duta amb dedicació, amb voluntat i sobretot amb una forta dosi d'humor. «Com que el nostre propòsit» –deia ell– «no era obtenir cap benefici econòmic, vam creure que la nostra escola seria modèlica. Una escola que renunciés als possibles guanys i els dediqués íntegrament a millorar l'ensenyament..., aquesta escola no podia fallar.» I no va fallar, els ho ben asseguro, senyores i senyors diputats: l'Alba fou un referent d'escola catalana i de renovació pedagògica, i un inoblidable record.

Aquesta seva inquietud per l'ensenyament, també superior, el va portar a formar part del primer Consell Social de la Universitat de Barcelona, i, posteriorment d'aquí, en crear-se la Universitat de Lleida, li fou confiada la presidència del primer Consell Econòmic i Social, amb el conseller Laporte. Una etapa, aquesta seva, que culminà amb la Llei dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya.

Home de conversa sàvia i d'humor intel·ligent, de mirada franca i amb posat senyor, Simeó Miquel, lector llarg de ficcions, hi estava bé aquí. Estimava Lleida amb bogeria i Catalunya amb passió. Era amic dels seus amics i tenia molta, moltíssima debilitat per la família. Cinquanta-vuit anys casat amb Pepita Roé, i li deia: «Ai!,

si això pogués durar!» Però acordava raó i sentiment, i una intel·ligència singularment aguda li va saber fer mantenir sempre el just equilibri entre un cor racional i una raó sentimental.

Creu de Sant Jordi i Medalla d'Or de la Ciutat de Lleida, aquesta a títol pòstum, han estat també uns més que merescuts reconeixements a una trajectòria vital assentada en dos pilars: la democràcia i la catalanitat; una catalanitat, la seva, sentida i viscuda, per tant, una catalanitat, la seva, real; ell, fidel a una passió terral de molts segles.

I fou que el dia 14 de febrer Simeó Miquel i Peguera, membre que fou d'aquesta cambra, esdevenia un immortal absent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. (*Aplaudiments forts i perllongats.*) Moltes gràcies, senyora Vidal, per les seves paraules. I els convido a guardar un minut de silenci en memòria de l'il·lustre senyor Simeó Miquel.

(*La cambra serva un minut de silenci.*)

Moltes gràcies.

Els punts que vénen seguidament requeriran alguna votació i seran ràpids, per tant... Els ho comunico perquè sàpiguen que farem la votació ràpidament.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa (tram. 401-00014/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la Declaració del Parlament amb motiu del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa.

Prego al secretari tercer que llegeixi la Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa.

El secretari tercer

«Declaració amb motiu del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa.

»Amb motiu de la celebració del Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa, promogut per les Nacions Unides amb l'objectiu de crear consciència de la importància d'eradicar la pobresa i la indigència a tots els països, en particular als països en desenvolupament, el Parlament de Catalunya vol refermar el seu ple suport a aquesta jornada, amb la intenció de lluitar, tant des de la seva acció com des de la seva capacitat d'influència en la societat i en el Govern, contra les situacions de pobresa extrema que pateixen al món homes, dones i infants.

»La pobresa constitueix una de les més grans amenaces per a l'estabilitat del món. En la Declaració del mil·lenni, les Nacions Unides es van fixar l'objectiu de reduir l'índex de pobresa a la meitat per al 2015. Cal

que el Govern de Catalunya, en la mesura que ho permetin les competències, persegueixi aquest objectiu. En aquest sentit, cal contribuir a l'execució de plans que facilitin l'eradicació de la pobresa i la cohesió social. En el cas català, cal treballar per l'aplicació del Pla per a la inclusió i la cohesió social a Catalunya. Cal, doncs, reduir les fractures econòmiques, socials i culturals que minen les societats contemporànies.

»Amb motiu d'aquest Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa, el Parlament de Catalunya formula una crida de solidaritat i responsabilitat per a combatre la indiferència i ajudar els més vulnerables.

»Palau del Parlament, 24 d'octubre de 2007.»

El president

Moltes gràcies.

Composició de les meses de les comissions

El tercer punt de l'ordre del dia és la composició de les meses de les comissions.

Atès que els canvis en la composició d'algunes meses han estat recollides en el dossier de la sessió, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi la lectura.

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00017/08, 234-00020/08, 234-00021/08, 234-00022/08, 234-00023/08, 234-00024/08, 234-00025/08, 234-00026/08 i 234-00027/08)

I passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats i diputades.

Prego al secretari quart de la Mesa que doni lectura del dictamen.

El secretari quart

Gràcies, president.

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el dia 3 d'octubre del 2007, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Primer. Una vegada examinades les noves dades de declaracions dels diputats Joan Morell i Comas, Agnès Pardell Veà, Judit Carreras Tort, Carles Puigdemont i Casamajó, Santi Vila i Vicente, Josep Maria Rañé i Blasco i Mila Arcarons i Oferil relatives a la professió que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Joan Morell i Comas, Agnès Pardell Veà, Judit Carreras Tort, Carles Puigdemont i Casamajó, Santi Vila i Vicente, Josep Maria Rañé i Blasco i Mila Arcarons i Oferil.

»Segona. Una vegada examinades les dades declarades pels diputats Teresa Estruch Mestres i Josep Llobet Navarro relatives a la professió que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Teresa Estruch Mestres i Josep Llobet Navarro.

»Palau del Parlament, 3 d'octubre del 2007.»

El president

Hi ha alguna intervenció? (*Pausa.*) Si no hi ha cap intervenció, passarem a la votació, la qual també podem fer per assentiment.

Es pot considerar, doncs, aprovada aquesta proposta per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei del Memorial Democràtic (tram. 200-00014/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei del Memorial Democràtic.

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch, que fou designat relator per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Bon dia. Gràcies, president. Honorable president, consellers, permetin-me, en aquesta intervenció, com a relator dels treballs de la ponència, començar saludant els representants de les entitats de la memòria històrica, els historiadors i historiadores, els juristes, els representants del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, totes les persones que ens acompanyen a la tribuna i en una altra sala d'aquest Parlament.

Bé, el relat que em toca fer en aquesta primera intervenció –després intervindrà com a grup– és la crònica del projecte. I aquí em sembla que val la pena explicar l'antecedent més o menys immediat, l'acte del Liceu del 22 d'abril de 2002 d'homenatge als represaliats del franquisme, en què es va aprovar un manifest que deia, entre altres coses: «Conèixer i difondre la història no és garantia que els desastres no es repeteixin, però contribueix a consolidar i aprofundir la cultura democràtica, una ètica de l'esforç col·lectiu, de la llibertat i de la pau. Volem que aquest sigui el nostre llegat i per aquesta raó proposem a l'Administració catalana la creació del Memorial Democràtic, un llegat del coneixement que faci els ciutadans civilment més savis i per tant més lliures.»

A partir d'aquí, el Govern va elaborar l'avantprojecte, amb un equip redactor dirigit pel professor Ricard

Vinyes, amb una comissió assessora de quinze historiadors i historiadores, presidida pel professor Borja de Riquer, i amb diàleg amb les entitats.

El primer debat de totalitat d'aquest projecte es va produir el maig del 2006, i després es va començar un període de compareixences. El projecte va ser, diguem-ho així, víctima del període final de l'anterior legislatura.

El segon debat de totalitat –ja en aquesta legislatura– es va produir el març del 2007. Es va començar també un altre període de compareixences –les que estaven pendents de l'anterior legislatura. En total han comparegut trenta entitats, experts, centres territorials, etcètera.

La ponència ha estat formada pel senyor Santi Vila, de Convergència i Unió; pel Josep Maria Balcells, del PSC; per la Maria Mercè Roca, d'Esquerra Republicana; pel Jordi Montanya, del Partit Popular; per l'Albert Rivera, del Grup Mixt, i per jo mateix.

Es varen presentar unes cent esmenes –una bona part de la mateixa majoria de govern–, i ara en resten quaranta; se n'han incorporat, per tant, seixanta en el període de tramitació, amb la voluntat de millora del text i amb la voluntat també d'incorporar propostes i suggeriments de les persones i entitats que van participar en les compareixences.

El projecte, avui, es formula a partir d'una exposició de motius que explica el sentit polític i cívic del memorial, i uns articles inicials –l'1, el 2 i el 3– en què es defineixen les funcions i objectius del memorial i el perquè de la creació del memorial.

En l'article 2 hem arribat a una transacció, els tres grups de la majoria i Convergència i Unió, que obra en poder de la Mesa i dels grups parlamentaris, que em sembla que, a més, és oportú llegir, perquè reflecteix l'objecte i finalitat del memorial.

Diu: «El Memorial Democràtic té per objecte desplegar les polítiques públiques del Govern adreçades a l'acció cívica de recuperació, commemoració i foment de la memòria democràtica, i en concret del coneixement del període de la Segona República, de la Generalitat republicana, de la Guerra Civil, de les víctimes del conflicte per motius ideològics, de consciència, religiosos o socials, de la repressió de la dictadura franquista, de l'exili i la deportació, de l'intent d'eliminar la llengua i la cultura catalanes, dels valors i les accions de l'antifranquisme i de totes les tradicions de la cultura democràtica, amb la finalitat de donar a conèixer d'una manera científica i objectiva el passat recent i estimular la comprensió del temps present.»

L'article 6 formula com ha d'estar composta la Junta de Govern d'aquest organisme. En el període de tramitació s'ha canviat d'una junta íntegrament governamental a una junta que, en base també a una transacció a què hem arribat, estaria formada per deu membres nomenats pel Govern, si bé tres en funció del càrrec –Museu d'Història, Arxiu Nacional i Institut Català de les Dones–; sis, designats pels grups parlamentaris, aquí al Parlament; quatre experts, elegits per dues terceres parts dels diputats i diputades d'aquest Parlament, i tres membres més –un, del Consell Assessor, i dos, de les entitats que formaran part del Consell de Participació. A part, hi ha

aquest Consell Assessor, integrat per professionals, i un consell de participació, integrat per entitats, sindicats, centres d'estudis locals i comarcals, ajuntaments, etcètera.

Com a relator, voldria expressar alguns agraïments. El primer, al diputat i a la diputada que conjuntament amb mi formen part de la majoria de govern, el Josep Maria Balcells i la Maria Mercè Roca. Jo crec que hem fet honor al nom de «entesa»; ens hem entès, hem treballat conjuntament. I en aquest sentit també vull destacar la col·laboració del secretari de Relacions Institucionals, el senyor Josep Vendrell, i de la directora general de la Memòria Democràtica, la Maria Jesús Bono, que en tot moment ens han acompanyat, ens han assessorat i hem establert un diàleg fructífer amb ells.

També voldria destacar el paper positiu del Santi Vila, amb una voluntat de diàleg, que jo crec que ha estat compartida, i també les posicions del senyor Montanya, que potser podrien semblar distants; jo penso que en el fons no estem tan distants de com queda el text final, però també li vull agrair l'esforç que ha jugat a la ponència. I finalment, molt concretament també, el paper que ha jugat, positiu, el lletrat, el senyor Ismael Pitarch.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Per començar el debat de posicionament, de defensa de les esmenes reservades als grups, en nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Santiago Vila.

El Sr. Vila i Vicente

Senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats, ciutadans aquí presents, bon dia, benvinguts. Bé, en primer lloc, a tall de consideracions prèvies, m'agradaria assenyalar que pujo a la tribuna com a diputat del Grup de Convergència i Unió, intervenint, doncs, també avui aquí en nom dels diputats i diputades d'Unió Democràtica de Catalunya, un partit, com saben, plenament víctima de l'experiència de la Guerra Civil i, en molts moments, també del llarg franquisme, encara que, com hem vist recentment en actes d'aquest cap de setmana, sovint no és prou recordat com caldria. Carrasco i Formiguera, perseguit a Catalunya per cristià i assassinat a Espanya per catalanista.

Pujo a la tribuna, però, també com a alcalde d'una ciutat, Figueres, que va patir a la pròpia pell l'horror de la Guerra Civil. El castell de Sant Ferran de Figueres va ser seu de les darreres Corts republicanes que es van reunir, però alhora també seu d'una setantena d'afusellaments de persones simplement culpables de ser cristianes. A Figueres vam patir, el 3 de febrer de 1939, un dels més sagnants bombardeigs de tota la Guerra Civil, sobre població civil. També, però, vam viure assassinats de religiosos i accions segurament no tan descontrolades com avui voldríem poder explicar. Per Figueres hi va desfilar tothom, lamentablement, i encara avui en la memòria de la ciutat es recorden, als mesos de gener, febrer i març de 1939, les desfilades dels Rovira i Virgili, dels Pau Vila, dels Carles Rahola, dels Lluís

Companys, dels Francesc Pujols i de tots els ciutadans anònims, centenars de milers de ciutadans que van haver de fugir per molts anys.

Comencem, doncs, aquesta intervenció, des de Convergència i Unió, plenament conscients i coneixedors de l'horror de la guerra fratricida, en la seva més profunda dimensió.

Dit això, aparentment, aquest podria semblar que és un projecte de llei senzill; «instrumental», havia estat el mot de què el mateix Govern l'havia titllat en algun moment donat. En realitat, però, aquesta és una iniciativa segurament plena de paranys i de riscos.

En primer lloc, el risc d'imposar visions que podrien semblar-nos dirigistes o intervencionistes, més pròpies dels temps dels totalitarismes del segle xx, que del triomf del subjecte, propi del segle xxi. No escapa a ningú que qui gestiona memòria intenta construir relat, intenta donar sentit, servint sempre els interessos del present.

En aquest sentit, va ser molt significatiu el testimoni que, a propòsit de la commemoració del seixantè aniversari, el juny del 2004, del desembarcament de Normandia, van viure ciutadans i ciutadanes de la baixa Normandia, de Saint-Lô. Per a aquests ciutadans, davant l'intent, finalment reeixit de commemorar aquella efemèride per part del president Chirac, per part del president Bush i de referir-se a aquell esdeveniment com un moment de llibertat, com un moment d'alliberament d'Europa, no és menys veritat, van recordar aquelles famílies, que per a ells, en la memòria familiar, aquelles eren setmanes i aquells van ser, en definitiva, actes que van tenir a veure amb la mort dels seus familiars més directes. Paradoxalment, bombes alliberadores, el juny de 1944, a la baixa Normandia suposaven segar la vida de persones de l'entorn familiar. Quedava clar que la memòria col·lectiva, de vegades, violenta la memòria familiar, violenta la memòria personal.

Entenguin, doncs, que a un diputat lliberal, que aspira a viure més anys en el segle xxi que no pas al segle xx, li generi certa desconfiança que hi hagi un govern que es disposi a dir-nos què ha de ser digne de record.

Hi ha, però, un altre risc: el risc de donar una visió segurament anacrònica o potser empobridora davant la complexitat dels fets de la Guerra Civil. Un segon exemple: Josep Maria López-Picó, durant la República, un demòcrata, certament conservador i home d'ordre, però finalment demòcrata; un home, però, que al febrer de 1939 saluda l'entrada dels exèrcits de Franco a Catalunya, segur que és l'hora de la pau, de l'ordre, de la restauració dels valors catòlics, però que ja al mes d'octubre del 1939 descriu el nou règim com «l'estat botxi» i, desenganyat d'aquesta dictadura que s'inicia, es refugia, deia ell, «en la vida de la llar». L'exercici de la memòria, però, sempre és selectiu, i el mateix López-Picó, reconegut als quaranta com el gran poeta, passarà de seguida a l'oblit i no en serà restaurada la memòria fins al 1999, quan se'n recupera el dietari. Els historiadors procuren no fer mai de jutges; els governs també hauríem de procurar-ho.

Un altre dels riscos davant el projecte de llei en què ens trobem: el risc de reproduir els tòpics de sempre.

Sovint, quan ens referim a qüestions que tenen a veure amb la restauració de la memòria, no podem estalviar-nos parlar, sobretot pensant en els anys de la Transició, de pacte de silenci, de pacte d'amnèsia col·lectiva, de pacte per la desmemòria, etcètera. El nostre grup ha treballat en la ponència i va treballar en la primera intervenció per convèncer-los, per persuadir-los que tot això, senzillament, són tòpics. I tanmateix hem de reconèixer que no hi ha llibre ni iniciativa memorial que es faci a qualsevol punt del país que no es presenti sempre com una manera de posar fi, afortunadament, al pacte de silenci pretesament signat i que sembla –sembla– que ens hauria tingut silenciats durant aquests darrers trenta anys. Sincerament, no havíem vist mai un silenci tan sorollós.

Raymond Carr escrivia sobre la impressió que li causaven les Rambles de Barcelona als anys setanta, i s'hi referia com un «proceso de autoexamen obsesivo en su intensidad», parlava d'«avalancha de libros», referida a la Guerra Civil: més de vint mil llibres, d'ençà de la restauració de la democràcia, han parlat de la Guerra Civil i del franquisme.

El mateix podríem dir, però, quant a l'erecció de monuments. M'hauria agradat que estigués aquí l'honorable conseller Nadal, aleshores alcalde de la ciutat de Girona, per referir-nos –i he fet servir aquesta excusa per poder-lo citar– la memòria de Carles Rahola, afusellat injustament el 15 de març del 39, però restaurada la seva memòria un dia de Sant Jordi, un 23 d'abril de 1978. Per ser que les nostres institucions van esser obligades o van pactar un silenci, no deixa de ser que la data de 1978 és prou significativa, si la tenim en compte, la inauguració del monument a la seva memòria a la bonica rambla de la Llibertat, a Girona.

La història de Carles Rahola, però, ha de ser citada en aquest Parlament, perquè Rahola confirma, el seu assassinat confirma l'absurd de la guerra, l'horror de la barbàrie franquista, però també el tòpic de la desmemòria. Fins i tot, però, ens hauríem de referir i hem d'insistir en l'acció de l'Administració feta durant aquestes darreres dècades. Josep Benet al capdavant del Centre d'Història Contemporània, fundat el 1984. Quan diu que va ser fundat? El 1984, eh? Per tant, no és una cosa que vingui d'ahir. Amb una política sistemàtica, científica, de recuperació d'arxius, de suport a l'elaboració de tesis, de tesines. O les accions del darrer Govern Pujol, indemnitzant econòmicament, amb aquelles iniciatives..., sí, no eren lleis, però eren iniciatives que van indemnitzar econòmicament les víctimes de la guerra.

Segurament, com ha escrit Santos Julià, molts parlen d'oblit quan del que segurament haurien de parlar és simplement d'ignorància o de desconeixement. Sembla, de vegades, que abans d'engegar una cosa, si no l'has engegat tu mateix, aquesta cosa no hagi existit.

Un altre dels riscos de què hauríem de poder alliberar-nos avui en aquesta intervenció: el risc que, amb totes aquestes objeccions que jo els faig, algú pogués dubtar que Convergència i Unió condemnem, sense cap mena de matís, la dictadura franquista, només pel fet d'exigir rigor, finesa intel·lectual, a l'hora de recuperar la memò-

ria del passat, a l'hora de recordar que existeixen tantes memòries versemblants com individus hi ha al món.

Dit això, el posicionament del grup en els treballs de la ponència tenia a veure amb quatre objectius.

En primer lloc, ampliar el concepte de víctimes. Calia reconèixer explícitament el sofriment de les víctimes de la dictadura; calia ser sensible, però, també a una visió més ponderada, més equilibrada, més real, sobre les veritables víctimes de la Guerra Civil. En aquest sentit, les nostres esmenes han posat l'accent en el fet que calia reconèixer el patiment a la rereguarda, durant la Guerra Civil, als morts d'un i altre bàndol, a centenars de milers d'exiliats, però també a prop de més de 2.400 religiosos assassinats en un extermini que avui sabem que va ser molt més planificat i consentit del que potser voldríem.

També va ser un dels objectius del Grup de Convergència i Unió en els treballs de la ponència reivindicar com a fet positiu la Transició a la democràcia, decidits que una visió romàntica dels néts de la guerra o, segurament, nostàlgica dels bàndols de la dreta o de l'esquerra no pogués posar en perill el que, sense cap mena de dubte, són les tres millors dècades de la història de Catalunya i d'Espanya de tots els temps. El projecte de llei que inicialment va presentar el tripartit parlava d'un «estat democràtic encerclat per secrets, enigmes i silencis», una frase que segurament avui ens ruboritzava a tots després d'haver-hi pensat amb deteniment.

Tercer dels objectius que perseguíem: garantir el pluralisme de memòries. D'aquí, sobretot, les esmenes per assegurar la independència del Memorial Democràtic respecte del Govern a l'hora de nomenar la junta rectora, a l'hora de nomenar-ne el director, a l'hora de precisar-ne els estatuts.

I això té a veure amb el quart dels objectius que hem treballat en els treballs en comissió i a la ponència: plantejar un model alternatiu a l'hora de resoldre l'acció de control sobre el Memorial Democràtic, perquè pensàvem i pensem que si creiem realment que el Memorial Democràtic ha de ser un òrgan transversal, de país, realment independent, al servei de l'estímul memorial, qui millor podia garantir aquest pluralisme era el Parlament de Catalunya, on som tots representats.

Certament, el Grup de Convergència i Unió admetem i reconeixem, i en la persona del Jaume Bosch, que hi ha hagut avenços. A l'inici, el projecte de llei contemplava que aquest Memorial Democràtic, una entitat dotada de personalitat jurídica pròpia i plena de capacitat d'obrar, tindria el conseller de torn com a president i deu dels seus tretze membres, en la Junta de Govern, nomenats pel Govern. No començava massa bé la independència d'aquest òrgan: deu dels tretze membres en mans o elegits pel Govern. Després de l'acord de transacció subscrit ahir mateix i de les esmenes aprovades, però, el president continua sent el conseller, però el Govern nomena discrecionalment sis membres de la Junta de Govern i en deixa quatre perquè sigui una majoria qualificada del Parlament qui els nomeni. A més a més, cada grup parlamentari, com s'ha dit, podrà nomenar el seu representant.

Aquesta darrera transacció justifica el nostre pas del no a l'abstenció, amb el benentès, senyor Bosch, que si vostès posessin ara i aquí el Memorial Democràtic sota el control del Parlament de Catalunya el nostre vot seria nítidament afirmatiu, que és el que voldríem. Per Convergència i Unió, tal com s'ha fet amb l'ICIC o amb el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, l'acció de control del Memorial Democràtic hauria d'haver recaigut al Parlament, com hauria d'haver recaigut en mans del mateix Memorial Democràtic l'elecció del seu director, del seu consell de participació, etcètera.

Des del punt de vista funcional –i vaig acabant–, sorpren que avui endeguem el Memorial Democràtic i que, en canvi, el Govern es negui a extingir les unitats administratives que actualment fan la seva funció –esmena 72, que perdrem. O sorpren també que de l'anàlisi sumària que hem pogut fer dels ajuts i subvencions que el Memorial Democràtic ha atorgat ja en l'exercici 2007, la definició dels objectius, la definició de la línia estratègica a mitjà termini que es persegueix continuï sent imprecisa, per dir-ho suaument, o –segur– gens definida. El fet que, per exemple, enguany hàgim reconegut com un exercici memorial un estudi que té a veure amb la recuperació de la memòria d'una cooperativa, no acabem d'estar segurs que tingui a veure amb els objectius del Memorial Democràtic.

Dit això, i per no haver de fer ús del següent torn, fixo les esmenes, el posicionament respecte a les esmenes, i així ens estalviarem de tornar a intervenir.

Quant a les esmenes del Grup Popular, el nostre vot serà essencialment contrari. El motiu és que tenim la impressió que busquen vostès eufemismes per minimitzar l'horror de la dictadura franquista, i en aquests eufemismes nosaltres no hi podem participar. Tot i així, demanarem la votació separada de l'esmena número 3, on es proposa que el Memorial Democràtic depengui del Parlament, i de la número 61, on es proposa eliminar de l'ordenació la relació del Memorial Democràtic amb el Govern.

Quant a les esmenes dels Ciutadans, també hi votarem contràriament. Vostès, tenim la impressió que usen novament el text com a pretext per parlar de les seves pròpies cabòries.

Finalment, hem de reconèixer i valorar molt positivament les esmenes transaccionades amb el tripartit. En primer lloc, sobre l'objecte i la finalitat del Memorial Democràtic; en segon lloc, sobre les concessions a l'hora d'organitzar la Junta de Govern. En conseqüència, el nostre grup parlamentari demana votació separada per fer possible el nostre suport nítidament afirmatiu a l'exposició de motius, als articles 1, 2 i 3, que precisen l'objecte, la finalitat i les funcions, en definitiva, aquells aspectes que més hem treballat en ponència i que tenen aquest grau de consens que el país ens reclamava. Però ens abstindrem en tota la resta d'articulat, que té a veure, en definitiva, amb l'organització de la Junta de Govern.

Deixin-me només deu segons per acabar amb una citació: «No crec deixar cap enemic en aquesta terra, en la dolça Catalunya, que he estimat tant, en aquesta Girona dels meus amors, ni tampoc fora d'ella» –Carles Raho-

la, poc abans de morir. El Memorial Democràtic que avui neix no ens hauria de servir per idealitzar repúbliques, ni per maximitzar els crims dels uns ni minimitzar els dels altres; el Memorial Democràtic no ens hauria de servir únicament per repartir diners sense criteris ni objectius. El Memorial Democràtic que avui arrenca hauria de sumar-se a l'estímul del record d'homes i dones com Carrasco i Formiguera, com Carles Rahola o com Joan Peiró, que ens fan sentir dignes de formar part de la condició humana.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vila. Per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Honorables consellers, honorable conseller senyor Saura, prenem la paraula per defensar les nostres esmenes i avancem d'antuvi que votarem en contra d'aquest Projecte de Llei del Memorial Democràtic, situació aquesta que, entenem, no ha de sorprendre, a aquestes alçades d'aquest debat, la resta de formacions polítiques. Diem que prenem novament la paraula ja que aquest projecte va decaure a la passada legislatura, i no precisament pel bloqueig del nostre grup parlamentari.

En anteriors ocasions ja hem manifestat els motius del nostre posicionament, contrari a l'aprovació d'aquest projecte, i diem que ens hi oposàvem per qüestions més de forma que no pas de fons. Ho reiterem íntegrament: el nostre és un posicionament que dona lloc a votar desfavorablement aquest Projecte de Llei del Memorial Democràtic per qüestions, ho repetim, més de forma que no pas de fons. I mirarem d'explicar-ho per no generar cap tipus de dubte.

Dèiem, i ho reiterem, que una llei és una norma jurídica de caràcter obligatori, emanada del poder legislatiu a l'efecte de regular conductes o establir òrgans necessaris per al compliment de determinats fins, i que la seva inobservança comporta una determinada sanció. Es caracteritza per ser general, abstracta i impersonal, i opera per si mateixa, *erga omnes*, i és universal quant a la seva aplicació. És d'execució general i resta dispensada de la prova de la seva existència *a contrario sensu* del dret consuetudinari. És, en definitiva, l'expressió positiva del dret i és la concessió d'uns drets o la imposició d'unes obligacions; mai la llei, en la seva vessant més universal, la seva aplicació ha de servir d'aixopluc de la politització de determinats organismes.

Doncs bé, aquest grup parlamentari, en nom propi i també, com no?, dels milers de ciutadans de Catalunya que han fet possible els catorze escons que ocupem en aquest Parlament, no creiem històricament oportú –històricament oportú–, ara com ara, escriure o reescriure la història mitjançant una llei. Tampoc creiem que aquesta sigui una tasca a desenvolupar pel Parlament. Tenim el convenciment que els historiadors, els científics, els

equips de recerca, atorguen a la història la veritat quasi objectiva. Conseqüentment, considerem que no ha de ser el Parlament o bé el govern de torn l'autor d'escriure o reescriure la història; no és el seu objectiu, il·lustres diputades i diputats, no és la seva tasca.

I no entrarem ni, de fet, volem entrar en el debat, en el discurs de les essències, de la puresa de la raça, en un debat de bons i dolents, en un debat, obsolet per altra banda, de dretes i esquerres. No caurem en el discurs fàcil de la demagògia política en la seva màxima expressió, la de les veritats absolutes, o bé la de les màximes negacions. El contingut d'aquesta llei, ho repetim, quant al fons el podem subscriure gairebé en la seva pràctica totalitat.

I potser que sí, que efectivament a partir, si escau, de l'aprovació d'aquesta llei més d'un desmemoriat recuperi la memòria o part d'ella. Nosaltres, si més no, considerem més adient gaudir-ne en base als estudis científics, als equips de recerca i als historiadors. Perquè aquesta llei no és una reivindicació de la societat civil; aquesta és una llei únicament i exclusivament dirigida a acontentar determinades entitats i associacions més mogudes per la rancúnia i l'afany de revenja que no pas per la seva preocupació per la preservació de la memòria històrica.

És una llei que neix amb una clara adscripció política, amb una claríssima adscripció política, i que anhela un clar rèdit electoral, la d'un determinat grup polític, per donar satisfacció a la diàspora de grups de pressió que l'envolten. I aquests fets no els podem acceptar. No podem ni volem acceptar, senyor Saura, honorable conseller, la seva història. Volem la història de tots i per a tots, basada, ho repetim, en el coneixement històric, rigorós, objectiu i científic. No creiem en organismes públics encotillats i sotmesos a la pressió de la diàspora que suporta un determinat partit o que suporta i suportarà el diferent govern de torn.

Aquesta llei neix amb un veritable objectiu, el d'adoc-trinar les ments de les actuals i futures generacions de catalans, perquè, honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, el nostre Memorial Democràtic, ara com ara, i el de la immensa majoria de ciutadans –o així ho entenem– és l'actual Constitució de l'any 78, consensuada entre totes les forces polítiques i que fou i continua essent punt i final d'una de les etapes més fosques i cruels de la nostra història i punt i partida d'una nova etapa de democràcia i reconciliació.

Ben al contrari, aquesta llei és la llei d'uns, mancada d'una veritable voluntat de reconciliació. I qüestionem obertament la necessitat d'aquesta llei que dona llum a la creació del Memorial Democràtic, que en si mateix no és res més que una nova entitat oficial, un nou organisme públic, que no pas un ens independent, la qual cosa, de ben segur, genera el risc inqüestionable d'afavorir amb fons públics una visió partidista de la nostra història recent.

A més a més, aquest nou ens duplica moltes de les tasques que efectuen des de fa anys fòrums universitaris i centres de recerca especialitzats. Sens dubte, creiem, hauria estat més profitós destinar els recursos, els fons públics del Memorial Democràtic, a col·lectius i grups d'investigació ja existents.

Les generacions d'avui, a diferència del que disposa l'exposició de motius –exposició de motius en la qual fonamentem la nostra oposició a l'aprovació d'aquesta llei–, ho repeteixo, les generacions d'avui no tenen cap deute amb el passat, del qual no som ni ens sentim responsables. Els deutes, per als morosos; el present i el futur, per a la nostra societat, i la història, deixem que l'escriuin els historiadors.

I creguin-me, honorable conseller, il·lustres diputats, il·lustres diputades, que no tenim cap por de la història. El que veritablement ens fa por és la seva possible manipulació. En tots els enfrontaments bèl·lics es fan actes contraris al dret de les persones, i la Guerra Civil, sens dubte, no en va ser una excepció. I és innegable que en ambdues zones, la republicana i la controlada pels revoltats, la repressió fou una pràctica generalitzada. Reconeixement des del nostre grup parlamentari a les víctimes, a totes, i condemna sense palliatius, com no pot ser d'altra manera, als règims totalitaris, als règims dictatorials i als règims absolutistes.

I volem fer un especial esment del fet que des del nostre grup parlamentari, des del Partit Popular de Catalunya, sempre hem estat favorables a la justa reparació de les víctimes de la repressió franquista; però també és obligat fer-ho extensiu a tots els ciutadans que varen patir la violència incontrolada en la rereguarda republicana. Som gent, persones, amb fortes conviccions democràtiques però que creiem que, per homenatjar les víctimes, unes i altres, cal evitar sectarismes, cal evitar l'ús oportunista de la memòria més dramàtica de la nostra història més recent.

I considerem sobrer fer-ho mitjançant l'aprovació d'aquesta llei, que pretén imposar el revisionisme històric d'un passat ja superat, però al mateix temps massa recent. Les ferides obertes costen de cicatritzar, costen de tancar, especialment quan el passat és, en certa manera, present. Tant la Segona República com la Guerra Civil i el règim totalitari del franquisme són avui història recent, i com a tal han de ser tractats. No acceptem l'ús dirigista del passat des del poder, ni la utilització política de la memòria. De la memòria que és patrimoni de tots, la col·lectiva; l'altra, la individual, ha de ser imperativament selectiva.

I em permetran, per finalitzar, donar lectura a una col·laboració habitual, breu, d'un periodista lleidatà, Josep Ramon Correal –que no és precisament sospitós de tindre moltes afinitats amb el meu grup parlamentari–, que va publicar al diari *La Mañana* el dia 23 de març del 2007, arran de la presentació per part del conseller Saura del memorial històric a la Universitat de Lleida, «La punxa». I diu així: «Poc després de la mitjanit, llista en mà, van ser cridats setanta-nou presos, dels quals setanta-quatre eren eclesiàstics, i, lligats pels colzes de dos en dos, van ser duts en vuit camions als afores de Lleida. A la cruïlla de la carretera de Barcelona amb la de Tarragona, un grup de dos-cents milicians va obligar el comboi a recular fins al cementiri. Al voltant de les dos de la matinada, els detinguts van ser assassinats de dotze en dotze.» Aquest és un dels episodis que Jordi Albertí narra al llibre *El silenci de les campanes*, que acaba d'editar Proa.

Hi ha altres casos dramàtics, com el d'Andreu Montardit, vicari d'Almatret, obligat a caminar amb el ventre rebentat, o el de Jaume Cabiscol, rector d'Albagés, arrossegat darrere d'un camió amb les mans travessades per un ganxo. Acaba reflexionant el periodista dient, sic: «Suposo que figuraran en algun itinerari de la memòria històrica, que va presentar ahir a la Universitat de Lleida el conseller Saura.»

El periodista, Josep Ramon Correal, deixa l'interrogant en l'aire. Per nosaltres, aquest interrogant i d'altres fan que ara com ara no puguem votar a favor d'aquesta llei. La llei, en definitiva, il·lustres diputades i diputats, és norma de convivència. Al nostre grup parlamentari ens presenta seriosos dubtes pensar i creure que aquesta serà una bona norma de convivència.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Mixt, l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades..., i ciutadans que estan avui a la tribuna, benvinguts al Parlament de Catalunya. Des del nostre grup, el primer que volem fer és explicar i donar explicacions de per què no estem d'acord amb la forma i sí que estem d'acord amb bona part del fons; no com altres portaveus que han sortit aquí a dir aquesta mateixa frase, però tampoc estaven d'acord amb el fons. Vull deixar ben clar això, des d'aquesta tribuna, ja que el nostre partit i el nostre grup precisament no vol mitigar ni vol posar peròs ni vol justificar ni vol reduir cap tipus de danys que hi han hagut durant la dictadura, cap tipus de danys dels que hi han hagut durant la història de Catalunya i d'Espanya.

Jo crec que s'han d'afrontar els problemes i s'han de dir les coses ben clares, i el nostre grup vol parlar ben clar. Per tant, nosaltres, des d'aquesta tribuna, com ja hem fet altres vegades, no podem fer altra cosa que, d'entrada, primer, evidentment, condemnar qualsevol tipus de totalitarisme, qualsevol tipus de repressió, qualsevol tipus de falta de llibertats, i entre elles, evidentment, una de les etapes més negres de la història d'Espanya i de Catalunya, el franquisme. No només la Guerra Civil, que evidentment van haver-hi dos bàndols i va ser una batalla fratricida entre espanyols, sinó que volem parlar del període del franquisme.

Jo crec que quan s'intenta portar aquest assumpte al debat només de la Guerra Civil, no s'està fent justícia. Hi ha molta gent que ha patit una dictadura durant quaranta anys, persones que han patit personalment falta de llibertats, amb assassinats. I jo crec, ho torno a dir, que per al nostre país és important conèixer els errors del passat, i el nostre grup està d'acord, i absolutament d'acord, que es promogui i es pugui donar a conèixer, durant el debat científic i professional, evidentment, i no des d'un parlament, sinó en el debat històric i el debat rigorós, la història i els errors que hem comès al nostre passat.

Ara bé, nosaltres creiem que amb aquesta Llei del Memorial Democràtic estem deixant passar una oportunitat important. Per què? Doncs pel mateix instrument i, com deia, per la mateixa forma. Amb el contingut, aquest grup parlamentari hi estaria d'acord segurament en el 80 o 90 per cent de punts de la cambra, en aquesta condemna de la dictadura; ara bé, amb què no estem d'acord és com s'està fent i quina és la filosofia d'aquesta llei. I entrarem ara, en concret, en quins punts són.

Nosaltres, quan s'anunciava una llei de memorial democràtic..., quan algú parla de memòria democràtica entén que el que es vol és fomentar, d'alguna manera, els valors cívics i democràtics en una democràcia consolidada. I aquesta és, segurament, la idea que s'emportaran molts ciutadans pel mateix títol aparador de la llei, que és Memorial Democràtic.

Ara bé, aquesta llei no és una llei de memorial democràtic, és una llei que crea un organisme, polític, en mans del Govern, i que, a més a més, no parla d'un memorial democràtic conjunt ni de futur ni dels valors cívics i democràtics, parla de la revisió d'un determinat període que va de l'any 31 a l'any 80. Per tant, no estem davant d'una entitat que fomenti els valors democràtics, sinó davant d'una entitat que parla del franquisme i parla de la República i parla fins a l'any 80, en què arriba la Generalitat de Catalunya.

Bé, doncs, aquest període..., per nosaltres la primera errada que comet aquesta llei és parlar d'un període concret. Nosaltres, el nostre grup, si hagués ara mateix d'engegar un projecte d'un memorial democràtic o una institució pública que defensés els valors cívics i democràtics, el primer que faria és no tancar un període. No tancar un període perquè, si el que volem fer és una llei de memòria històrica en un període determinat de revisionisme, fem-ho. Però no fem un organisme públic cenyit a un temps determinat. Jo crec que és ben diferent, no és ben bé el mateix, és bastant important, la diferència.

Si hem de fer un organisme públic amb els diners dels ciutadans per fomentar la democràcia, allà hi estarà Ciutadans, per fomentar els valors cívics, els drets i llibertats dels ciutadans d'un país amb un estat de dret, amb una constitució, amb un estatut... Això és el que hauríem de fer, això és el que vol fer el nostre grup, que els ciutadans de Catalunya coneguin perfectament quins són els seus drets, les seves llibertats. I amb aquesta via de futur hi estaríem d'acord.

Ara, ho torno a dir, aquí s'està fent una entitat en mans, bàsicament, de la conselleria i del Govern per parlar d'un període determinat de la història, i evidentment amb un prisma subjectiu –un dels altres punts que hi vull entrar a continuació. Perquè parlem d'organisme, i si fos un organisme plenament independent, conformat per historiadors de pluralitat política o pluralitat o sensibilitats diferents, podríem estar més o menys d'acord que aquell organisme podria fer alguna política pública més o menys objectiva. Quan bona part d'aquests organismes estan formats per persones designades pel Govern, tot i que s'ha fet un avenç, un petit avenç, que dues terceres parts del Parlament nomenin quatre persones, evidentment les majories allà i la direcció política

depenen d'una conselleria del Govern. No és la millor manera de fer un organisme plural, històric i científic, nomenar persones, polítics d'un govern per estar fent i revisant d'un període determinat.

Per tant, creiem que s'ha perdut una oportunitat d'independència, s'ha perdut una oportunitat de no parlar d'un període tancat, sinó de valors purament democràtics. Des de Ciutadans, si haguéssim de fer un memorial democràtic, ens agradaria parlar de la igualtat d'oportunitats, de la igualtat davant de la llei, de l'article 14 de la Constitució; ens agradaria parlar de no-discriminació per raó de raça, de no-discriminació per raó de sexe, de no-discriminació per raó de llengua o d'origen, i amb això hi estaríem d'acord. I crec que la immensa majoria de ciutadans segurament podrien subscriure que tots aquests valors democràtics d'igualtat davant de la llei que tenim avui dia, amb un sistema constitucional, cal explicar-los, cal fomentar-los. I per això per nosaltres seria un organisme de valors democràtics; no, evidentment, entrar en un període concret, com els deia.

Però en aquesta llei no es parla ni de valors de futur democràtics ni es parla de valors constitucionals, sinó que està construïda bàsicament, en el seu preàmbul, en l'antifranquisme. Evidentment que en aquesta cambra i en tots els ciutadans de Catalunya hi ha molta gent que ha lluitat contra el franquisme; sense anar més lluny, la mateixa gent que forma part del nostre partit i que ha format el nostre partit. Ara bé, per això el que no hem de fer és construir els nostres valors de futur davant d'una situació contra un dictador. No, els nostres valors de futur emanen d'una constitució i d'un pacte entre espanyols, entre catalans i entre tots els ciutadans d'aquest país, que va arribar un moment que van dir: «Tenim una constitució, tenim un estatut d'autonomia, i volem mirar endavant, volem treballar.»

Aquest preàmbul d'aquesta llei diu que a Catalunya..., i que la memòria històrica, la memòria democràtica es basa en l'antifranquisme. No! Literalment –permetin-me l'expressió– hem de «passar» de construir la nostra democràcia envers el franquisme. El franquisme s'ha acabat. El que hem de fer és que no es torni a repetir mai una dictadura, no només a Espanya, sinó a tot Europa, si pot ser, i a tot el món. Aquí hauríem d'estar lluitant des d'aquest Parlament.

Ara, no estem d'acord amb el fet que el preàmbul d'aquesta llei parli que a Catalunya els nostres valors democràtics es construeixen vers l'antifranquisme. No. Catalunya i Espanya tenen una constitució i un estat de dret, i hem de començar a sentir-nos orgullosos del nostre estat de dret i del que hem aconseguit en llibertats i en drets. Això és el que ha de fer tirar el futur a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Per altra banda, també volem parlar d'un punt concret. També s'hi ha referit, crec que no massa afortunadament, algun portaveu, anteriorment, quan parlava de la posició de Ciutadans davant d'aquesta llei. S'ha parlat de «pròpies cabòries», des de Convergència i Unió. Suposo que es referia vostè al fet que nosaltres, quan condemnem en aquest cas la dictadura i els totalitarismes, la repressió, la falta de llibertat..., Ciutadans ha introduït

un punt important, creiem, amb aquesta fórmula de valors democràtics, que és condemnar qualsevol tipus de totalitarisme. I aquí, per desgràcia, a Catalunya, han mort molts catalans, molts catalans han mort en mans de bandes terroristes. Per tant, no podem parlar de «cabòries», sinó de «respecte per les víctimes». Tothom té en ment l'atemptat que n'hem celebrat fa poc l'aniversari, per desgràcia, de l'Hipercor, i allà molts catalans van morir precisament per fórmules totalitaristes i la xacra que ara mateix té la democràcia espanyola i europea, que és el terrorisme.

Per tant, de cap manera acceptarem, des del nostre grup, que es vulgui passar pàgina, que no es vulguin veure tots els atacs vers la democràcia que hi ha aquí. Jo sé que en aquesta cambra hi ha gent que no condemna del tot o que lamenta o justifica l'acció de determinades bandes terroristes. Això no és tolerable. Aquí hi han hagut diputats que han justificat feina de bandes terroristes –ara mateix no està a la cambra, precisament. Però des d'aquest Parlament –des d'aquest Parlament– de cap manera pot haver-hi ni un sol diputat que justifiqui ni minimitzi la feina feta per una banda terrorista. Si algú vol moure l'arbre, vol recollir els fruits de l'arbre, que no faci aquest tipus de declaracions públiques, sent parlamentari d'aquesta cambra. I vull deixar-ho ben clar des d'aquesta tribuna, perquè mentre estem fent una llei de valors democràtics altres inciten a l'odi, justifiquen i minimitzen la feina feta per bandes terroristes. De cap manera des d'aquesta tribuna, ni ciutadans que cobrin dels impostos de tots els catalans poden justificar aquest tipus d'actituds. Per tant, no són cabòries de Ciutadans, sinó que són persones que han patit el terrorisme, el totalitarisme, tant del franquisme com de qualsevol mena de dictadura, també del terror que hem patit i que patim, per desgràcia, encara, a ple segle XXI a Europa.

Bé, un altre punt important per nosaltres és el punt de la despesa de l'organisme. Nosaltres creiem –i donarem suport a una esmena precisament del Grup de Convergència i Unió que parla dels pressupostos d'aquest organisme– que la creació d'aquest organisme evidentment no pot generar unes despeses desproporcionades. Nosaltres volem conèixer des del Parlament el control i el pressupost d'aquest organisme. Creiem, ho torno a dir, que hi ha una oportunitat perduda d'independència, que és que fos un organisme parlamentari i no un organisme governamental. Però en qualsevol cas aquestes esmenes no han estat acceptades, per tant, l'organisme continua per la mateixa via i, evidentment, depèn d'un òrgan governamental.

S'ha parlat també, des d'altres grups, de diàspora. I jo no hi estic d'acord, amb aquesta manifestació. Ho dic públicament perquè no crec que sigui la forma de referir-se a persones que han patit o que... Evidentment fan la seva pressió com a associacions per lluitar pel que creuen que és lògic i legítim. Per tant, des del nostre grup mai donarem suport a aquest tipus de paraules, a aquest tipus de referències. I el màxim de respecte per totes les persones que han patit una dictadura i que el que volen és reivindicar, simplement, uns drets individuals, unes reparacions morals i econòmiques. Sàpiquen que des de Ciutadans mai ens referirem així a les

persones que han patit una dictadura. No estem d'acord ni a criminalitzar els uns ni a criminalitzar els altres.

Aquí, ara mateix, ja, evidentment, estem davant d'una situació electoral. Sabem que hi han partits que s'estan jugant, literalment, unes eleccions, i estem entrant precisament en aquesta lluita fratricida, electoralment parlant, i en això, evidentment, veiem el comportament dels diferents grups parlamentaris, aquí, a Madrid, al Congrés dels Diputats. Però crec que molts ciutadans, la immensa majoria de ciutadans, no estan precisament per cap tipus de lluita, sinó per mirar endavant, per mirar el futur, per reparar els danys, per conèixer quines són les bases de la nostra democràcia, per no cometre cap error més, però per mirar sobretot el futur.

Jo crec que la nostra democràcia, ho torno a dir, no es pot basar mai en el passat. Hem de conèixer els errors, hem de conèixer els èxits del passat, però el que no podem fer és construir la nostra democràcia amb el retrovisor; s'ha de construir i tancar aquestes reparacions, s'ha d'explicar a la ciutadania què va succeir. Han de ser debats històrics i científics, també, que ho fomentin. A mi m'agradaria, tot i que el nostre grup no votarà a favor d'aquesta llei, veure..., espero i confio..., i reconèixerem el mèrit quan es treballi des del Govern per fer un debat històric i polític de la recent història catalana i espanyola; allà hi estarem, hi donarem suport.

Si aquest organisme que sorgeix avui d'aquesta llei treballa perquè diferents historiadors puguin donar el seu punt de vista, perquè hi hagin debats plurals, perquè es pugui conèixer realment part de la història des d'un punt de vista absolutament democràtic i neutral, nosaltres, en aquell moment, reconèixerem l'èxit i les bones tasques fetes des del Govern.

Ara, de moment, ho torno a dir, l'oportunitat perduda és important. El revisionisme concret d'un determinat període no ens convenç; la falta d'independència tampoc ens convenç; la condemna únicament de la dictadura i no de qualsevol tipus de falta de llibertats o de totalitarisme tampoc ens convenç, i sobretot, com deia, ens fa por, també, sincerament, que s'utilitzi, que s'utilitzi això electoralment. Per desgràcia, no podem confiar gaire en aquest Govern quant a objectivitat; no hi podem confiar gaire quan s'aprofita..., fins i tot amb la que està caient i amb la situació que tenim avui al carrer, la situació que estan patint molts ciutadans de Catalunya, amb la mala gestió del Govern espanyol i del Govern català. El que no podem fer és, mentre passa tot això, veure com hi han determinants membres del Govern en televisions públiques intentant buscar la confrontació, simplement, en aquest cas, perquè hi han túnels que s'enfonsen, perquè hi ha mala gestió o perquè hi ha caos.

No es pot utilitzar la mala gestió, no es pot utilitzar qualsevol argument per intentar enfrontar-nos a la resta de catalans, a la resta d'espanyols, no és la via, aquesta no és la via d'anar endavant. Això és el que estan fent molts consellers d'aquest Govern.

Per tant, manifestem des del nostre grup la preocupació que, precisament, amb aquesta filosofia hi hagin conselleries, hi hagin departaments que puguin tenir a les seves mans marcar, reescriure i dir quines són les

subvencions, les ajudes a determinades entitats. Des del nostre punt de vista, s'ha perdut l'oportunitat que aquest Parlament, de forma àmplia i plural, pogués concedir aquest tipus de reconeixement. I, per tant, nosaltres hi votarem en contra precisament per aquesta falta de sensibilitat de la pluralitat, per aquesta falta d'independència i per la falta de mirar al futur.

No es pot parlar de democràcia, no es pot parlar de futur si no es condemnen fermament totes i cadascuna de les accions que posen en una situació molt greu les nostres llibertats i els nostres drets. Catalunya, els catalans, tenim drets i llibertats gràcies a un pacte, a una norma que es diu Constitució i a una altra que es diu Estatut d'autonomia. I res més.

Aquí, i no com va dir ahir el president de la Generalitat amb drets històrics, sinó amb drets positius, és on es basa la nostra llibertat i la nostra garantia de benestar i progrés. I vull deixar ben clar això des d'aquesta tribuna, perquè quan algú intenta enfrontar, algú intenta buscar punts històrics, quan anem a la història per justificar els nostres drets i llibertats de vegades busquem més la confrontació que no la pau i el benestar per als nostres ciutadans.

Moltes gràcies, senyora president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Correspon ara fixar posició als grups parlamentaris que no han intervingut. I, en primer lloc, per defensar o per marcar posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té la paraula el senyor Josep Maria Balcells, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, president. Honorables consellers, consellera, senyores i senyors diputats, els confesso que en pujar avui a aquesta tribuna sento una doble satisfacció. En primer lloc, per poder expressar en nom del meu Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi el vot afirmatiu a la Llei del memorial, una llei d'una gran càrrega política i emocional. Satisfacció, en segon lloc, per fer-ho en presència a l'hemicicle o a les sales annexes d'estudiosos i experts en la matèria, però, sobretot, de tantes i tantes persones, associacions i col·lectius que han estat i són encara avui testimonis vius dels qui van lluitar per la democràcia, dels qui van ser víctimes de la violència política, de la repressió de la dictadura, de la tortura, de la presó o de l'exili. Gràcies a totes i a tots per la seva presència.

L'aprovació avui d'aquesta llei serà per damunt de tot un homenatge als lluitadors per la democràcia i un reconeixement als que al llarg dels anys han sabut guardar i reivindicar la seva memòria, aquesta memòria respectuosa que volem que sigui a partir d'avui la memòria de tot el nostre poble. Gràcies a tots.

Al llarg de la seva tramitació els asseguro que jo he comprovat allò que diumenge passat al Palau Sant Jordi cantava una vegada més en Raimon: «Venim d'un silenci antic i molt llarg.» Silenci imposat als negres anys

del franquisme; després, desaparegut ja el dictador, va venir un altre silenci: no el dels historiadors o estudiosos, senyor Vila, sinó el de les víctimes.

Si el primer era el silenci dels vençuts, el silenci de la por, el segon va ser el silenci resignat, el silenci de la prudència, que va acabar sent el silenci de l'oblit; silenci justificat per mor de no trencar la viabilitat de la Transició democràtica aconseguida per la via de la reforma i no de la ruptura. En tots els casos, silenci dolorós per aquells que reclamaven memòria i justícia.

Avui Catalunya, el nostre Parlament, s'avança no només per trencar aquest silenci antic i molt llarg, sinó que vol posar altaveus als que han portat el dolor en solitari, que han portat el dolor molt endins, calladament, resignadament. Volem posar-nos avui al seu costat, els volem mostrar reconeixement i estima, amb ells volem recordar els que ja no hi són, els volem retre homenatge. Volem recollir testimonis que serveixin de pedagogia democràtica per a les noves generacions. Volem dir ben fort que estem al costat d'aquells que encara avui reclamen uns papers que els van prendre i que donen fe de l'espoli dels vencedors. Són els «papers de Salamanca», senyores i senyors diputats, que formen part també d'aquesta memòria. I tal com estableix la llei volem que es completi el seu retorn. El Partit dels Socialistes de Catalunya i Ciutadans pel Canvi som bel·ligerants, o si volen, també som bel·ligerants en aquesta reivindicació i exigim, com a part de la memòria col·lectiva, que s'accelerïn els mecanismes per fer realitat el retorn complet. És de justícia.

M'han precedit en l'ús de la paraula els portaveus dels grups que han mantingut esmenes vives al text de la ponència. He escoltat les intervencions de tots ells; amb més atenció, la del portaveu de Convergència i Unió, senyor Santi Vila. Li agraeixo el to i algunes de les consideracions globals que ha fet sobre el contingut de la llei. És una llàstima que al final ens deixi un mal regust de boca, senyor Santi Vila. Per una raó molt senzilla. Hem treballats plegats en la ponència, i és veritat que vostè ha estat constructiu. Nosaltres li hem correspost; estarà d'acord amb mi en això. Ens hauria agradat arribar al cent per cent de consens; ho hem aconseguit en els continguts, que no és pas poc, és a dir, en l'exposició de motius i en els articles que defineixen l'abast, els objectius i les funcions del memorial. Lamento que la reserva sigui només per l'estructura dels òrgans de direcció.

Li vull fer veure que jo entenc que hi ha una certa contradicció en això. En l'exposició de motius, precisament, es diu que el Memorial Democràtic és l'instrument amb què la Generalitat ha de dur a terme polítiques *públiques* destinades a la recuperació de la memòria de les víctimes de la Guerra Civil i de les persones que van fer front a la repressió política, social, cultural i nacional d'un règim ignominiós. Si es tracta de fer polítiques públiques de memòria, no creu que és lògic que la responsabilitat última la tingui el Govern? I malgrat tot, miri què diu la llei, miri què es reserva el Govern en aquesta estructura: un total de deu membres; la resta, deu més, seran escollits o pels grups parlamentaris o pel Ple del Parlament, i tres provindran de la direcció d'institucions vinculades a la memòria democràtica.

Confio, tanmateix, que ens retrobarem en el desplegament de la llei perquè coincidim en els objectius. Senyor Vila, gestionarem junts la memòria; senyor Vila, construirem junts el discurs. Aquesta és la nostra voluntat.

No m'ha sorprès gens el discurs del diputat del Partit Popular. O potser hauria de matisar: m'han sorprès els arguments en boca del senyor Montanya, perquè en els treballs de comissió i de la ponència les seves paraules no tenien exactament el mateix to, sonaven diferent de les que acabem de sentir des de la tribuna i en nom del partit. Segurament són els aires nous que bufen als escons de la meua dreta sota el lideratge del nou president.

La veritat és que els arguments per oposar-se a la llei m'han semblat senzillament excuses de mal pagador. Les lleis, senyor Montanya, són oportunes si esdevenen útils per resoldre contenciosos pendents. Aquesta, no ho dubti, ho serà. Tots els pobles honoren els que han mort per causes justes. Vostè ens deia: «No cal una llei per a això.» Discrepem. Per posar en marxa polítiques públiques de memòria, per eliminar aquells vestigis lligats a la dictadura i a la repressió, per estimular la pedagogia democràtica, per coordinar els esforços d'historiadors i experts, per afegir-nos a les iniciatives similars d'altres nacions és bo tenir un marc legal que ho empari.

Que quedi clar per a tots: votarem la llei amb un no del Partit Popular. Ho han de saber els ciutadans de Catalunya. Jo els voldria demanar, senyors diputats del Grup Popular, que, a l'hora de votar, vostès que seuen en uns escons que els ho permetin, mirin la cara de les víctimes, dels familiars de les víctimes de la dictadura i de la repressió que ens acompanyen. Facin un esforç de compartir amb ells la memòria i reparar els sofriments derivats d'aquella guerra i d'aquella dictadura que els va portar a la presó, a l'exili o senzillament a l'execució. És un deute que tenim tots, però, per moltes raons, potser vostès d'una manera especial.

Avui és l'ocasió que els ofereix aquest Parlament per a la reconciliació en nom de les organitzacions de represaliats pel franquisme, en nom de tantes i tantes víctimes assassinades, torturades, maltractades per defensar drets i llibertats. No busquin excuses, no els faci basarda condemnar un cop més el franquisme en seu parlamentària. Facin un reconeixement als que van sofrir per defensar la democràcia, la llibertat i els drets nacionals de Catalunya. No voldria creure, aquest diputat que els parla, que el seu problema és que no saben encara o no s'atreveixen a marcar una línia divisòria entre víctimes i botxins.

Senyor Albert Rivera, hem escoltat el discurs, les seves paraules, boniques paraules, ben lligades amb sofismes i una bona dosi de demagògia. Almenys avui ha donat la cara, senyor Rivera; és que jo no l'he vist en cap de les reunions de la ponència. Ni a vostè, ni a cap dels diputats del Grup Mixt. És una manera de manifestar, potser, el seu desinterès per la llei? Tenia avui la seva gran oportunitat. Sensibles com són amb els problemes lingüístics avui tenia l'oportunitat de condemnar els que van voler matar el català a cops de lleis i de repressió i en nom de la unitat de la pàtria. No ho ha fet, no ho farà.

Estic segur que la ciutadania del nostre país n'haurà pres també bona nota.

La veritat és que avui quedem tots retratats. Voldria, tanmateix, que demà reprenguéssim el consens en l'aplicació de la llei que sortirà aprovada amb els vots de la majoria que dona suport al Govern. Quin és el contingut del memorial? En primer lloc, compliment en forma de llei a l'article 54 de l'Estatut, que demana que es prenguin mesures per al reconeixement i la rehabilitació de tots els ciutadans que han patit persecució com a conseqüència de la defensa de la democràcia i l'autogovern de Catalunya.

En aquest sentit, en l'exposició de motius es diu que la societat catalana té un deute amb el propi passat. Avui obrirem un nou camí per fer les paus amb aquest passat, posant les bases legals per vetllar pel coneixement i el manteniment de la memòria històrica de Catalunya com a patrimoni col·lectiu que testimonia la resistència i la lluita pels drets i les llibertats. És una llei que no pretén obrir ferides, sinó tancar aquelles que havien romàs obertes per l'oblit.

El Parlament de Catalunya, senyores i senyors diputats, ciutadans i ciutadanes que ens acompanyen o ens escolten, dirà avui de forma solemne que cal una condemna explícita del franquisme, que cal una rehabilitació plena de totes les persones, organitzacions i institucions represaliades durant la Guerra Civil i el franquisme per tal que els supervivents, els seus familiars i amics, i les generacions futures, se sentin reconegudes d'una manera justa.

Aprovem una llei reparadora de la memòria, una llei reconixedora del compromís per la llibertat i la democràcia de milers de ciutadans que van sofrir la repressió, la presó o l'exili com a conseqüència d'aquest compromís. És veritat que la Llei del memorial no podrà eixugar les llàgrimes dels que ja no hi són, però podrà retornar honor, dignitat i reconeixement als familiars dels que van donar la cara en defensa de les llibertats, de la democràcia i també dels drets nacionals de Catalunya.

És una llei que recull la pluralitat de memòries. No és una llei sectària, ni partidista, ni exclouent. Posa en primer pla, naturalment, els milers de víctimes que van ser perseguides, torturades i empresonades o obligades a l'exili per haver defensat la República, la llibertat i les institucions democràtiques. Sabem que hi van haver altres víctimes, i la llei recull la condemna de tots els actes execrables, assassinats inclosos, que es van donar també a la rereguarda republicana per grups incontrolats que aprofitant el desgavell van fer la seva guerra particular. D'acord amb els grups de l'oposició hem recollit aquesta pluralitat de memòries. Deia l'historiador Josep Termes que la Guerra Civil només estarà superada quan els néts del franquisme lamentin els crims dels franquistes i els néts dels republicans lamentin els crims comesos també en el bàndol republicà.

Parlant de la pluralitat de memòries, no em resisteixo a fer una referència a l'acte que tindrà lloc el diumenge vinent a Roma amb la beatificació d'uns centenars de religiosos espanyols, catalans molts d'ells, que van morir començada la guerra per motius ideològics o religiosos. Un respecte per a tots ells. La llei que aprovarem

els inclou també en el record i la memòria perquè la seva mort la considerem també injusta. A aquestes alçades tots tenim clar que la Guerra Civil no va ser una croada, no va ser una guerra de religió, i tampoc acceptem que els grups faistes, per exemple, volguessin justificar els assassinats de religiosos pel fet d'aparèixer com a còmplices dels facciosos. Nosaltres ho condemnem.

Afegim només que els que ara seran beatificats han tingut sempre el reconeixement públic per part de l'Església; no ho criticaré pas, però em permetran que aprofiti l'avinentesa per demanar des d'aquesta tribuna, si més no a l'Església catalana, que, un cop aprovada avui la Llei del memorial i després de les beatificacions a Roma dels seus sacerdots injustament assassinats, faci també un gest, demani perdó per les complicitats que va poder tenir l'Església amb la dictadura; que jerarquia, i no només les comunitats cristianes més actives, digui públicament i solemnement una paraula de confort i de reconeixement per tots aquells altres màrtirs, potser no creients, que van lluitar, que van sofrir la repressió, presó o exili per ser fidels als valors de la llibertat i la democràcia. Aquest seria sens dubte un gest de reconciliació que el conjunt de la societat catalana aplaudiria.

El Memorial Democràtic arriba a aquest plenari per ser aprovada, no pas..., això no vol dir que sigui ja el final del seu trajecte. Caldrà iniciatives públiques del Memorial que es tradueixin també en pedagogia democràtica, pedagogia de convivència, de pluralisme, i això passa per l'escola, per la universitat, pels mitjans de comunicació.

La Llei ha de ser inclosa en la matèria d'educació per la ciutadania. El contingut i la filosofia de la llei haurà de traduir-se en material audiovisual, en obres de teatre, en guions televisius; n'hauran de parlar els diaris, ràdios, còmics, novel·les; s'hauran de visualitzar en museus i en biblioteques; s'haurà d'estimular la lectura dels llibres d'història.

Diumenge jo sentia emocionat, al Palau de Sant Jordi, Maria del Mar Bonet quan cantava: «Què volen aquesta gent que truquen de matinada?», i preguntava si els joves d'avui entenen què suposaven aquestes trucades de matinada per a molts i molts militants compromesos amb la lluita per les llibertats. Cal fer pedagogia de la memòria.

Jo voldria fer també aquí homenatge als nostres historiadors. No fa molt que m'ho recordava l'illustre Josep Benet: «Hi ha molta feina feta, no vulgueu duplicar-la», em deia. Volem reconèixer, nosaltres, des d'aquí, la feina d'aquests historiadors, i la de molts que d'aquí i de fora han fet l'esforç de trobar, d'investigar i de bussejar en la història.

Votarem, nosaltres, «sí» a la llei. Els confesso que aquesta llei a mi em remou records i vivències també personals. Jo he vist amics torturats a la prefectura de Via Laietana. Jo he passat també per comissaries franquistes. Jo he vist també a casa meua plorar el meu pare recordant la mort del seu germà –del meu oncle–, detingut per uns escamots de la FAI i assassinat el novembre del 36 a la presó de Lleida juntament amb vint-i-dos companys més de l'Espluga Calba, executats sense judici ni defensa ni garantia de cap mena. Jo he conegut

capellans que van salvar la vida perquè els meus pares els van protegir i amagar clandestinament. Els més grans portem tot de vivències i records amagats, que la llei ens ha de permetre transformar en pedagogia de la memòria democràtica.

Acabo. Voldria agrair, des d'aquesta tribuna, en la tramitació de tota aquesta llei, els serveis dels que ens han acompanyat en la tramitació de la ponència: els serveis del lletrat Ismael Pitarch; els de la tècnica Àngela Lleixà del grup; un reconeixement especial per a la directora general del Memorial, senyora Maria Jesús Bonur, i la bona feina feta pel coordinador il·lustre diputat Jaume Bosch.

Vull acabar, si em permet, senyor president, amb uns versos de Joan Garcia Tristany –que em sembla que ens acompanya–, del col·lectiu d'expresos de la dictadura. Que serveixin de record i homenatge a tots els represaliats pel franquisme. «Ja em veus...» –diu ell– «...amb les temples que blanquegen, les carns completament acomplexades per jorns de desenganys en els camins d'amor i abnegació per la utopia, l'amor d'un cor recent per un bocí de terra d'aquella que trepitjo i que treballo cada dia. Ja em veus quasi a la fi d'aquest camí, omplert d'angúnies i curtes alegries, quan s'apropa la porta de sortida de la vida. Però tornarem altra vegada a fer camí i forcejar de nou la porta de la història.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor diputat. (Persisteixen els aplaudiments.)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president, honorables consellers, consellera, senyores i senyors diputats, totes les lleis que aprova aquest Parlament tenen com a finalitat última el bé comú. Hi ha algunes lleis en què aquest bé és primari, és bàsic, és vital i és immediat; per exemple, la Llei dels serveis socials, una llei importantíssima. Altres lleis, en canvi, se situen en un altre pla i es fonamenten de ple en les idees, tenen una dimensió més pedagògica, moral, fins i tot ètica. En aquestes lleis, el debat agafa els camins molt més subtils de la justícia, la dignitat, la intimitat i els sentiments personals i col·lectius. Són lleis que toquen allò intangible i profund que tothom sap que existeix però que de vegades costa d'anomenar. La Llei del Memorial Democràtic que aprovarem avui pertany a aquesta segona classe de lleis.

Veig que ens acompanyen, i els dono la benvinguda, persones d'associacions, estudiosos, entitats, historiadors, molts dels quals varen venir a comparèixer a la comissió per donar el seu punt de vista sobre com creien que havia de ser aquesta llei, quan només era un embrió. Doncs, avui hem d'estar contents perquè tanquem el cercle: la llei surt de la societat civil i hi torna ara que és acabada, perquè la funció de la llei és aprofundir en la qualitat democràtica de la societat i proclamar la vigència dels

valors democràtics com a fonament de convivència en aquesta nostra societat.

Parlem d'una llei, la del Memorial Democràtic, que té com a matèria primera la memòria i el record, i que es concreta en un instrument, el Memorial, que ens ha de permetre, com a persones que som i també com a poble, trobar-nos, explicar-nos, i, en definitiva, no tant saber què som, sinó, sobretot, i molt més simplement, saber que som.

Dic que la llei té com a matèria primera la memòria i el record. Per tant, vostès sabran que és una matèria molt delicada. La memòria, que és aquesta facultat de l'ànima, i aquí rau la seva grandesa, però també les seves dificultats, està carregada sempre –sempre, és veritat– de subjectivitat, és esmunyedissa, i té una relació molt important amb el temps i amb els sentiments. Per això té raó, el senyor Vila, quan diu que els exercicis de memòria són arriscats. Però s'han de fer, aquests exercicis de memòria, ens hem d'arriscar sempre a recordar, perquè alhora, els exercicis de memòria van lligats a la dignitat i al desig de ser.

Per què és tan important de recordar la història? Doncs, mireu, cal recordar la història perquè «no hi ha passat que sigui innocent». Ho deia Montserrat Roig, a qui vaig citar el mes de maig, aquí mateix, quan la llei va ser admesa a tràmit. Deia, l'any 1979, en un article a *Destino*, que la qüestió era saber si ets culpable o innocent d'un passat que no has viscut. I es contestava dient, ella mateixa, que «es pot ser culpable oblidant». «La desmemòria és implacable. Els joves comunistes» –deia l'article– «no són evidentment els actors de l'assassinat de l'Andreu Nin, però poden ser culpables si es neguen a voler saber el que realment va passar. Els joves» –deia– «de l'actual política de l'UCD són culpables si no parlen del terror sota l'Espanya franquista. La gent» –deia– «oblida per no haver d'assumir la pròpia capacitat de barbàrie. Els pobles obliden per no haver de preguntar-se les causes de les atrocitats col·lectives. Els mitjans de comunicació teixeixen capes gruixudes d'oblit, a base d'històries superficials, per controlar les ànsies de llibertat públiques i privades. I els estats fan que la gent oblidí per no plantejar-se una anàlisi rigorosa dels mòbils de l'existència. S'ha de conèixer el passat» –acabava l'escriptora– «i assumir-lo per dolorós que sembli.»

I assumir aquest passat és una de les finalitats de la Llei del Memorial Democràtic. Només aquesta assumpció plena del passat pot transcendir-lo i deslliurar per sempre d'incomoditat el present i d'incertesa el futur.

Però mireu què diu aquesta llei i mireu per què és tan important. Doncs és molt important perquè per primera vegada Catalunya té una política pública de recuperació de la memòria democràtica i republicana i de reconciliació amb el seu passat. Tots sabem que tots els pobles que han patit dictadures tenen necessitat, com el pa que mengem, de recuperar el seu passat i de rescabalar les víctimes de la repressió. Nosaltres hem trigat trenta anys. De fet el nostre país s'ha caracteritzat sempre pels exercicis d'oblit i per la revisió selectiva del passat recent. Certament, ara sí que ja no podem esperar més.

És important també aquesta llei perquè condemna explícitament el franquisme, perquè en les seves funcions hi ha l'estudi, la difusió i la recerca de la memòria democràtica i hi ha el reconeixement i l'homenatge a les víctimes directes o indirectes de la Guerra Civil i de la lluita per la república, la democràcia, les llibertats i els drets individuals i col·lectius –això hi és a la llei, eh?–, a les víctimes que eren a la reraguarda durant el conflicte bèl·lic, i a tothom, tothom que va patir persecució a causa de les seves opcions personals, ideològiques, religioses o de consciència.

I és important aquesta llei perquè es dedicarà a la difusió del patrimoni democràtic i a la recuperació també dels espais de la memòria. És important, és molt important perquè parla tota l'estona de pluralitat, de memòries i de pluralitat de víctimes.

I em sembla molt important també perquè el Memorial podrà divulgar el paper de les dones en el patrimoni democràtic com a persones que eren, que són, amb capacitat de decisió autònoma; unes persones, les dones, doblement reprimides i doblement silenciades. No fa gaires dies, a Girona moria Antònia Adroher, una mestra, pedagoga progressista, sindicalista i militant del POUM. Va ser una de les primeres dones regidores de l'Ajuntament, va estar a l'exili, l'any 2006 se li va donar la Creu de Sant Jordi...; és igual, era una persona completament desconeguda per a la població.

Per tot això dic que la Llei del Memorial Democràtic és molt important.

Però especialment vull fer referència a quatre aspectes de la llei que per al meu Grup d'Esquerra Republicana eren fonamentals i que fruit del consens ara la llei recull.

En primer lloc, la incorporació del concepte de repressió cultural, lingüística, nacional i institucional que va patir la nació catalana durant el franquisme. Perquè, és cert que aquí a Catalunya a més de la negació de la democràcia vam patir la negació del país, la negació de la nació, la negació de tot el país.

Després, la incorporació de la memòria pròpiament republicana, del 31 al 39, com a objecte d'estudi del Memorial, i de tota la tradició republicana que ha significat l'origen de la democràcia al nostre país.

També, la incorporació del reconeixement de *totes* les víctimes de la violència política; de *totes* les víctimes, fossin del bàndol que fossin.

I, finalment, la incorporació de les universitats i dels centres d'estudis locals com a centres de recerca de la memòria.

O sigui, resumint, una llei ambiciosa que impedirà que es perpetuin interpretacions interessades dels fets passats; impedirà que la memòria prescindeixi d'una part de la societat. L'objectiu és recuperar la memòria democràtica de les institucions i de tota, absolutament tota la societat.

Però quina llàstima, permetin-me..., quina llàstima que aquest procés no hagi anat acompanyat d'una llei de la memòria històrica de l'Estat que condemni explícitament el franquisme, que reconegui la condició de

víctima a les persones físiques represaliades, i que els rescabali tots els honors. Quina llàstima que la llei espanyola no contempli l'anul·lació de les causes sumaríssimes perpetrades pel franquisme; condemna que hauria comportat l'anul·lació del judicis sumaríssims, com per exemple el de Lluís Companys. Quina llàstima també que no inclogui la restitució del patrimoni incautat per la repressió franquista a persones, partits i sindicats. Quina llàstima finalment que la Llei de la memòria històrica no s'hagi adaptat a la legislació internacional de crims contra la humanitat; una llàstima, de veritat. Sincerament, una llàstima.

Com també ha estat una llàstima, crec, que aquesta llei nostra no hagi pogut tenir una adhesió més ampla. Jo crec que la llei se la mereixia, aquesta adhesió, eh? I crec també que hem treballat molt bé perquè fos així.

Les esmenes del Partit Popular i les del Grup Mixt exposen concepcions molt diferents de les nostres, però em vull quedar amb la idea, que valoro molt, dels passos que hem fet els diputats que donen suport al Govern cap al diputat Santi Vila. No ens hem arribat a tocar, però ens hem acostat molt. Hem tingut bona voluntat i ho agraïxo sincerament.

També dono les gràcies molt especialment als altres membres de la ponència, al senyor Jaume Bosch i al senyor Balcells. Ha estat realment estimulants treballar amb ells. Dono les gràcies, també, al senyor Jordi Montanya. Gràcies també a totes les persones del departament que ens han fet la feina més fàcil. Gràcies al lletrat senyor Ismael Pitarch.

Doncs bé, aprovada la llei d'aquí a una mica, la llei comença a caminar. L'editor Josep Maria Castellet deia, en un assaig esplèndid que té sobre Josep Pla i la memòria, que «al record se li ha de demanar sinceritat i a la memòria se li ha d'exigir lucidesa». Sinceritat i lucidesa, doncs, per al Memorial Democràtic, com a eines perquè els nostres fills i filles s'allunyin per sempre de la ignorància que ens aboca forçosament a la repetició perpètua.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

President, consellers, consellera, permetin que comenci amb una cita: «Vam estar a Saragossa, una presó tètrica, amb un règim de disciplina intern duríssim, el més dur que jo he conegut en tots els meus anys de presó. Les dones tenien el color de la terra del pati.» Aquesta vivència, que Maria Salvo explica al llibre *Notícia de la negra nit*, és una dels milers, dels milions de moments de patiment sofert per milers i milers de persones durant la dictadura franquista. Inclou aquesta descripció colpidora: «Les dones tenien el color de la terra del pati de la presó.»

L'abril del 2002, l'acte del Liceu d'homenatge als represaliats del franquisme va reivindicar el Memorial Democràtic, que avui aprovarem amb un retard no sols de cinc anys, sinó de vint-i-vuit anys. Perquè pot ser útil recordar avui que al preàmbul de l'Estatut del 79 deia: «En aquesta hora solemne en què Catalunya recupera la seva llibertat, cal retre homenatge a tots els homes i dones que han contribuït a fer-ho possible.» L'homenatge es quedà en el text.

Amb relació a la memòria, el senador Manuel Fraga Iribarne afirmava el 12 d'agost d'enguany, fa molt poquet, en una entrevista en un diari: «Aquí hubo una amnistía, y amnistía quiere decir no solamente mutuo perdón, sino mutuo olvido. Amnistía quiere decir amnesia, y eso, insisto, quiere decir olvidar, olvidar.» I unes línies després deia: «Todo el mundo tiene derecho a enterrar a sus muertos, pero los muertos amontonados son de una guerra civil en la que toda la responsabilidad, toda, fue de los políticos de la Segunda República.» El senyor Fraga resumeix de forma perfecta la teoria d'un sector de la dreta: els desastres de la República van justificar el franquisme i ara el que toca és l'amnèsia, l'oblit.

Enfront d'aquesta concepció, trobem l'article 54 del nostre Estatut, que en el punt 1, entre altres coses, diu que la Generalitat i els altres poders públics han d'adoptar les iniciatives institucionals necessàries per al reconeixement i la rehabilitació de tots els ciutadans que han patit persecució com a conseqüència de la defensa de la democràcia i l'autogovern de Catalunya.

El contingut d'aquesta llei és molt important, i especialment important l'exposició de motius. La llei adopta una posició inequívoca, és la primera llei d'aquest Parlament que condemna de forma explícita el franquisme. El Parlament ha aprovat diverses resolucions, és cert, però per llei és la primera vegada.

A més, l'exposició de motius, a diferència de les opinions del senyor Fraga, afirma que el sistema democràtic actual té l'origen més immediat en la memòria republicana i l'antifranquisme, i aposta per la rehabilitació plena de totes les persones, organitzacions i institucions represaliades durant la Guerra Civil i el franquisme, per tal que els supervivents, llurs familiars, llurs amistats i les generacions futures se sentin reconegudes d'una manera justa.

Alhora, a partir de l'apartat 2 de l'article 54 de l'Estatut, l'exposició de motius del projecte de llei recorda que la grandesa de la democràcia és que, a diferència dels règims totalitaris, és capaç de reconèixer la dignitat de totes les víctimes de la intolerància, més enllà de les opcions personals, ideològiques o de consciència de cadascú. Per això diu: «Cal un reconeixement de totes les víctimes de la violència política.»

L'objecte, finalitat i funcions del memorial es troben als articles 1, 2 i 3. L'objecte: desplegar les polítiques públiques de govern adreçades a l'acció cívica de recuperació, commemoració i foment de la memòria democràtica. I aquí està la qüestió fonamental: clar que hi ha estudis, clar que hi ha llibres, clar que hi ha tot el paper dels historiadors; el tema és que hi ha d'haver una política pública de recuperació de la memòria històrica.

Amb relació a les esmenes, amb el Grup Mixt ens són molt difícils, la veritat, estan molt difícils el diàleg i l'acord. Hi ha una esmena del Grup Mixt que ho explica tot, quan parla que cal el reconeixement de les persones que han sofert «la repressió nacionalista durant els primers trenta anys de democràcia», és a dir, repressió durant la democràcia. Aquesta concepció ja ho diu tot.

Les esmenes del PP: votarem que no. Entenem la dificultat del senyor Montanya per posicionar-se en una llei quan ha de conviure amb la valoració favorable a l'època franquista que ha fet fa molt poc l'eurodiputat del seu grup, el senyor Mayor Oreja. Però, en tot cas, sí que voldríem demanar respecte a les entitats de la memòria, perquè cal respectar tota la societat civil. No s'hi val «societat civil, sí» quan parlem de l'aeroport, «societat civil, no» quan parlem de la memòria.

Amb relació a Convergència i Unió, sí que voldria fer un esment que sàpiguen que no varen ser vostès els únics indignats el diumenge amb el no-esment d'Unió Democràtica; nosaltres també, i així ho hem fet arribar a la Comissió de la Dignitat. Però, entrant en el contingut, Convergència i Unió va plantejar dues objeccions principals al projecte: la manca de pluralitat de memòries, el no-reconeixement a totes les víctimes, d'una banda, el caràcter exclusivament governamental de la junta.

El març d'enguany, el diputat Santi Vila es referia al «cúmul de disbarats que, sincerament, consten a l'exposició de motius», deia. Bé, hem passat d'aquesta afirmació a una situació en què Convergència i Unió no manté cap esmena a l'exposició de motius, les hem transaccionat totes i hem afegit encara una darrera transacció a l'article 2.

L'altra objecció es referia a l'article 6, que regula la Junta de Govern. També el Santi Vila assenyalava que «onze de catorze membres de la junta nomenats pel Govern diu poc del seu compromís amb el pluralisme», i hi afegia: «Veurem en el període de negociació si realment això es pot esmenar.» Doncs, ho hem fet: en la negociació hem incorporat a la composició de la junta, a més dels nomenats pel Govern, sis representants dels grups parlamentaris, quatre professionals designats pel Parlament, un membre del Consell Assessor i dos membres del Consell de Participació. El que sí que defensem és que l'organisme que es crea amb personalitat jurídica pròpia ha d'estar adscrit al Govern per garantir la realització de polítiques públiques. Dependre d'un govern legítim no implica sectarisme, més si es conforma amb una majoria de la junta que no és governamental.

Però els vull fer simplement una reflexió: al Congrés dels Diputats, en la disposició addicional tercera de la Llei de la memòria històrica que s'està tramitant, vostès acaben d'aprovar en comissió que s'encarregui al Govern central –no a les Corts– la creació de la institució que ha d'impulsar polítiques públiques de la memòria. Per què el Govern central sí i el Govern de la Generalitat no?

L'opció de Convergència i Unió, a més a més, exclou l'Arxiu Nacional, el Museu d'Història o l'Institut Català de les Dones, però també les entitats membres de la Comissió de Participació.

Un altre aspecte: aquest projecte va patir des del seu naixement un apriorisme, una idea preconcebuda, un tòpic: que l'esquerra catalana era incapaç de reconèixer la violència que varen patir moltes persones en un període determinat a la rereguarda republicana. Era un apriorisme que s'ha mantingut fins i tot després d'haver pactat el text del projecte en comissió; donava la sensació que algú no s'havia llegit el dictamen. Però és que aquesta acceptació ja la va fer el conseller Saura en presentar el projecte el març d'enguany; va dir el conseller Saura: «Una política pública de la memòria democràtica ha d'avaluar qualsevol actuació que assumeix les víctimes de la rereguarda republicana, perquè també són víctimes.»

Aquest reconeixement l'han fet també molts historiadors que han col·laborat en el Memorial. L'ha fet el professor Josep Fontana en la conferència que va obrir la setmana passada el primer Col·loqui Internacional Memorial Democràtic, quan deia: «També al bàndol republicà ens cal tractar d'explicar la part de violència innecessària i injustificada que Joan Peiró va denunciar en el seu llibre *Perill a la rereguarda*.» O ho escrivia el mes de juliol en un article el professor Antoni Segura; deia: «Seria tancar en fals el debat sobre el nostre passat més recent si jo m'oblidés de la brutalitat que va assolir a Catalunya la repressió a la rereguarda republicana, especialment la persecució religiosa, però també la que va tenir lloc dins de les mateixes forces republicanes.»

La diferència no està en les víctimes, sinó en els valors democràtics que ha d'impulsar el memorial. La frontera és entre defensa de les llibertats democràtiques i aixecament colpista contra la legalitat democràtica; aquesta és l'autèntica frontera. O, com ha dit el professor Ricard Vinyes també en el col·loqui internacional: «Hi ha una línia infranquejable, la que separa democràcia i franquisme, democràcia i dictadura.»

I dit això, i en la mateixa línia del que expressava el diputat Balcells, i reconegut això, cal afegir que la jerarquia de l'Església catòlica, que dissabte celebrarà a Roma una beatificació massiva de màrtirs de la Guerra Civil, s'hauria d'atrevir a reconèixer alhora la seva responsabilitat en el suport a l'aixecament militar del 36 i el nacionalcatolicisme posterior. Que ningú no vegi en aquesta afirmació animadversió contra el cristianisme; els que varem aprendre a fer política al PSUC al costat de l'Alfonso Carlos Comín o el Joan García Nieto, estem vacunats contra sectarismes d'aquest tipus. Ans al contrari, segur que coincidim en aquest desig amb molts cristians.

Bé, avui tindrem Memorial Democràtic. Ha costat molt, massa temps. Repetim una vegada més que no pretén reobrir ferides, sinó tancar-les de debò. Per això voldria esmentar dues cites produïdes en el període de compareixences. Enric Pubill, president de l'Associació d'Expresos Polítics del Franquisme, deia: «El Memorial Democràtic és l'única fórmula per sortir de la foscor i recuperar el tros de la nostra història contemporània que durant tants anys ens ha estat negada.» I l'Àngel Rozas, president de la Fundació Cipriano García de Comissions, deia: «Debemos por fin y de una vez dignificar a las víctimas de la Guerra Civil, pero también de todas las guerras pasadas y actuales, y dignificar a

las víctimas de la dictadura franquista, pero también a las víctimas de todas las dictaduras.» Paul Preston, l'historiador britànic ha escrit: «El proyecto de memorial democrático, de realizarse, colocará a la sociedad catalana a la cabeza de una de las políticas culturales y civiles más importantes de las que pretenden realizar hoy los principales países de la Unión Europea.»

Acabo. El cantautor Raimon canta, a la cançó *Al meu país la pluja*, el següent: «A escola et robaven la memòria, feien mentida del present», i més endavant diu: «Qui em rescabalarà dels meus anys de desinformació i desmemòria?» Ningú no podrà compensar mai els patiments derivats del cop d'estat del general Franco, de la guerra i de la dictadura, però si avui algú considera que aquest país, amb l'aprovació d'aquesta llei, és una mica més just, la creació del Memorial Democràtic ja haurà valgut la pena.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

El senyor Montanya demana la paraula.

El Sr. Montanya i Mías

Demanem la paraula per al·lusions personals, president.

El president

Té un minut.

El Sr. Montanya i Mías

Molt bé, moltes gràcies. Bé, en primer lloc, aclarir que nosaltres mantenim els màxims respecte i consideració envers les organitzacions o associacions que avui ens acompanyen; els màxims, de respecte i consideració, com no pot ser d'una altra manera. Ara bé, senyor Balcells, vostè s'ha quedat amb les formes, no amb el fons de la meua intervenció, i crec que, en certa manera, ha adulterat les meves paraules; perdoni'm que utilitzi o permeti'm que utilitzi aquesta expressió.

Escolti'm, nosaltres, quan votarem –quan votarem–, ho farem mirant a les càmeres, perquè el nostre vot va adreçat a tots els ciutadans de Catalunya, no a una part dels ciutadans de Catalunya. I vostè diu que aquesta llei recull la pluralitat de la memòria de tots els ciutadans. Doncs, miri, aquesta llei hi ha un grup parlamentari que la vota en contra i hi ha un grup parlamentari que s'hi..., perdó, dos grups parlamentaris que la voten en contra i un grup parlamentari que s'hi absté. Això ja deixa «en entredubte» el que vostè ha manifestat.

Per altra banda, ha dit que el meu discurs són excuses de mal pagador i que ve donat pel nou aire que sembla que vostè observa al meu partit polític...

El president

Senyor diputat, el minut...

El Sr. Montanya i Mías

Acabem. Escolti, senyor Balcells, vostès van donar suport a un festival musical aquest cap de setmana quan

fan justament el contrari al Congrés dels Diputats. Per tant, escolti, el riure va per barris i deixem les qüestions internes del partit, i més quan debatem una llei.

I acabo, senyor president...

El president

És que...

El Sr. Montanya i Mías

...només agraint la tasca que ha efectuat, els treballs de la ponència, que abans ens hem descuidat de fer-ne esment, especialment pel que fa a la figura del que avui ha estat el seu relator, el senyor Jaume Bosch.

Gràcies.

(El Sr. Vila i Vicente demana per parlar.)

El president

Senyor Vila...

El Sr. Vila i Vicente

Sí, gràcies, president. Només per al·lusions personals i contradiccions.

El president

També té un minut.

El Sr. Vila i Vicente

Bé, rebo paraules amables del senyor Bosch, del senyor Balcells, de la senyora Roca... Efectivament, el treball i el punt on hem arribat, que ens permet avui votar-ho favorablement, es deuen en gran mesura a l'esforç que han fet tots tres. Per tant, volia reconèixer aquest treball.

Comprenguin, però, la vehemència i el nostre interès que avui no haguéssim convertit aquesta reflexió en un exercici de desmemòria si no haguéssim reivindicat també tota la tasca de recuperació de la memòria que s'havia fet durant els darrers trenta anys de democràcia a Espanya, però sobretot a Catalunya a través del Govern i del Parlament.

Moltes gràcies.

(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)

El president

Acabat el debat, doncs, comencem les votacions... *(Veus de fons.)* Perdó, perdó, no l'havia vist, senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Per al·lusions i contradiccions també personals, dir, en primer lloc, que s'ha referit algun portaveu a la participació a la comissió. Vull deixar ben clar davant dels ciutadans de Catalunya que un comportament habitual d'aquest Govern és que moltes de les esmenes de l'oposició, com si es tractés d'un corró o d'un *rodillo*, que es diu en castellà..., doncs, no s'accepta ni una sola esmena. Quan no hi ha una sola esmena acceptada d'un

grup parlamentari, parlar de consens, pluralitat i mà estesa...

El president

Senyor Rivera, centri's en les al·lusions i contradiccions.

El Sr. Rivera Díaz

M'hi estic centrant, senyor president.

El president

No ho fa, senyor Rivera. Centri's en les contradiccions.

El Sr. Rivera Díaz

Doncs, és la seva opinió; la meua opinió és que sí que m'hi estic centrant.

Jo el que li volia dir també a un altre portaveu, perquè ha fet al·lusió directa a la meua persona i al meu grup...

Per altra banda, s'ha parlat també que no s'ha condemnat des del nostre grup..., que era una oportunitat de condemnar el franquisme. Miri, sap?, tenen un problema, que és que el nostre grup ha lluitat igual o més que aquests senyors que hi han aquí, el nostre partit, contra el franquisme. Per tant, no ens poden donar lliçons de franquisme, ni d'antifranquisme, ni de carnets de demòcrates. Tenen un problema, vostès, amb això. Aquest partit ha condemnat en aquesta tribuna –i ho han sentit els ciutadans– en més d'una ocasió la dictadura del franquisme.

I, finalment, també s'ha parlat de demagògia, s'ha parlat d'altres referències al nostre grup... Home, parlar de sentiments, com s'ha fet des d'aquesta tribuna, per justificar una llei... Les lleis es justifiquen amb la raó, amb la ciència de la història i amb la situació actual a Catalunya. Mentre..., ho torno a dir, si vostès destinessin el mateix temps –el mateix temps– a aquests sentiments que a arreglar els túnels que s'enfonsen a Catalunya, potser ens anirien millor les coses. *(Remor de veus.)*

Moltes gràcies.

El president

Doncs, anem per la votació.

Els faig avinent que s'ha publicat una correcció d'errades, en el sentit que l'esmena número 3 correspon al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per tant, la votarem conjuntament amb les esmenes de Convergència i Unió, llevat de la 7 i la 19, que han estat transaccionades.

(Veus de fons.) Perdó, el senyor Balcells havia demanat la paraula. No l'he vist... *(Veus de fons.)* Té un minut, senyor Balcells.

El Sr. Balcells Gené

No; volia només demanar la paraula per les al·lusions del senyor Rivera. Justificar l'absència en el treball de la ponència és manifestar un menyspreu als treballs parlamentaris.

El president

Doncs bé, fets els aclariments amb relació a les votacions, ha quedat clar per tots els grups parlamentaris? *(Pausa.)*

Passem a la votació, en primer lloc, de les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Després, votarem les transaccionals, eh? Ara votariem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

(Pausa.)

Aturem la votació. *(Pausa.)* No ha funcionat. Doncs, sí que surt a la pantalla, eh? *(Veus de fons.)* Surt a la pantalla... *(Pausa.)* Molt bé.

Molt bé, tornarem a votar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ara sí que ha funcionat. Aquestes esmenes han estat rebutjades per 47 vots a favor, 82 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara les esmenes transaccionals 7 i 19 amb el text del dictamen.

Comença la votació.

Aquestes transaccionals han estat aprovades per 116 vots a favor i 17 vots en contra.

Passem ara a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat votació separada de l'esmena número 28 amb l'anterior numeració; perquè s'entenguin, la 61.

Votem, doncs, aquesta esmena número 28.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

Votem ara la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 130 vots en contra.

Votarem seguidament el text del dictamen.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat també votació separada de l'exposició de motius i dels articles 1, 2 i 3.

Votem, doncs, l'exposició de motius i els articles 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 116 vots a favor, 16 vots en contra i 1 abstenció.

I votarem seguidament la resta del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei del Memorial Democràtic ha estat aprovat per 69 vots a favor, 17 vots en contra i 47 absències.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya... (*Veus de fons.*) Sí, sí, efectivament. (*Pausa.*) Perdó, efectivament. Els demano excuses. Efectivament, havíem fet un canvi en l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de joc (tram. 300-00075/08)

I el tretzè punt de l'ordre del dia és el que passaria ara, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de joc. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Jordi Turull.

(*Remor de veus.*) Senyors diputats!

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, fem aquesta interpellació sobre la política del joc del tripartit, perquè constatem, com en molts altres àmbits, unes grans i greus contradiccions entre el que prediquen i el que en realitat practiquen. O dit d'una altra manera, si vol més clara i amb tota cordialitat, a criteri del nostre grup, en aquesta matèria del joc, el tripartit s'ha instal·lat en una mena de farsa política entre el que diuen i el que fan, tant en el fons com en les formes.

Quin és el discurs mediàtic del tripartit en matèria del joc? El de presentar-se com els abanderats del joc responsable i els grans impulsors de factors de protecció. I ho anuncien a bombo i platerets. Ho vam llegir als diaris fa uns dies: «La Generalitat estudia combatre la ludopatia amb mesures com les antitabac i les antialcohol; tant Saura com Geli han defensat que es pugui donar una visió positiva del joc responsable i potenciar factors protectors.»

Això és, diguem-ne, recull de premsa en mà, el que prediquen. Però si en comptes del recull de premsa en mà, agafem el *Diari Oficial*, que vol dir el que practiquen, la cosa dona un gir de cent vuitanta graus.

Anem a veure quin és el seu concepte de potenciar factors protectors; obra de govern real del tripartit. Alguns exemples, només alguns, de moltíssims; un petit tast de moltes de les mesures legals que vostès han aprovat.

Vostès han autoritzat els bingos perquè puguin obrir el matí. Gran mesura protectora! Ara a les onze del matí un ciutadà ja pot anar a jugar a les màquines. Amb moltes més màquines als bingos. Gran mesura protectora!

O una altra mesura protectora. Vostès han avançat l'horari de funcionament de les sales de joc dels bingos: ara és a la una del migdia, abans a les tres de la tarda. Ara la gent ja pot anar a dinar al bingo a preus de saldo. Gran mesura protectora!

O una altra mesura protectora. Vostès han modificat als salons de joc i bingo la limitació del nombre de màquines: abans era en funció de l'aforament del local, ara és en funció de l'espai disponible, tantes com n'hi càpiguen. I què han fet els bingos? Doncs, modificar la distribució dels espais perquè hi càpiguen més màquines, més màquines i al matí. Gran mesura protectora!

O pel que fa les mateixes màquines recreatives. El tripartit ha autoritzat triplicar per tres el preu de la partida; és a dir, ara ja es pot jugar una partida apostant 0,60 euros. Gran mesura protectora!

O una altra mesura protectora. Vostès han autoritzat que les màquines passin els diners de premis directament a joc. Fins ara, almenys, el que es guanyava havia de caure automàticament i si volies tornar a jugar havies de tornar a posar les monedes. Ara ja no. I vostè sap que diuen els experts que allò ajudava a frenar actituds compulsives.

O una altra gran mesura protectora. Vostès han autoritzat la incorporació del vídeo, la gran frontera que separava i distingia les màquines recreatives i les màquines d'atzar. Hi ha experts, i també ho sap, que consideren que la gent jove, formada ja amb les noves tecnologies, passava de les actuals màquines electromecàniques, però la incorporació del vídeo les farà molt més atractives per a aquest segment de població; és a dir, nous jugadors potencials. Una altra gran mesura protectora!

I podríem seguir, un llarg etcètera de moltes més actuacions que res tenen a veure amb això que vostès anuncien de potenciar factors de protecció.

Però, és clar, el summum de la contradicció entre el que prediquen i el que en realitat practiquen, el colofó d'aquesta política, té un nom i un cognom: el binjocs. Ara resulta que la màquina, ho repeteixo, la màquina de joc –vostès en diuen «terminal de loteries», però això és un eufemisme; suposo que vostè les ha vist com jo, que no m'ho creia, i és una màquina calcada a les màquines escurabutxaques–, ho repeteixo, la màquina més agressiva, més il·limitada, més interconnectada, amb premis més suculents, es preveu fins a 30.000 euros o més, resulta que aquesta màquina de joc la impulsa, la crea i la posa al mercat directament el Govern de Catalunya. Increïble!

Vostè sap que tots els experts diuen que com més alt és el premi possible, el risc de gastar més és molt més elevat, perquè més capaç es veu un de recuperar grans quantitats perdudes. Ara la màquina amb els possibles premis més alts qui la llança al mercat és el Govern de Catalunya. Una grandiosa mesura protectora!

I sap que això no només té repercussions per seduir més envers el joc, sinó que vol dir entrar en un camp que pot trencar un model i fer perillar molts equilibris dins d'un sector, com el del joc, que tots li reconeixem la seva importància des de molts àmbits i des de molts punts de vista.

O, en un altre sentit, també hem de parlar del que no han fet. I em refereixo a un dels principals reptes: les apostes. És un tema complex, i més si ho lliguem a noves tecnologies, internet i a totes les derivades que té, que són moltes: risc amb la joventut, la infància; corrupcions que hem vist en diversos països, en diversos esports, etcètera.

En aquesta matèria el tripartit ha passat de fer ostentació, de voler ser els primers a regular-ho, a una actitud purament contemplativa sota la brillant excusa i frase que no podem posar portes al camp. I aquí, en la més absoluta alegalitat, tant a nivell de publicitat –i sobretot als mitjans de comunicació públics de la Generalitat de Catalunya, per cert–, com a nivell d'actuació, les empreses d'apostes campen com volen i fan el que poden.

És cert que hi ha temes que difícilment podrem regular o aturar des d'aquí, però d'això a no fer res i ser simplement contemplatius, que vol dir permissius, hi ha un pas. I en aquest tema no s'hi val a badar; són massa les derivades que té. Nosaltres vam oferir consens i treball conjunt, i ho reiterem, però una cosa és ser conscients de les dificultats i de la magnitud, i una altra és no fer res, a l'espera de qui sap què, i en un tema, per exemple, tan palmari com és la publicitat en els mitjans de comunicació públics.

En definitiva, per tot el que he exposat, vostès, el tripartit, i fins a la data, han passat d'aquella lògica que tenia la institució de ser la policia del joc, el regulador, a ser-ne els grans emprenedors i fomentadors. Aquesta és la realitat.

Si em permet, i seguint l'exemple que vostès posaven a la roda de premsa del joc responsable, és com si la lluita antitabac hagués consistit a posar més estancs, ampliar els horaris d'aquests i que la Generalitat hagués creat i posat noves i atractives màquines expenedores de tabac pertot arreu. Aquesta és la comparació exacta, aquesta és la contradicció.

I tot això, a més a més, com ho han fet? Fins ara he parlat del fons, ara vull parlar de les formes, perquè també aquí hi trobem un altre exemple d'engany entre el que prediquen i el que practiquen. A vostè, que també és el conseller de Participació Ciutadana, què li sembla o quina opinió li mereix que una regulació tan important, amb tants efectes i tantes derivades com el binjocs, la fessin aprofitant que el Parlament de Catalunya era dissolt per la convocatòria de les darreres eleccions? D'ençà la dissolució del Parlament i fins a la seva constitució se'n va fer molta, de feina, en matèria del joc.

O quina opinió li mereix que en la regulació del binjocs es van oblidar d'un petit detall: el tràmit preceptiu d'informació pública? Aquest és el seu concepte de participació ciutadana, conseller? De diàleg amb els sectors? I, és clar, ho tenen tot impugnat i ja veurem com acaba.

Qui els ha vist i qui els veu! O millor dit, també, qui els ha sentit i qui els sent ara en matèria del joc!

Per tot això, conseller, li demanem un seriós replantejament, un canvi de rumb. I no es tracta, conseller, no es tracta, de presentar-ho i situar el debat com la lluita d'uns sectors en detriment dels altres. No és aquest el tema. El tema és que uns i altres, els diferents sec-

tors, els empresaris del joc, la gent que lluita i treballa contra les ludopaties, els que les pateixen, la societat en general, nosaltres mateixos coneguem quines seran les regles reals i exactes de joc, valgui la redundància, quina serà la política pública real, quin és el fil roig en aquesta matèria, perquè fins ara sols hem comprovat i hem constatat una gran contradicció entre el que prediquen i el que practiquen.

I acabo. Miri, conseller, la Llei del joc ho resumeix molt clar quan diu que el joc ni s'ha de fomentar ni s'ha de prohibir, sinó que el que cal és establir unes regles terminants que ofereixin al ciutadà la seguretat jurídica. El que vostès han fet, pel fons i per la forma, és justament el que la llei diu que no s'ha de fer, que és fomentar-lo i crear inseguretat i incertesa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a donar resposta en nom del Govern té la paraula el conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no sé si vostè s'ha equivocat de temps de fer aquesta interpellació. No hi ha cap ni una de les mesures que vostè ha mencionat que s'hagin pres mentre jo sóc el responsable d'Interior. I per tant li prego que quan vingui aquí, ho digui, eh? Sóc coresponsable, evidentment, del Govern anterior, però la interpellació és per les polítiques de l'actual Govern. I no hi ha ni una, senyor Turull, ni una sola de les mesures que ha dit, ni una, que s'hagi pres des del mes de novembre de l'any passat fins ara. No només això, sinó que s'han pres en sentit contrari. I per tant, potser s'ha equivocat de moment de fer la interpellació.

Miri, el joc, com vostè sap perfectament, és una realitat social important a Catalunya; l'any 2006 hi va haver més de 4.700 milions d'euros que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya van jugar; una part molt petita del joc públic català, no arriba al 2 per cent. Estem, per tant, parlant de 4.722 milions d'euros en el 2006, i no arriba a 90 milions d'euros en el 2007.

Quines són les mesures que s'han pres? Miri, les mesures que hem pres, primera és: hem fet «contingentar» tots els jocs, ni una hora més, ni una màquina més, ni un saló més, senyor Turull, ni una. I per tant, surti aquí i li demano la rectificació, perquè vostè està fent una interpellació a l'actual Govern. Si vol, parlem de l'anterior Govern i dels altres governs, dels vint-i-tres anys de Govern, de joc.

Però la interpellació no és d'aquest moment, i per tant, què és el que hem fet? Miri, vostè em parlava del colofó: el binjocs –vostè em parlava del colofó, del binjocs. Vol que li digui que hem fet amb el binjocs aquest Govern? Vol que li digui què ha fet? Negociar amb les associacions de ludòpates, disminuir els possibles perills que vostè diu, fins al punt que l'associació més important de ludopatia, Acencas, ha fet una carta on ens diu el

següent: «Una vez estudiadas las modificaciones presentadas por su departamento, queremos comunicarle nuestra conformidad con ellas. El aumento de tiempo entre las jugadas, así como el incremento de premios, que con esta modificación pasan a ser del 95 por cien, así como la modificación de la filosofía de este juego, con un tope máximo en el jackpot, prácticamente igual al de la lotería denominada supertoc, han relativizado de manera considerable los riesgos que se derivaban del modelo original.» I acaba –per no fer-me llarg–: «Quisiéramos que transmitiera» –escolti això, senyor Turull, eh?– «nuestra felicitación a todas las personas de su departamento que han trabajado para lograr estas modificaciones de manera rápida y satisfactoria para los ciudadanos. Atentamente, Francesc Perendreu.»

És a dir, el que ha fet el departament ha estat fins i tot, en aquest període –en aquest període–, modificar alguns dels possibles riscos i perills. Però li diré més, senyor Turull, hem posat en marxa no només l'ordenació i la regulació d'aspectes del joc que no estaven regulats, sinó que hem posat en marxa dos projectes importantíssims que van en la direcció de fer política de joc –no només regulació de joc–, i un d'ells és el del joc responsable. No s'havia fet mai, senyor Turull, mai, des de la creació del joc.

Sap què estem fent amb el joc responsable? Primera, un concert, un acord entre el Departament de Salut i el Departament d'Interior amb els següents objectius, amb quatre objectius. Primera, informació als consumidors sobre el joc responsable i el joc problemàtic. Segona, promoció del joc responsable. Tercera, mesures per reduir la incidència del joc problemàtic. I quart, programes d'ajuda per a jugadors amb problemàtica de joc. Sap com ho estem fent en aquests moments això? Hem fet un contracte amb el principal responsable internacional del joc, el senyor Pieter Remmers, perquè ens ajudi a això.

Segona, estem parlant amb la indústria de fabricació de màquines de joc per introduir millores per, evidentment, que no fomentin de cap de les maneres el foment del joc en aquelles persones que són vulnerables i que per una repetició de l'hàbit del joc poden caure en una malaltia de ludopatia. I alhora hem encarregat un estudi extern per crear un observatori del joc a Catalunya. Perquè després de més de vint anys no hi ha cap estudi que ens digui qui juga, per què juga, quina classe social, a quin territori... No existeix. I aleshores, fem un observatori del joc.

Des d'aquest punt de vista el que li vull dir, senyor Turull, és que totes les seves afirmacions no es corresponen amb res que hagi fet aquest Govern, i li prego que surti i que en digui una, i si no en pot dir cap, que rectifiqui. I segona, que valori positivament que fins i tot, d'acord amb les associacions de ludòpates, hem introduït millores en algun tipus de joc que podria portar problemes a la ciutadania.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Conseller, jo, en primer lloc li ho vull agrair, perquè s'ha entès perfectament de les seves paraules l'absoluta desautorització de la gestió de la consellera Tura i de la Direcció General del Joc que hi ha hagut en el primer tripartit. I, si no, digui que ho van fer bé, perquè, clar, tant és el que es fa durant aquesta legislatura com el que no es fa, o el que no es rectifica i es manté.

Vostè em critica a mi, perquè parlo del passat, del passat vol dir de la continuïtat del tripartit. Vostè no és un conseller nou de la Generalitat. Totes aquestes mesures es van aprovar en Govern. Vostè estava assegut en aquella taula. Ara no pot fer com si sentís ploure i dir «jo no hi era», no? Per tant, escolti, digui si les mesures que va impulsar el tripartit eren bones o no eren bones.

No es pot fer, conseller, de piròman i bomber. És a dir, ara vostè fa tot d'anuncis de «treballarem amb el Departament de Salut», etcètera; «farem l'observatori», etcètera; però les mesures segueixen existint –les mesures segueixen existint, no? Clar, jo li vaig fer una pregunta –i aquesta sí que me la contesta, vostè–: «Quants informes han estat sol·licitats al Departament de Salut? Quants n'han efectuat, en quina data i signats per qui amb relació a cadascuna de la nova normativa que en matèria del joc s'ha aprovat a Catalunya en els darrers tres anys? Parlament de Catalunya, 23 de febrer de 2007» –ara. Contesta del conseller Saura: «No consten informes. S'ha de tenir en compte, però, que no són preceptius.»

Aquesta és la realitat: recull de premsa en mà, «farem això i farem allò»; *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* en mà, «farem altres coses». Però miri, conseller, jo no tinc cap problema a mirar endarrere –cap problema a mirar enrere–, a l'època de Convergència i Unió la política del joc es caracteritzava per una reglamentació estricta: limitació de número de màquines per establiment, brigada del joc, alta fiscalitat. A l'època de Convergència i Unió vam ser els primers que vam posar la primera unitat de joc patològic en l'àmbit de la salut pública, a l'Hospital de Bellvitge. O si vol, ho fem a la inversa: els bingos obrien al dematí a l'època de Convergència i Unió, sí o no? A l'època de Convergència i Unió es podia anar a dinar a les sales de joc, sí o no? A l'època de Convergència i Unió s'anaven acumulant els premis o calia reinvertir-los, eh que no? A l'època de Convergència i Unió es va tirar endavant per part de l'EAJA una màquina del binjocs en que vostè sí que ha reconegut que ha estat una autèntica temeritat i diu que ha fet grans canvis. Grans canvis, quins són els grans canvis? És que ara la gent pot apostar no només amb targeta, sinó que hi pot posat bitllets? Aquest és el gran canvi? Oi que tot això no hi era i ara hi és i ara es manté?

Doncs és això, no? Però a més li diré una cosa: nosaltres al passat governàvem, però vostès hi eren també, oi? Vostès hi eren i parlaven, i és clar vostès van arribar a dir moltes coses, no?

Amb relació a un projecte de reforma del decret de màquines un diputat d'aquesta cambra del tripartit, que també encara hi és, deia: «Quina administració permet això sense caure-li la cara de vergonya?, entrar un re-

glament el 22 d'agost perquè no puguem ni parlar-ne ni discutir-ho ni treballar-ho.» I sentenciava: «Aquí hi han responsabilitats polítiques.» Home, si per treure un decret el mes d'agost, amb quinze dies d'informació pública, que acabava la primera quinzena de setembre, a algú li hauria de caure la cara de vergonya i calien responsabilitats polítiques, tot el que s'ha fet amb el Parlament dissolt quin qualificatiu té? –quin qualificatiu té?

O un altre exemple –i aquest sí que l'afecta a vostè o a la seva força política–: «PSC i Iniciativa exigeixen al Govern que retiri l'edicta de les escurabutxaques» –diu– «asseguren que la norma estimula l'addicció i afavoreix el joc.» I sap per què? Perquè es proposava un canvi de passar de 0,20 a 0,25 euros la partida i es podia permetre una partida doble. Escolti, ara que vostès han permès triplicar la partida i l'han passat a 0,60, cal retirar aquests decrets o no cal retirar-los?

Jo, a la interpellació li he dit tant el que vostè per acció o per omisió aquesta és la política del Govern. Perquè vostès van fer molta feina. Vostè no n'ha rectificat cap. Sí que ha fet operacions d'aquestes, «plan Pond's, bel·leza en quinze días», d'ara farem un observatori, ara farem un programa del joc responsable, etcètera, però les mesures segueixen igual: el ciutadà pot anar al dematí a les sales de bingo, el ciutadà es pot trobar amb aquestes màquines del binjocs. Aquesta és la realitat que hi ha.

I per tant, conseller, digui'm si a vostè li semblen bé o no li semblen bé –mentre les manté hem d'entendre que li sembla bé– totes les mesures que la consellera Tura, quan era consellera d'Interior, va prendre en matèria del joc. Hi insisteixo, el que deu estar fen vostè ara, doncs, és allò de fer de piròman i de bomber; és a dir, primer posem tot de riscos i ara anem a curar-ho.

I finalment una cosa: m'agradaria que em parlés del tema de les apostes. Jo li he fet un oferiment, nosaltres el reitem: Conseller, amb els mitjans públics de comunicació –només això–, amb els mitjans públics de comunicació de la Generalitat podem seguir sentint com s'anuncien i anuncien empreses d'apostes, inclús alguns anuncis d'alguns mitjans de la Generalitat fet per nens i cridant l'atenció als nens, ho hem de seguir permeten això, conseller? Jo, és el que li demano.

La seva política, de veritat, conseller, i ho he dit i no ho he dit per casualitat, és aquesta farsa entre el que anuncien i el que practiquen, tant pel que fan com pel que deixen i mantenen que es faci.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor Turull, la interpellació no és per parlar de totes les polítiques del passat. La interpellació és per parlar de la política de l'actual Govern. I vostè ha iniciat la

seva interpellació amb un llistat de coses que estaven malament i jo li he dit que ni una l'havia pres jo i no me'n pot dir ni una. No me'n pot dir ni una –ni una. I per tant, el que li vull dir és que la política del Departament i del Govern en aquests moments no és fomentat el joc. Ni una hora més, ni una sala més, ni una màquina més. I fins i tot, quan hem fet l'acord de revisió del binjocs no sé si vostè sap que un 20 per cent de màquines estan inutilitzades, neutralitzades en aquests moments, perquè no compleixen els requisits que hem dit.

I, miri, del conjunt de l'univers de joc avui que hi ha a Catalunya no sé si deu ser el 98 o el 99 o el 97 per cent correspon al que va fer Convergència i Unió –el 97, el 98 o el 99. Per tant, estem en un sistema de joc muntat pel Govern de Convergència i Unió. I que vostè ara m'agafi petites cosetes per dir que en definitiva estem fomentant el joc, això no és veritat.

I a més a més li vull dir, en el tema d'apostes –que no li he contestat, no?, que em sorprèn, crec que és una altra vegada una certa demagògia. Vostè m'està dient: «Com regulen vostès en definitiva el joc *online*?» Vostè creu que el podem regular d'aquí? S'ho creu de veritat? S'ho creu de veritat? Miri si no s'ho pot creure –miri si no s'ho pot creure– que en el Senat s'han pres dos acords. Un, a proposta del Partit Socialista, de Convergència i Unió i del grup de l'Entesa, que diu el següent –acord votat per vostès que diu el següent–: «Juny del 2007. El Senat insta el Govern a impulsar en el si de la Unió Europea, prèvia consulta a les comunitats autònomes amb competència en matèria de joc, una directiva que reguli el joc amb apostes per internet.»

I, a més a més –a més a més–, en aquests moments està en tramitació al Senat el Projecte de Llei de mesures d'impuls de la societat de la informació. I hi ha una esmena del Grup de Convergència i Unió, no sé si la coneix, la hi llegiré també. Esmena de Convergència i Unió al Projecte de Llei de mesures d'impuls de la societat de la informació en el Senat, diu literalment el següent: «El Govern central, prèvia consulta a les comunitats autònomes amb competència en la matèria que estableix una regulació sobre l'explotació d'activitats de joc per mitjans electrònics d'acord amb la normativa i els principis generals del dret comunitari...»

Senyor Turull, suposo que no cal que li expliqui molt la necessitat de regulació en aquest tema, europea. Però no només que li ho expliqui jo, és que el seu grup en el Senat ho diu, ho vota i ho planteja. I vostè ve aquí i ens està plantejant en definitiva que prenguem mesures amb relació al tema *online*, quan no em podem prendre, perquè no hi ha re... Vostè ho ha dit, estem a l'alegalitat, hi estic d'acord. Estem a l'alegalitat, hi estic d'acord. I cal sortir de l'alegalitat, hi estic d'acord. Però nosaltres, en aquest Parlament, no podem sortir avui de l'alegalitat. Per què? Perquè tota la regulació del joc històricament i en aquests moments és territorial; tota és territorial. I l'*online* el que fa és..., supera la regulació territorial i planteja uns reptes impossibles de prendre des d'una comunitat autònoma, des de Catalunya. I, per tant, estic d'acord amb les esmenes i amb les propostes que el Grup de Convergència i Unió fa en el Senat que demanen que el Govern central insti la Unió Europea a fer una regulació europea del tema de la regulació *online*.

Per tant, senyor Turull, de totes les propostes de què vostè ha fet llistat, ni una l'ha pres aquest Govern, ni una; n'hem pres en sentit contrari. El joc..., el 98 o el 99 per cent de l'estructura forma part del joc que vostès ens van deixar, que ho estem ordenant i regulant, perquè a ningú se li escapa que hi van haver diversos problemes en què no vull entrar, en el tema del joc, i alguns problemes greus, en l'època de Convergència i Unió.

(El Sr. Turull i Negre demana per parlar.)

El president

Senyor Turull...?

El Sr. Turull i Negre

Sí, president, per contradiccions.

El president

Trenta segons...

El Sr. Turull i Negre

Sí. Conseller, jo li he dit que hi havien coses que no podíem aturar des d'aquí, coses que ha de fer Europa, cosa que ha de fer l'Estat. Però jo he dit: «I del que nosaltres podem fer aquí...» No m'ha contestat re.

En el tema de la publicitat a Catalunya Ràdio, a TV3, li sembla bé que s'anunciïn les empreses d'apostes? A vostè li sembla bé? Què ha passat amb aquell esborrany de decret que hi havia sobre publicitat?

Per tant, no digui coses que jo no he dit i contesti el que jo li he interpellat.

Gràcies, president.

El president

Molt bé.

Projecte de llei de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya (debat de totalitat)
(tram. 200-00023/08)

Doncs, passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Puigcercós, conseller de Governació i Administracions Públiques

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, senyor president. Avui presentem un projecte de llei..., i debatem les esmenes a la totalitat d'un projecte de llei, per aquest Govern, important. Important perquè respon a un compromís necessari amb la ciutadania i a un compromís per enfortir la qualitat democràtica, per avançar en la transparència institucional i per millorar l'ètica en l'esfera pública. Tres objectius en un, no gens fàcils, però que han de ser l'anhel de qualsevol govern i de qualsevol administració que es vol

transparent, és a dir competitiva. Els països competitius són països amb administració que és eficient, que és competitiva, i això són condicions indispensables per al bon funcionament d'un país.

Evidentment que els responsables i els professionals de les administracions catalanes ja defensen –ja defensem–, des de cada àmbit particular i amb la intensitat que correspon, la transparència i el benfer en la tasca pública. I precisament com a eina de suport a aquest capteniment neix l'Oficina Antifrau, el projecte de llei que avui sotmetrem a debat i a iniciar el seu tràmit parlamentari.

Es proposa crear l'Oficina Antifrau com a instrument eficaç per a la prevenció i el control d'eventuals irregularitats i desviacions de poder en el si de les administracions catalanes. L'Oficina Antifrau, estem convençuts que assentarà un precedent en la tasca de millorar la transparència i el benfer de les administracions públiques catalanes. Creiem que el nostre país i la nostra Administració mereixien una figura d'aquestes característiques per a madurar, evidentment ben coordinada amb la resta d'actors que exerceixen tasques de control administratiu, el tribunal..., en aquest cas, la Sindicatura de Comptes, la sindicatura de greuges, la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i els diversos agents de control dels ens locals.

L'Oficina Antifrau de Catalunya ha pres com a referència el model de l'OLAF, l'Oficina Europea de Lluita contra el Fraude, tot i que amb certes adaptacions que creiem molt positives. Una diferència important entre l'Oficina Europea de Lluita contra el Fraude i l'Oficina Antifrau que nosaltres avui estem defensant és el fet de la seva adscripció. En el cas europeu, la seva adscripció depèn del poder executiu, de la Comissió Europea; en el nostre cas, dependrà del Parlament de Catalunya. Aquesta és una diferència substancial que volem remarcar.

Però n'hi ha una altra: la funció preventiva, la funció *ex ante* que tindrà en aquest cas l'oficina des de Catalunya, l'oficina catalana, l'Oficina Antifrau de Catalunya. Disposar d'un organisme de prevenció i detecció de pràctiques i conductes irregulars al sector públic és una iniciativa compartida per altres països amb reconeguda voluntat de progrés democràtic i social. Tothom reconeix les virtuts democràtiques d'un ens d'aquestes característiques, i crec que hem d'estar molt satisfets d'engegar una experiència que serà pionera en aquest camp. Ningú diu que no a un organisme que treballa per a la integritat de les administracions públiques.

Perquè la pregunta que ens hem de fer és: de quina informació i quins indicadors disposa avui el Govern de Catalunya sobre corrupció? De cap. No disposem de baròmetres que avaluïn la percepció de corrupció a Catalunya, ja que els observatoris existents, sovint vinculats a organitzacions no governamentals, només inclouen estats. En aquest sentit, també cal fer ressaltar el retrocés de l'Estat espanyol en el barem de l'organització Transparència Internacional, per al 2007, publicat el 26 de setembre, on, amb un 6,7 sobre 10, ocupa el lloc vint-i-cinc, compartint puntuació amb l'Uruguai, amb Xile o amb Barbados. Des del Govern s'ha considerat

que calia fer un pas endavant en aquest àmbit, i per això s'ha desenvolupat aquesta iniciativa; una iniciativa, permetin-m'ho dir, pionera a l'Estat espanyol.

La realitat i l'objectiu. Miri, una sola sospita de manca d'integritat a les administracions públiques té efectes molt perniciosos, no només sobre la mateixa administració, sinó sobre la credibilitat de totes les institucions i del mateix sistema democràtic. Perquè, en definitiva, redueix el respecte de la ciutadania vers les lleis, deslliga la societat dels representants polítics, desvirtua la funció pública i posa en qüestió el veritable grau democràtic del sistema. I aquesta és una oficina que, sota aquests preceptes –i ho vull remarcar també de forma molt clara i contundent–, mirarà cap al futur. Hi insisteixo: no és una oficina per mirar al passat, és una oficina per mirar al futur. Per això dèiem la voluntat de prevenció; la voluntat, també, de millorar; la voluntat de ser més transparents i ser eficaços.

Quina n'és la funció i què vol evitar aquesta oficina? Doncs, tots sabem la llista d'elements que poden fer d'una administració, una administració pública que hauria de ser transparent i eficient..., la poden desvirtuar: comissions il·legals, adjudicacions a dit, destinació fraudulenta de fons públics, contractacions abusives que no responen a l'interès general, finançaments irregulars, ús d'informació privilegiada, tractes de favor. Aquests són els objectius que previndrà, treballarà, combatrà l'Oficina Antifrau.

Deuen recordar que el compromís de constituir aquesta oficina i l'inici de la seva tramitació parlamentària ja provenen de la passada legislatura. L'avançament electoral i la conseqüent dissolució d'aquesta cambra en van frustrar l'aprovació. Avui ens plau reprendre el compromís i presentar-los una iniciativa renovada de creació de l'oficina.

Què ens diu aquest projecte i quins canvis ofereix vers el que vam presentar ja en aquesta cambra la passada legislatura? Mirin, disculpin, doncs, en aquest cas, l'atreviment, però creiem que la feina els l'hem posada fàcil a tots vostès. El text que avui sotmetem a debat ja és fruit d'un intens treball de la ponència parlamentària de la legislatura passada i incorpora en origen bona part de les consideracions que aleshores ja van fer diversos grups. A més, com vostès deuen recordar, bona part dels grups –de fet, quatre dels cinc grups de la cambra– tenien certes reticències en el projecte anterior de la llei i van decidir sotmetre el text a consideració del Consell Consultiu. I val a dir que les consideracions més significatives d'aquest òrgan han estat assumides, han estat incorporades en aquest nou projecte de llei. A més, com vostès també deuen recordar, s'han modificat alguns aspectes importants que configuraven el text anterior. Però val a dir que roman intacte l'objectiu essencial: disposar d'un organisme que vetlli pel benfer i la transparència de les administracions i els càrrecs públics de Catalunya, i faci avançar amb més intensitat la nostra democràcia.

Voldria destacar ara, doncs, algunes d'aquestes modificacions; modificacions, com deia, que responen bàsicament a les recomanacions dels grups parlamentaris, però també a les recomanacions que ens va fer el Consell Consultiu. I s'ha estat molt minuciosos des del

Departament de Governació, i, en aquest cas, tot el Govern en ple, a l'hora d'aplicar aquestes recomanacions, i algunes s'han portat, si se'm permet dir, al peu de la lletra.

S'han esvaït els dubtes sobre la invasió de competències reservades al poder judicial; cal notar l'express reconeixement que es fa en aquest sentit. I cito literalment: «L'Oficina Antifrau no pot complir funcions que exerceixen l'autoritat judicial, la policia judicial i el ministeri fiscal, ni pot conèixer dels mateixos fets que siguin objecte de llurs investigacions.»

Alhora s'ha eliminat el concepte «frau», atès que, efectivament, és una acció tipificada com a delictes del Codi penal. Però es manté el concepte d'«antifrau», que és pròpiament la prevenció. No és una oficina per investigar delictes, és prevenir-los. I ho deia al principi: altres organismes –i citava en aquest cas la Sindicatura de Comptes– són *post*, són *a posteriori*; el nostre és un organisme *ex ante*, és per a la prevenció, és per a la detecció.

També es reconeix la intervenció d'altres òrgans de control que actuen complementàriament, com dèiem suara: la Sindicatura de Comptes. En aquest sentit, s'estableix que les funcions de l'Oficina Antifrau són sens perjudici de les que exerceixen òrgans de fiscalització i control de l'activitat de les administracions públiques. L'Oficina Antifrau evitarà els «solapaments» i no crearà disfuncions, serà un organisme adequadament coordinat amb la resta. Fixin-se en el cas de l'oficina, en aquest cas, de l'Administració europea, com deia, l'Oficina Europea de Lluita contra el Fraude: coexisteix i és perfectament compatible amb el Tribunal de Comptes Europeu, amb el Defensor del Poble Europeu, al servei d'auditoria interna de la Comissió Europea, amb l'Eurojust, és a dir, l'òrgan europeu de coordinació judicial i del ministeri públic, i l'Europol, l'Oficina Europea de la Policia.

En matèria de drets i llibertats es palesa, de forma més explícita, el respecte als principis formals d'audiència i seguretat jurídica, s'eliminen restriccions a l'accés de procediment per part de l'interessat, i es clarifica l'aprovació de les normes d'actuació i règim interior que el director elaborarà i remetrà a aquest Parlament per al seu debat i aprovació en comissió.

També s'han efectuat les adaptacions necessàries per tal de preservar l'autonomia institucional i organitzativa de les universitats i els ens locals –un dels temes que més preocupava en la darrera legislatura. En aquest sentit, les diverses administracions han rebut el tracte diferencial que era necessari, i es menciona de forma explícita el respecte a l'autonomia local.

El desig d'aquest Govern i d'aquest conseller és que, com a resultat d'aquesta renovació del text, el projecte que es presenta es tramiti amb agilitat i amb ampli consens, i que aviat les administracions catalanes i la ciutadania puguin gaudir de la tasca d'aquest necessari organisme.

Seguidament, els voldria resumir i recordar els trets més característics de l'Oficina Antifrau, tal com definitivament han estat contemplats. En primer lloc, és una oficina independent. L'Oficina Antifrau es confi-

gura novament i, com no podia ser d'una altra manera, com una entitat de dret públic, amb personalitat pròpia i plena independència i capacitat d'obrar. L'oficina dependrà funcionalment del Parlament, passarà comptes anualment i la seva normativa de règim intern també serà aprovada per aquesta cambra. Igualment, l'elecció del seu director o directora serà per majoria qualificada, tres cinquenes parts, i amb un mandat de sis anys renovable un sol cop. La voluntat és que aquesta institució sigui una institució independent, doncs, forta, amb independència de les diferents conjuntures polítiques, i que sigui capaç d'anar molt més enllà no només del poder executiu, sinó del mateix poder legislatiu.

Val a dir que el director tindrà una clara autonomia decisòria al capdavant de la institució, sense submissió a les instruccions de cap autoritat, i estarà tan sols sota control de la cambra parlamentària, que en aquest cas és qui el nomena i el cessa. A més, haurà de complir, com també està detallat a la llei, un estricte règim d'incompatibilitats que, evidentment, l'impossibiliten d'exercir altres càrrecs, militàncies polítiques, participació en empreses..., o amb altres restriccions. Aquestes mesures han d'allunyar tot recel de clientelisme o instrumentalització partidista de l'oficina i acompliran, ben segur, l'exigència pública d'independència i credibilitat.

És una oficina, doncs, que intervindrà en el conjunt de les administracions catalanes. El seu àmbit d'actuació abasta totes les administracions i el sector públic integrat per l'Administració de la Generalitat, els ens locals i les universitats públiques. L'àmbit d'actuació també inclou organismes, entitats i empreses dependents o vinculades amb aquestes administracions, així com a persones i entitats privades que s'hi relacionin mitjançant concessió de serveis, la contractació o l'execució d'obra pública.

No cal dir que l'oficina actuarà respectant els principis d'autonomia local i universitària –ja ho hem dit–, garantits per l'Estatut d'autonomia, i per les seves funcions d'alerta i inspecció en l'àmbit de les administracions locals, que requeriran la cooperació dels corresponents òrgans de control i fiscalització interna d'aquestes administracions. Té les funcions i les potestats necessàries per acomplir els seus objectius.

Pel que fa a les seves funcions, l'oficina actuarà en primer lloc en matèria de prevenció de la corrupció, aplicant tècniques de prospecció i avaluació d'àrees de risc, i sobretot mitjançant l'assessorament d'alts càrrecs i empleats de les administracions públiques. L'oficina també formularà propostes i recomanacions per tal de reforçar la integritat de les institucions públiques i afavorir el benfer enfront de conductes irregulars o contràries a la correcta gestió dels fons públics. En definitiva, es tracta de prevenir la corrupció allà on es pugui esdevenir i fomentar i consolidar bones pràctiques en aquesta línia.

També col·laborarà en la formació de personal al servei de les administracions catalanes, promourà la implicació de la societat civil per propiciar la transparència de les administracions i la millora de l'ètica pública, i fins i tot es contempla impulsar l'establiment de me-

canismes de prevenció de pràctiques irregulars dins el sector privat.

I, finalment, exercirà funcions de control i investigació, que se sumen a les d'altres organismes de fiscalització existents i que culminen en la detecció de casos i en l'exigència de responsabilitat.

Tot i que l'Oficina Antifrau no té potestat sancionadora, li correspon actuar com a denunciante qualificat i com a òrgan participatiu en els actuals i futurs procediments administratius o judicials.

Al director o directora de l'oficina també se li reconeix la competència per proposar a l'òrgan que sigui competent en cada cas l'adopció de les mesures cautelars oportunes, segons la normativa aplicable.

Per dur a terme aquesta comesa, l'Oficina comptarà també amb altres importants potestats, que inclouen l'accés a dades i documents en poder de les administracions públiques, comprovacions *in situ*, compareixences personals, accés a informació econòmica i financera dels operadors.

M'agradaria referir-me, per anar acabant, al que fa al procediment d'actuació. Es preveu que les actuacions s'iniciïn d'ofici, prèvia anàlisi de versemblança dels fets comunicats, i es conclouï un informe adreçat a l'autoritat competent, per bé que si resulten indicis d'il·lícit administratiu o penal es practicarà sense demora la corresponent revisió.

També es preveu que qualsevol persona pugui adreçar-se a l'oficina per comunicar presumptes actes de corrupció, pràctiques fraudulentos o conductes il·legals que afectin els interessos generals o la gestió dels fons públics. La durada de les actuacions d'investigació es limitarà a sis mesos, prorrogables, amb la deguda justificació, per un màxim de tres mesos més. Val a dir que s'han arbitrat, en aquest cas, els mecanismes que assegurin la màxima reserva i discreció en la tramitació, així com la protecció de les dades personals, aspectes que necessàriament s'havien de contemplar.

En conclusió, senyores i senyors diputats, avui aquí aprovarem, donarem pas, com a mínim, al tràmit perquè aquesta llei pugui veure la llum al final del tràmit parlamentari i puguem tenir un instrument per fer una administració molt més eficaç. Diuen dues dutes catalanes que em sembla que són escaients avui..., volem una Oficina Antifrau per dues dutes catalanes que la fan bona. «El dubte ofèn» –el dubte ofèn–, i el dubte sobre l'activitat pública ofèn; hem de treballar perquè la transferència sigui un element clau perquè el dubte no ofengui, perquè el dubte hi tingui resposta. N'hi ha una altra segurament també més escaient: «Val més prevenir que curar.» L'Oficina Antifrau té una voluntat de prevenció, té una voluntat de, en calent, no en fred, actuar sobre allò que puguem considerar irregular, sobre allò que considerem que no són bones pràctiques...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

El dubte ofèn, i més val prevenir que curar. Es tracta doncs, d'acabar amb l'ombra de dubte, en benefici de l'Administració, però sobretot en benefici dels administrats.

Aquesta és la voluntat de fer, doncs, una administració més àgil, més eficient, al servei dels ciutadans i ciutadanes. Aquesta és la voluntat, senyores diputades i senyors diputats, de l'oficina de què avui iniciem el tràmit parlamentari per a la seva aprovació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Honorable conseller, a mi em pertoca posicionar-me respecte a la presentació d'aquesta esmena al projecte de llei que avui ens ha presentat. La nostra és una esmena de retorn al Govern i es basa en quatre punts que, a més, detallats, els posaré a continuació, però en tot cas ara li'n faré un petit resum.

Punt 1: garantir la plena independència de l'Oficina Antifrau respecte al Govern.

Dos, fer palès que els mecanismes de control ja existeixen a l'Administració pública, tant a nivell intern com a nivell extern.

Tercer, estem d'acord: vostè ens ha marcat tres objectius, nosaltres hi estem d'acord, hem d'acabar amb les situacions d'opacitat. Però com? Adscriuint aquesta oficina a l'àmbit de la Sindicatura de Comptes, com a màxim òrgan fiscalitzador del sector públic a Catalunya i que, a més a més, té plena independència de l'executiu.

I quart, i per últim, i no per això menys important, l'eventual d'una part dels recursos que es gestionen amb la creació d'una nova entitat, que després del dictamen del consultiu hem de dir que ha quedat buida de continguts.

Vostè, honorable conseller, em permetrà que jo li faci una petita prèvia. En certa manera, vostè ja ho ha començat fent, però jo vull explicar com va néixer aquesta proposta que avui tenim aquí, i va ser perquè el dia 25 de febrer del 2005 es va aprovar una resolució del Parlament de Catalunya que deia que en el termini de quatre mesos s'aprovaria una oficina de lluita contra el frau a l'Administració de la Generalitat i al sector públic català. El mes de setembre del 2005, vostès van presentar el primer projecte de llei, i entre les dues dates –febrer i setembre– nosaltres, el Grup Popular va presentar una proposició de llei que reformava la Sindicatura de Comptes per tal d'adscriure aquesta oficina a la sindicatura. Des de la Sindicatura de Comptes, nosaltres crèiem que s'havien de regular i crear totes

aquestes funcions bàsiques de l'oficina de lluita contra el frau i que, a més a més, s'adscriuria dintre de l'organització interna.

Què motivava la presentació d'aquest projecte? Bé, jo ja m'hi he referit abans: els esdeveniments que van passar a finals de gener del 2005, amb l'enfonsament del barri del Carmel, que van portar a un debat parlamentari que, com tots sabem, va sacsejar la política catalana. I, amb independència dels fets puntuals –aquell famós 3 per cent–, també es va manifestar la necessitat conceptual d'establir mecanismes de control en la utilització dels recursos públics.

Per tant, i en qualsevol cas, com que el Govern no presentava allò a què s'havia compromès, ho vam presentar nosaltres, el Partit Popular. Entenim que amb la presentació de la nostra iniciativa aquesta oficina s'havia d'ubicar, des del punt de vista orgànic, en l'àmbit d'una institució que actua amb plena independència i objectivitat, separada del poder executiu. La Sindicatura de Comptes –i ja ho he repetit i ho repetiré reiteradament–, com a màxim òrgan de fiscalització del sector públic de Catalunya, havia de ser l'encarregada de dirigir, gestionar i impulsar les actuacions d'aquesta oficina.

Bé, com es pot imaginar i suposo que també sap, les esmenes presentades en l'anterior projecte de llei ja anaven en aquesta línia, i les que presentarem quan s'obri el termini també ho seran. És que a nosaltres ens sembla paradoxal que si l'oficina ha de fiscalitzar l'executiu depengui d'aquest executiu; no té massa lògica, no?, honorable conseller? I el mateix pel que fa als mecanismes de control: ja existeix una auditoria interna a les administracions públiques, i són les que fan, per una banda, la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya, i els interventors municipals en els casos de l'Administració local. Si parlem d'auditories externes, perquè ens entenguem, és la que fa la Sindicatura de Comptes.

Per tant, si ja disposem d'aquests organismes adients per portar a terme aquestes funcions, per què hem de crear-ne un de nou? Ja ho tenim, aprofitem-ho. Si de cas, el que hauríem de fer és dotar la sindicatura i la Intervenció General del mitjans econòmics i de la legislació adequada per portar a terme les seves funcions.

I per cert, i aprofito..., no hi és l'honorable conseller Castells, però per quan l'anunciada reforma de la Sindicatura de Comptes? Perquè no em referiré al primer tripartit i a la data 3 de febrer del 2004, que va ser quan el conseller Castells va comparèixer per primera vegada davant d'aquest Parlament per exposar les seves línies de govern. Ell va dir que reforma de la Sindicatura de Comptes era un tema urgent i que es presentaria en pocs mesos. Traslladem-ho al desembre del 2006, deixem de banda el 2004; el 2006, 30 de desembre, posem-ho així: tampoc ho han presentat. Jo, la veritat és que no veig la urgència, per la seva part, amb què van plantejar aquesta reforma de la sindicatura i també la creació de l'Oficina Antifrau, si és que no volen que això sigui una oficina d'aparador.

No li faré memòria de com va anar la ponència i de les voltes que va donar la Oficina Antifrau, que va començar per decret adscrita a Presidència i que va acabar amb les autoesmenes que es van presentar al Partit Socialis-

ta, retirades i després presentades de nou pel tripartit, d'acord? Passarem directament al dictamen del consultiu, perquè crec que es mereix un capítol a part.

El dictamen del consultiu, i tot s'ha de dir, va ser a petició de tots els grups de la cambra, menys precisament del seu, honorable conseller. Vostès no van demanar aquesta petició al tripartit; s'entenia que era perquè estaven molt segurs del que ens havien presentat durant aquell projecte de llei. I el dictamen el que va venir a fer és reafirmar les nostres tesis respecte a la inseguretat jurídica per als ciutadans que oferia aquest projecte.

També hem de dir que, en termes generals, el projecte actual recull les recomanacions que en el seu moment va evidenciar el Consell Consultiu, i s'han fet altres modificacions per precisar el sentit d'alguns preceptes. Hi estem d'acord, però també creiem que hi ha coses que han quedat una mica, si em permet l'expressió, enlaire.

També és cert que han quedat delimitades les funcions de l'Oficina Antifrau, tant pel que fa a les seves competències..., de tal manera que es podria dir que s'ha buidat de contingut, perquè, primer, no pot traspasar els límits que corresponien a altres institucions, com són la justícia, o segon, l'autonomia dels ens locals.

Però bé, en el tema, per exemple, de les coses que no han quedat resoltes amb suficient claredat, tenim el tema de la regulació de l'accés dels interessats a la informació, que vostè n'ha fet esment. No queda clar si aquesta persona té coneixement de les actuacions per altres vies, pot accedir a l'expedient. Deduïm que aplicant la legislació bàsica tindria dret a sol·licitar-la, però no queda degudament expressat. És un tema important.

Un altra qüestió és el tema del respecte a l'autonomia universitària. Se n'ha inclòs una menció en el text, és cert; però queda clar que no hi pot intervenir la llibertat acadèmica i que només es pot investigar les activitats universitàries finançades amb aportacions de la Generalitat? Jo crec que caldria fer un esment més clar d'aquest tema.

Un altre tema. Per no parlar de l'impuls de la formació i recomanacions cap a l'empresa privada, del que vostès en diuen «l'autoregulació». Jo crec que les empreses privades fa molts anys que s'autoregulen, eh? Per tant, potser primer que l'Administració pública en doni exemple.

Un altre tema: l'impuls a la participació ciutadana, que ens agradaria saber, exactament, què vol dir exactament això, la veritat.

Per tant, una vegada presentat el nou projecte, seguim pensant que l'adscripció a la Sindicatura de Comptes és el més adient i segueix plenament –plenament– vigent.

Jo veig que vostè té una preocupació amb el tema de la prevenció. Bé, jo crec que no està contraposada amb la regulació amb posterioritat. Nosaltres li vam presentar un projecte de llei on estaven perfectament limitades les funcions.

I, a més a més, és que, segons la llei que regula la Sindicatura de Comptes, què estableix aquesta llei? Primera, que aquesta institució estatutària és l'òrgan de fiscalit-

zació de la gestió econòmica, financera i comptable del sector públic de Catalunya. No li detallo –perquè a la llei es pot trobar– tot el que integra el sector públic de Catalunya, però és que ho tenim tot, tot dintre. A més a més, la Sindicatura depèn orgànicament del Parlament de Catalunya, actua amb plena independència funcional respecte als òrgans i ens públics, que estan subjectes a la seva actuació.

Per cert, si tenim en compte que s'han limitat de manera substancial les competències de l'OAC, hem de dir que aquesta disminució no es trasllada ni al pressupost ni al nombre de persones que la dotaran: quaranta-una persones i al voltant de tres milions dos-cents trenta mil euros. Com a exemple li diré, per comparar-ho, que de la Sindicatura de Comptes en formen part cent quaranta persones; vostès, ja, una tercera part ja la tenen coberta. O el Síndic de Greuges: l'Oficina Antifrau té la meitat de persones, del personal que treballa al Síndic de Greuges; en concret, són vuitanta.

Jo –i amb això crec que acabo i que el nostre posicionament queda clar– li diré, honorable conseller, que no serem nosaltres qui s'oposi a la creació de l'Oficina Antifrau, tot el contrari. Però entenem que si es fa s'ha de fer ben fet, i a més vostè ens ha exposat, i així també ho hem dit nosaltres moltes vegades, que serem pioners; a Espanya no hi ha cap comunitat autònoma que tingui una oficina d'aquest tipus. Per tant, si la tenim aquí, treballem-la entre tots i donem a la Sindicatura de Comptes, a més a més, la importància que li correspon.

Jo..., honorable conseller, sotmetem a la seva consideració la proposta que avui ens presenten, i ens agradaria que, en qualsevol cas, al tràmit de ponència es tinguin en compte les esmenes que presentarem.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, afrontem la defensa de l'esmena a la totalitat d'una llei que, de fet, no és nova per a aquest Parlament, és una llei que vam tramitar ja a l'anterior legislatura i que, just quan acabava la legislatura, s'hi va pronunciar el Consell Consultiu amb un dictamen prolix, de quaranta-dos fulls, que fa unes consideracions molt extenses al voltant d'aquesta nova llei. De fet, nosaltres en demanem la devolució al Govern, d'acord amb l'article 104.2 del Reglament d'aquest Parlament, perquè creiem que aquesta llei, en aquest moment, amb el redactat actual, no compleix les determinacions del dictamen del Consell Consultiu.

Abans d'entrar en l'anàlisi específica de la llei, voldria fer unes consideracions prèvies.

Crec que vostès s'han equivocat volent agafar aquell primer text que preveia l'escamot de mossos d'esquadra, que anava lligat a l'executiu, que barrejava l'àmbit administratiu amb l'àmbit judicial, que feia una barreja

de poder executiu amb poder legislatiu, i també amb el control judicial. I tot això, que després ho van esmenar, quan ho van presentar aquí al Parlament i que també la ponència va poder-ho esmenar i ara els ho ha tornat a esmenar també el consultiu, tot això neix d'una primera llei que tenia un fil conductor i un esperit que no es correspon amb la voluntat d'aquesta llei que vostè ha manifestat. I, per tant, la primera equivocació creiem que és seguir aquell fil conductor i intentar fer un enganxa - retalla del que teníem abans i intentar salvar aquesta llei.

Vostès, a més –ara vostè ho ha dit–, han generat una expectativa de cara a la població que tot d'això servirà per perseguir tota la corrupció, tot el frau, totes les conductes irregulars. Vostè a l'hora, ara, de defensar aquesta llei, senyor conseller, i després li ho diré, ha esmentat com a mínim cinc tipus delictius. Però immediatament després ha dit que no era objecte d'aquesta llei perseguir els delictes, sinó prevenir-los. Però és que el mateix consultiu li diu que no poden entrar a investigar ni tan sols l'indici de delictes, perquè això és matèria de fiscalia i és matèria de la policia judicial, i li ho diu el mateix dictamen del Consell Consultiu.

Que quedi clar també que nosaltres estem a favor de la transparència i de les bones pràctiques. Nosaltres vam votar a favor del dictamen d'aquesta llei a l'anterior legislatura, fent la prevenció que volíem que el consultiu es pronunciés sobre els drets i les llibertats que quedaven afectades i sobre les competències de tots aquells òrgans que en aquest moment exerceixen les seves funcions de control extern i de control intern, tant l'Administració de la Generalitat, l'Administració municipal, com també la tutela judicial de tots ells. I evidentment l'únic grup polític que es va pronunciar en contra d'aquest dictamen del consultiu va ser el Grup d'Esquerra Republicana, que creia que aquesta llei complia tots els preceptes que havia de complir.

Nosaltres també volem deixar clar que la voluntat inicial de la llei, que era molt diferent de la que vostè ha manifestat, i li agraïm que vostè hagi procurat fer ressaltar més la funció de prevenció, la funció d'assessorament, la de bones pràctiques, la de formació, inclús, del personal al servei del sector públic, això al final tampoc s'ha vist reflectit. I, per tant, aquí tenim una contradicció que en el seu moment li demostraré.

Bé, i finalment també volem deixar molt clar que la responsabilitat que no s'hagi complert la resolució del Parlament del febrer del 2005 –per tant, dos anys i mig– que en tres mesos s'havia de fer aquesta llei no és atribuïble en cap cas als grups de l'oposició, sinó, primer, a les dificultats que va tenir aquest projecte de llei en el mateix Govern, que va estar molts mesos per tirar-se endavant, i després, també, a la tramitació molt atropellada que ha tingut després del dictamen del Consell Consultiu.

Bé, i ja, entrant en el contingut de la llei, nosaltres volem que aquesta esmena a la totalitat tiri endavant perquè creiem que, d'una banda, s'incompleix el dictamen del consultiu, de l'altre, no es garanteix la independència d'aquest organisme, tot i que s'ha millorat, i finalment que, si es tirés endavant aquesta oficina, res justi-

fica la dimensió que en aquests moments proposa el Govern de cara a la implantació d'aquesta oficina.

Incompliment del dictamen del Consell Consultiu. Són quaranta-dos fulls; només han anat a les conclusions a l'hora de fer canvis. I als quaranta-dos fulls, a tots ells, els diuen com han d'interpretar totes les competències que queden envaïdes per aquesta Oficina Antifrau. No respecten les competències d'altres organismes de control i no queden gens clares les competències pròpies. I, per tant, això, una norma molt bàsica del dret, un principi molt bàsic, el de seguretat jurídica, del dret, evidentment queda absolutament viciat per aquesta proposta de l'Oficina Antifrau.

La clàusula genèrica de salvaguarda que vostès fan, tant respecte a la Generalitat, com respecte als ens locals, com respecte a l'àmbit judicial –aprofitant que ara hi ha la consellera de Justícia–, aquesta clàusula de salvaguarda no serveix per a res si vostès segueixen mantenint que la funció de l'Oficina Antifrau serà «investigar i inspeccionar», i, respecte als ajuntaments, «examinar», d'una manera genèrica. El consultiu els diu d'una manera clara que aquests termes genèrics vostès no els poden utilitzar, que, en tot cas, aquesta llei envaïx competències d'altres òrgans de control i que vostès no hi poden entrar.

El consultiu diu, al seu fonament tercer: «Tractant-se d'infraccions penals, la capacitat per investigar-les, a partir del moment que apareixen indicis, correspon a l'autoritat judicial.» Ho diu clar.

Quant al frau –respecte al frau. Vostè ja ho ha dit: tota la paraula «frau» ha desaparegut perquè el concepte jurídic de «frau» va associat indefectiblement a un tipus penal. Però vostès mantenen el nom: Llei antifrau. El *nomen iuris* és important, senyor conseller, perquè l'expectativa que vostès generen és que això servirà per perseguir delictes i per castigar-los. Aquesta és l'expectativa que vostès han generat. I mantenen el nom de «Llei antifrau» quan el consultiu els diu que vostès no poden fer servir la paraula «frau», i ho diu d'una manera molt clara. Ho estén, també, en general, a la investigació de totes les conductes delictives, no només del frau, i ho qualifica d'«intromissió de funcions que no li corresponen». Per tant, les referències genèriques a corrupció, pràctiques fraudulentos i conductes il·legals s'han de veure referides només a l'àmbit administratiu, mai a l'àmbit penal, perquè, si fos aquest el cas, vostès envaïen funcions de la policia judicial, funcions de la fiscalia i, per tant, s'arrisquen a una nul·litat d'actuacions i, a més, a responsabilitats per part dels òrgans que portin a terme aquestes investigacions, tant civils com penals.

Més raonaments de cara al consultiu: el fonament tercer, també, en l'àmbit de la Intervenció de la Generalitat. En l'àmbit de la Intervenció de la Generalitat crec que –que després serveix també per a la Sindicatura de Comptes i per a la sindicatura de greuges i per a l'OLAF– el dictamen del consultiu és molt clar. Diu: «El sistema d'atribució de funcions obligarà aquesta oficina a fer un examen prolix sobre les seves atribucions per conèixer o entrar a investigar un determinat assumpte. Haurà de dilucidar si les funcions que va a executar coincideixen

amb l'àmbit d'actuació de la Intervenció General; si la resposta és afirmativa, s'hauran d'abstenir d'actuar ja que, contràriament, la seva activitat estaria viciada de nul·litat, seria il·legal i comportaria l'exigència de responsabilitats.» I això ho repeteix per a la Sindicatura de Comptes, per a la sindicatura de greuges i, després, en l'àmbit municipal, per a tot el que són controls d'intervenció i tot el que és, també, Comissió Especial de Comptes.

No hi ha marge. Quin àmbit competencial té l'Oficina Antifrau, senyor conseller? Perquè és que, si no, aquí inclús el director de l'oficina pot incórrer en responsabilitats, els està dient el mateix consultiu. Repeteixo que respecte a l'OLAF també estem en la mateixa situació, tot i que després m'hi referiré, perquè crec que vostè, quan ha explicat que això tenia un referent a nivell europeu en l'OLAF, no ha acabat de concretar que l'OLAF precisament té una funció molt diferent de l'Oficina Antifrau.

Respecte, també, a si el sistema d'atribució de funcions és poc precís, el consultiu els diu que vostès no poden fer una llei en genèric i atribuir-se competències. I els diu: «El sistema d'atribució de funcions és poc precís i pot generar en la seva aplicació una certa confusió i la falta de previsibilitat respecte a quina serà realment l'actuació de l'OAC, ja que certament existirà una frontera de difícil delimitació entre les facultats d'actuació d'aquesta oficina i les dels organismes estudiats.» Diu: «L'OAC té una funció de caràcter residual» –ho diu clarament–, «i serà la seva actuació la que podrà ser inconstitucional o antiestatutària» –la seva, no la dels altres organismes–; «seria recomanable establir convenis de col·laboració amb aquests òrgans i entitats» –cosa que més endavant també en parlaré.

Bé, vostès volen, a més, que aquesta assignació competencial, aquesta, d'alguna manera, determinació de si la denúncia inicial és competència o no de l'oficina la faci el director de l'oficina. Ni tan sols s'hi refereixen, gairebé; ho donem per entès del redactat de la llei.

En matèria d'investigació i inspecció també el consultiu és molt, molt clar: «L'activitat de l'OAC no pot consistir en una investigació criminal, ni en un procediment de fiscalització o en una instrucció prèvia a l'enjudiciament de la responsabilitat comptable que correspongui, segons el cas, a la intervenció de la Sindicatura de Comptes, ni tampoc a la fase d'un procediment sancionador disciplinari administratiu» –això també és important. També s'han d'abstenir en aquests procediments. Per tant, l'àmbit administratiu també li queda vedat a l'Oficina Antifrau. «L'OAC haurà de preservar dos drets fonamentals bàsics en les investigacions: el dret a l'honor dels investigats i a la tutela judicial.» I no queda clar en l'actual text com es preserven aquests dos drets fonamentals.

Respecte a la confidencialitat de les actuacions i l'accés al procediment, els diu clarament, el dictamen del consultiu, que vostès han de donar accés a l'expedient en tot moment i han de comunicar en tot moment a la persona investigada, teòricament, o examinada, que s'està fent aquesta investigació. Però malgrat que els diu que això és inconstitucional, el que hi van posar vostès, que

podrien fer alguna excepció en l'accés a l'expedient i també alguna excepció en la comunicació, vostès mantenen a l'article 14.3 un redactat que diu: «Llevat dels casos que exigeixin el manteniment d'un secret absolut en benefici de la mateixa inspecció.» Vostès s'arroguen unes competències i, d'alguna manera, unes prevencions que són de drets bàsics dels ciutadans –ja no d'una llei orgànica, de drets bàsics dels ciutadans– i, per tant, vostès no ho poden fer, no poden legislar en aquest sentit.

Finalment, pel que fa a l'autonomia local, vostès han recollit fil per randa el que diu el consultiu, però tornen a fer una qüestió genèrica: es podrà investigar via «examinarem» –un «examinarem» genèric– «les administracions locals». I després, més avall, diuen que salvaguarden l'autonomia local. Clar, això no val. Seguretat jurídica, senyor conseller. Si diuen que han de salvaguardar l'autonomia local i el consultiu els diu que tal com ho han fet no la salvaguarden perquè fan una atribució de competències genèrica, aquí tornen a fer una competència genèrica, també. Per tant, una vegada més el consultiu els esmena la plana.

Per tant, el consultiu fa una reserva competencial expressa de la Generalitat, dels ajuntaments, de la Intervenció de la Generalitat, de la Sindicatura de Comptes, de la sindicatura de greuges, de la Comissió Especial de Comptes, de l'autoritat judicial, de fiscalia, de la policia judicial. Què ens queda, senyor conseller? Què faran les quaranta-una persones que vostè vol que hi hagi a l'Oficina Antifrau? Qui determina què és competència d'aquesta oficina? No pot ser que la mateixa oficina ho determini.

Bé, i anem al punt segon, que és la independència de l'oficina. No es garanteix la independència de l'oficina. El fet que depengui del Parlament d'entrada no és una garantia; és el contingut de la llei el que garanteix que sigui independent. I, en aquest sentit, el mateix dictamen del Consell Consultiu també ens ho diu.

Pel que fa al director de l'oficina, es preveu que sigui proposat pel Govern i escollit pel Parlament a través de majoria qualificada. Bé, això podria semblar bé, però, és clar, per què l'ha de proposar el Govern? Podria venir proposat, per exemple, pel consell de govern d'alcaldes, previst en l'Estatut. I això li ho diu el consultiu. Li diu: «Tot i que l'OAC s'assigna al Parlament, la intervenció de l'executiu en el procés de designació del seu director suposa un lligam amb el Govern que resta legitimació a la necessària independència que ha de tenir aquesta oficina per exercir el seu control.» Això ho diu el consultiu –no a les conclusions; a dintre, eh?

Quant al director o directora adjunta, pot fer totes les funcions del director. Però se'ns escapa una cosa: resulta que el director o directora adjunta el nomena, el designa el mateix director i passa per una comissió que li ha de donar el vistiplau amb majoria simple. Per tant, el Govern pot designar el director adjunt de l'Oficina Antifrau. Què vol dir això als efectes pràctics? Que les funcions que té delegades, per absència, per delegació o per incapacitat temporal del mateix director, les pot exercir el director adjunt. Per tant, aquí ja li avancem que farem una esmena perquè les condicions de nome-

nament, d'elegibilitat, siguin les mateixes que les del director.

Tampoc es garanteix la independència de l'OAC quan es diu que en el cas que hi hagi implicats recursos pres-supostaris de la Generalitat, el conseller d'Economia i Finances designarà les persones d'aquest departament que s'hauran d'integrar en l'equip d'investigació. És a dir, el conseller investigat designa una persona del seu equip perquè s'incorpori a l'equip d'investigació. I per què no ho fan també amb els ens locals, això? O no ho fan amb ningú, que seria el lògic per garantir-ne la independència.

Bé, i la tercera. No ens creiem que aquesta oficina hagi de tenir la dimensió que li donen vostès. Primera, perquè vostès preveuen que hi hagi personal eventual. Digui'm per què ens hem de saltar els principis de mèrit i capacitat per accedir a la funció pública –d'igualtat, mèrit i capacitat. Per què pot haver-hi personal eventual..., que li recordo que el concepte és «personal de confiança» o de..., per assignar una feina especial? Per què aquesta oficina que ho té tot previst, per entendre'ns, i que no té cap necessitat de tenir personal de confiança ha de tenir personal eventual? És un risc innecessari.

Per tot això, per la falta de compliment del dictamen del Consell Consultiu, per la falta d'independència i també per l'excessiva dimensió de l'oficina, nosaltres mantenim aquesta esmena a la totalitat i esperem que li donin suport.

Una última referència a l'OLAF. Nosaltres no podem ser els millors del món. Per què enlloc hi ha una oficina d'aquest tipus? Perquè o tenen caire judicial i policial, o tenen caire administratiu. Els dos barrejats, només a l'OLAF, perquè evidentment és un organisme europeu molt diferent. La diferència entre l'OLAF i l'Oficina Antifrau és que l'OLAF té potestat policial i potestat també judicial, i nosaltres no en podem tenir perquè el nostre ordenament jurídic ho prohibeix. I, per tant, això ho haurien de tenir ben clar.

Ara, el que em va realment sorprendre, senyor conseller, és que en la memòria justificativa vostès se'n vanten, que això serà una novetat mundial, i aquestes novetats mundials les hauríem d'evitar si el que fem és fer novetats mundials en els ordenaments jurídics. Vostès diuen a la seva memòria justificativa –i acabo, senyor president–: «Les institucions que s'han mostrat més eficients»...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Corominas i Díaz

...«per al desenvolupament de la societat no es troben en els manuals, sinó que han estat descobertes pels mateixos països. La creativitat institucional» –i ho diuen vostès–...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Corominas i Díaz

...«i l'establiment de fórmules pròpies no fan impossible la utilització d'altres.»

Si us plau, estalviï'm aquesta creativitat institucional i dotin-nos d'un document jurídicament seriós de cara a l'aprovació de l'Oficina Antifrau.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Seguidament, es pot fer un torn en contra. I té la paraula per fer-lo, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... Senyora Pajares, per ser que està buida de continguts; senyor Corominas, per ser que és residual, Déu n'hi do les ampolles, les traves i les dificultats amb què s'ha trobat aquesta llei. No ens sembla que sigui una llei tan buida de continguts.

Ens deia la senyora Pajares que aquesta llei no garanteix la independència, i també ens ho deia el senyor Corominas. Deia fins i tot que la garantia no és el Parlament. Jo crec que, dit en aquesta cambra que la garantia no és aquest Parlament, no... (*Veus de fons.*) Vostè ha dit que el Parlament no era suficient garantia, i en tot cas tindrà, si vol, el seu torn per replicar, i li demano que em deixi continuar. La independència, entenem que la garanteix efectivament aquest Parlament, i una majoria de tres cinquenes parts en aquest Parlament ha de garantir aquesta independència.

Ens diuen que ja existeixen mecanismes de control. Vostès creuen que existeixen realment els mecanismes suficients de control? El problema és que ha d'estar lligada a la Sindicatura de Comptes? Si són aquests problemes, per què no presenten esmenes parcials? La presentació per part dels dos grups de l'oposició d'una esmena a la totalitat, jo crec que reflecteix clarament que el que no es vol, el que no agrada és l'esperit d'aquesta llei, el que persegueix aquesta llei.

Avui farem un nou pas endavant en aquesta mena de viacrucis que suposa arribar algun dia a aprovar aquesta llei. I un dels grans problemes és que, efectivament, no és que aixequem expectatives: és que aquest país sap, la gent d'aquest país sap per què es vol crear aquesta llei. No és com d'altres lleis en què, quan algú diu: «Hem aprovat la Llei de la "Corpo", la Llei del CEO o la Llei de mesures fiscals i financeres», els ciutadans diuen: «I què deu ser, ben bé, això?» Quan dius: «Hem creat una llei antifrau, hem aprovat una llei per a la creació d'una oficina antifrau», la gent intueix bastant el que passa.

Perquè el que passa és que d'una vegada per totes hem començat a posar noms i cognoms a les coses. Perquè amb això del frau, en el nostre país, ha passat durant molts anys com allò que passava quan algú tenia càncer; deien: «Té un mal dolent», com si n'hi haguessin de bons, de mals, perquè ningú s'atrevia a dir la paraula, que era «càncer». Avui dia, afortunadament, doncs,

la gent té càncers... (*veus de fons*), desgraciadament, «afortunadament» terminològicament, desgraciadament... –i no facin demagògia i no vulguin interpretar el que no he volgut dir, i ho saben vostès–, desgraciadament la gent té càncer, però afortunadament s'anomena pel seu nom. La gent té un càncer, o té un tumor, o ha fet metàstasi. No té un mal dolent.

Molt bé. Doncs, les administracions catalanes estan sota sospita, no de tenir un mal dolent, que no se sap ben bé què és; no sobre un 3 per cent, que en aquesta cambra, hipòcritament, massa gent va fer veure que li sorprenia, quan algú va dir «tres per cent». Potser ens va sorprendre a alguns que ignoràvem que potser no era un tres, que potser era un vint. Potser era aquest, el problema.

Mirin, hi ha un problema. Vostès, tots plegats sabem que hi ha un problema molt seriós, molt de fons. I sabem que hi ha hagut qui s'ha fet la barba d'or des de l'Administració pública, i això ho sabem tots. I el que no pot ser és que estiguem tots sota sospita perquè alguns s'hagin fet la barba d'or. Hi han 145.000 funcionaris que tenen dret a deixar d'estar sota sospita; 145.000 de la Generalitat, més tants altres milers de les administracions locals, més tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, per la nostra pròpia dignitat, no volem que hi hagi cap sospita. I per tant volem que hi hagin totes les eines necessàries, i les que hi ha hagut fins ara no han estat suficients –no han estat suficients.

Volem recuperar la credibilitat de la cosa pública. Volem una administració neta i transparent. I qui pot dir que no? Volem indicadors. Volem que també l'oficina faci d'observatori, que ens digui quina és la salut de la nostra Administració pública. Volem indicadors sobre els nivells de frau i de corrupció. I, escolti'm, estiguem al govern o a l'oposició, els volem baixos. Volem que aquests indicadors ens diguin: «Va molt bé», que els indicadors diguin: «Estem en uns nivells de corrupció baixíssims, tot és molt net.» De veritat que ho desitgem. I és més: no s'obsessionin, no ens preocupa el passat. No ens preocupa el passat, els ho ben asseguro; no s'hi obsessionin.

Volem, senzillament, que no continuï passant, i vostès i jo sabem que avui continua havent-hi empresaris que ens vénen a dir que no pot ser que les coses vagin d'aquesta manera. I per la dignitat dels treballadors de la cosa pública, però també dels empresaris d'aquest país, volem que no hi hagin empresaris que ens vinguin a dir: «I no ho denunciem», ens diuen els empresaris, «perquè sabem que, si no, no treballarem mai més.» Sí, home, sí! No siguem hipòcrites! No fem demagògia! Tots sabem què ha passat i què passa en més d'una administració i per part de més d'un dels administradors! Potser toca que ja ens traguem la careta i que diguem les coses pel seu nom.

I que aquesta llei pot tenir algun element que pot ser millorat? Hi estem oberts, i ho discutirem en el tràmit. No pateixi, senyor Corominas; no pateixi, senyora Pajares. Tindrem tota la voluntat de discutir en aquesta tramitació totes les propostes que ens arribin, que estic convençut que seran en positiu. Perquè estic convençut, senyor Corominas, senyora Pajares, que vostès també

volen que s'acabi la sospita sobre la classe política, que s'acabi la sospita sobre l'Administració pública.

L'OAC ha d'actuar de denunciador qualificat. L'OAC té la voluntat preventiva. Si té dades i aquestes dades fonamenten una sospita, automàticament ho ha de traslladar als organismes competents, als organismes judicials. No pretén substituir re, no pretén substituir re. Pretén cobrir un buit que avui existeix.

Pel que fa a l'informe del Consell Consultiu, miri, s'ha fet un esforç..., i li asseguro que no s'han llegit des del departament només les conclusions: s'ha llegit tot. I s'ha fet un esforç perquè no tenim cap voluntat que el Consell Consultiu torni a dir –perquè tenim l'absoluta sospita que ho tornaran a portar al Consell Consultiu, per veure si poden tornar a endarrerir... I no em diguin que és responsabilitat dels grups del Govern només, que segurament també el Govern hauria pogut ser més àgil, però al Consultiu no va ser Esquerra qui l'hi va portar. Vostè sap, senyor Corominas, la voluntat que ha tingut el Grup d'Esquerra Republicana i personalment –i perdonin– qui els parla, des del Govern, des del Parlament, en totes les negociacions, en tots els debats, que aquesta llei tirés endavant. Perquè volem tenir la tranquil·litat moral que ningú dels que han governat, dels que governen o dels que puguin governar en el futur, siguin del color que siguin, també del nostre color..., volem tenir la tranquil·litat que ningú es posa ni un duro a la butxaca, perquè els diners públics són sagrats. Perquè aquest país els necessita, perquè hi ha molta gent que els necessita. I perquè cada vegada que algú fa un ús fraudulent de fons públics el que està fent és faltar al respecte dels ciutadans i ciutadanes que necessiten aquests recursos per resoldre aquests problemes. I és per això que volem impulsar aquesta llei.

Es preserven les competències, doncs, en aquesta llei del poder judicial, perquè queda clar que les funcions de l'Oficina Antifrau s'acaben immediatament en el moment en què hi ha una sospita fonamentada i es trasllada a fiscalia, eh? Es reconeix el paper de la intervenció i dels altres organismes de control, perquè tots els altres actuen *a posteriori*, i l'Oficina Antifrau té la pretensió, té la voluntat, qui la impulsa, que actuï *a priori*. Garanteix, com diu el seu article quinzenè, els drets i les llibertats dels investigats.

Es preserva el principi d'autonomia local. Senyor Corominas, no crec que tingui vostè raó: el principi d'autonomia local, en la interpretació feta pel Consell Consultiu, ens duu a garantir de forma explícita que el control de la fiscalització per part de l'oficina no incidirà en la capacitat decisòria dels ens locals ni interferirà en la seva dinàmica interna de control. Amb aquesta reserva, l'oficina disposa de les mateixes potencialitats i prerrogatives per investigar l'Administració que la Generalitat. Per tant, creiem que l'afirmació que vostè ens fa no és exacta.

I, pel que fa al terme «frau», efectivament, el Consell Consultiu ens diu que el frau està tipificat com a delictes en el Codi penal, i per tant no es pot atribuir aquesta competència a l'oficina, perquè és competència judicial, però a partir del moment en què es detecta el frau. Com a mesura preventiva, entenem –i així ens ho certifiquen

els nostres juristes—, entenem que sí, i per tant el plantejament antifrau el que planteja és evitar el frau. En el moment en què es detecta el frau, sí que automàticament passa a mans de la competència judicial.

Nosaltres creiem també que aquest dictamen fa un plantejament amb una voluntat de correcció, amb la voluntat que sigui corregida, que sigui esmenada aquesta llei, aquest projecte de llei. Ens agradaria que aquesta fos la voluntat de tots i cadascun dels representants dels grups parlamentaris. Si estem tots d'acord que avui encara les nostres administracions estan sota sospita perquè encara no es fa tot com caldria, si tenim clar que cal fer un pas més, entenem que aquest és un bon inici, aquesta llei és una bona matèria, un bon element, una bona eina, que ens permet evitar i aixecar la sospita que hi ha sobre les administracions públiques.

Des d'Esquerra ho fem perquè som independentistes, perquè som republicans i perquè som d'esquerres, però entenc que s'ha de defensar senzillament per un tema d'honestedat. Com a republicans hem impulsat el règim d'incompatibilitats, la Llei de règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs; la 14/2005, sobre la valoració d'idoneïtat dels càrrecs de designació, com hem impulsat una nova llei de finançament al Congrés dels Diputats, una llei que impedeix els donatius anònims, «tu ja m'entens». Perquè creiem que, si volem preservar el sistema democràtic, si volem realment que aquest país, els seus ciutadans i ciutadanes confiïn en aquest sistema democràtic, entenem que és imprescindible, entenem que és necessari que hi hagi la garantia que tothom actua en peu d'igualtat, que hi ha una regulació clara i transparent, que no hi ha un favoritisme, com hi ha hagut històricament. Hi ha hagut un favoritisme respecte als partits que no tenia cap altre organisme, ens, entitat, persona jurídica o física del nostre país. *Ningú* podia rebre centenars de milers d'euros al seu compte corrent sense que fos investigat immediatament per la hisenda pública. Això sí que ho podien fer els partits polítics. Creiem que l'aprovació per part del Congrés dels Diputats d'una llei que eviti els donatius anònims situa en peu d'igualtat totes les entitats, tots els organismes del nostre país. Creiem que és bo, i creiem que tots n'hauríem d'estar satisfets, d'estar caminant en aquesta direcció.

Han passat trenta anys des de la fi de la dictadura. Els partits són màquines sòlides, i per tant han de ser màquines transparents per generar confiança a tots els ciutadans. Creiem, sincerament, que aquesta llei..., que li dic una cosa: no la volem governamental, i si ens fan propostes concretes... Apuntaven l'informe al conseller d'Economia i Finances com una trava de transparència. Molt bé, parlem-ne —parlem-ne. Parlem del que vulguin. Però del que no podem parlar i, per tant, votarem en contra de les seves esmenes a la totalitat, del que no podem parlar i el que no podem acceptar és que ens diguin: «No, no, és que això no serveix per a re, i per tant ho liquidem.» Perquè si no serveix per a re —torno al principi— no hi hauria hagut les traves que ha patit aquesta llei; que n'hi ha hagut poques, hi ha hagut poques lleis en aquest Parlament que hagin estat tan travades, que hagin patit tantes traves com la llei que dis- cutim en aquests moments.

Preocupa per molts motius. Jo els vull deixar tranquils en un: hi insisteixo, no volem passar comptes de re —no volem passar comptes de re—; que ningú s'obsessioni. Nosaltres l'única voluntat que tenim és de generar les eines necessàries per garantir un futur per a l'Administració pública en què cap funcionari sigui qüestionat, en què cap dirigent polític, en què cap parlamentari, en què cap membre del Govern sigui qüestionat, en què de cap alcalde pugui ser qüestionada la seva honorabilitat. Creiem, tots els que estem aquí, n'estic convençut, en la noblesa del servei a la política, no permetem que quatre ho esguerrin i, per tant, posem les eines perquè això mai més —mai més— sigui possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi per fixar posició sobre l'esmena a la totalitat, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, utilitzem el torn de posicionament per anunciar el vot en contra de les esmenes de retorn que han presentat els grups de Convergència i Unió i Partit Popular, per diversos motius. Primer motiu, perquè aquest projecte, a diferència de l'anterior, garanteix l'autonomia local, recollint d'alguna manera les recomanacions o les reclamacions que en aquest sentit ens havien fet alguns alcaldes i recollint sobretot les recomanacions del consultiu en aquest tema. Per tant, aquest projecte és millor que l'anterior.

Segon, perquè aquest projecte, aquesta oficina depèn del legislatiu, tal com nosaltres reclamàvem en les nostres anteriors propostes. I és bo que així sigui, perquè la independència respecte dels òrgans de l'executiu és necessària per raons també de credibilitat política i d'eficàcia operativa. Aquesta independència de l'oficina respecte a l'executiu se salvaguarda clarament en la proposta legal que es presenta: el nomenament parlamentari del director, el cessament taxat, el control per part de la cambra, la durada del mandat independent de la legislatura. Per tant, aquest projecte és millor que l'anterior.

Tercer, perquè estem creant una institució dirigida a preservar la transparència i la competitivitat i la integritat de les administracions públiques de Catalunya i del personal al seu servei. Jo crec que en aquesta direcció ningú es pot negar —de fet, ningú s'hi ha negat— a la creació o a l'existència d'aquesta oficina.

En quart lloc, perquè aquesta tasca de vigilància, de didàctica, de control, en la pràctica ha de ser una pràctica d'èxit i d'excel·lència en l'Administració pública a Catalunya. Pensem que evitar l'existència de frau és millorar l'Administració pública en el nostre país. I estem fent-ho des d'una política proactiva, és a dir, no reactiva en funció que quan hagi passat una cosa allà hem d'intervenir, no; una política proactiva, una política moderna per tal d'evitar que succeeixi això que no volem que passi.

En cinquè lloc, perquè aquest és un projecte fruit d'un llarg treball parlamentari, era una mica la queixa del representant d'Esquerra Republicana. Jo crec que és la virtut d'aquesta proposta: és fruit d'un llarg treball parlamentari de molt de consens amb moltes institucions –amb la Sindicatura de Comptes, amb el Síndic de Greuges, amb les associacions municipalistes–; d'un treball que hem fet en aquest Parlament amb Lluís Coromines, la Teresa Aragonès –que estava fa un moment per aquí, com a relatora de la comissió, de la ponència–, la Belén Pajares... Un llarg treball parlamentari en el qual es van incorporar moltes de les propostes que feien també els membres i els grups de l'oposició. I val la pena, potser, haver trigat una miqueta més i no haver sofert els quatre mesos que ens demanava, potser, la resolució del Parlament, perquè en quatre mesos no s'hauria pogut fer tot el que s'ha fet, no s'hauria pogut fer de cap de les maneres tot el que s'ha fet.

En sisè lloc, perquè incorpora les propostes del consultiu, lògicament, els suggeriments que ha fet el consultiu respecte a aquesta llei. La paraula «frau» és un concepte jurídic que defineix un tipus penal, per tant, desapareix de la llei. S'incorporen les garanties –que ja ho havíem comentat a la comissió llargament– de les persones afectades –no, no quedaven clares en l'anterior projecte de llei–, el dret, per tant, a la informació i, lògicament, també, el tràmit d'allegacions en tot el procés del possible frau. Es garanteix l'autonomia local; pensem que el nou Estatut d'autonomia de Catalunya en el seu article 86.4 parla que «els actes dels municipis no poden ser objecte de control d'oportunitat per part d'altres administracions».

I quart, perquè també garanteix l'autonomia universitària.

Per tant, aquest projecte és millor que l'anterior.

Jo agraeixo les intervencions –i el to sobretot de les intervencions– dels portaveus de Convergència i del Partit Popular, sobretot pel que fa a la certesa que s'està d'acord en l'existència d'una oficina antifrau a Catalunya. Jo crec que és un gran pas endavant. Jo reconec..., i la intervenció molt encertada de la diputada Belén Pajares en la qual deia que, efectivament, ja hi han mecanismes de control en l'Administració pública catalana –fonamentalment, la Intervenció General, en el cas de la Generalitat, o les intervencions generals o les intervencions municipals, en el cas dels ajuntaments–, però, són suficients aquests mecanismes per la lluita contra el frau? Amb aquests mecanismes ja mai més hi haurà frau a Catalunya? Home, potser la creació d'un mecanisme de prevenció del frau potser no està de més; potser, com deia el conseller, és millor prevenir que curar.

Jo comparteixo també moltes de les reflexions que ha fet el diputat de Convergència, el diputat Coromines, però tot i compartir-les no ens motiven en absolut a votar en contra de la seva esmena de retorn. Per una raó, perquè pensem que, amb la llei a la mà i amb la voluntat que hem tingut fins ara a la ponència de millorar el que és millorable, podem arribar a tocar vores en el tràmit parlamentari. I és per això que pensem que val la pena

–pensem que val la pena– fer aquest exercici, intentar-ho una vegada més.

I, sobretot –i aquí ja acabo, senyor president–, és amb aquesta voluntat que nosaltres afrontem el debat i el tràmit parlamentari: la mà oberta, la possibilitat que el projecte de llei sigui millor. Hem dit, i ho continuo dient, que aquesta llei és molt millor que l'anterior, però segurament també és millorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la illustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, bé, com s'ha pogut comprovar avui arriba al Parlament un projecte que no és nou i que ja va fer un llarg recorregut l'anterior legislatura; un llarg recorregut, però, que no va portar la seva aprovació per l'avançament de les eleccions.

Pel que sembla, avui obrim de nou el debat, com si res no hagués passat, com si comencéssim de zero, o pitjor encara, acumulant debats. Crec que el fet que sigui un projecte ja treballat, que tinguem molta feina feta, la de l'anterior ponència, el mateix Consell Consultiu, i que, per tant, algunes de les mancances o excessos de l'anterior projecte hagin estat esmenats, ens hauria de facilitar les coses, però, és clar, això depèn de la voluntat de diàleg i d'arribar a consensos. Però com que no és aquesta la situació, de facilitar el diàleg, entrarem, doncs, al debat de totalitat.

Avui el que decidim, simplement, és si volem o no volem oficina antifrau catalana i si creiem que és necessari un organisme independent amb l'objectiu de preservar la transparència i la integritat de les administracions i del personal del sector públic. És això el que decidim avui. Una cosa és voler dissenyar d'una o altra manera o esmenar qüestions de funcionament, però una esmena a la totalitat penso que no està justificada. Crec, per les raons exposades, que es podrien canalitzar, com deia el senyor Vendrell, via esmenes parcials, però deu ser que a alguns grups els molesta que es creïn instruments per prevenir i investigar amb més celeritat els casos de corrupció, deu ser que no volen prevenir aquests casos amb antelació, perquè si realment volen que existeixi aquest organisme ja és hora que comencem a treballar i que el millorem durant el procés.

Mirin, des del nostre grup parlamentari definim els nostres principis amb el que en diem «el principi de les tres es»: l'ecologia, l'equitat i la ètica. I per ètica sempre hem defensat aquelles propostes que van en la línia de millorar la transparència, el bon govern, de prevenir irregularitats i al cap i a la fi millorar la confiança de la ciutadania.

Una cosa que ens hauria de preocupar a aquelles persones que ens dediquem a la política és la imatge que tenim tots, absolutament tots, els polítics, perquè no

s'escapa ningú d'aquesta generalització tan estesa. Les raons poden ser variades per aquesta mala imatge, però els casos de corrupció i de frau són elements detonants d'aquesta percepció.

Jo, amb el poc temps que porto dedicant-me a la política, he sentit massa vegades com..., «els polítics són tots uns corruptes», o com l'altre dia sentia a dir que només hi havia dues classes de polítics: els que roben o els que s'esperen per robar. Doncs, jo em rebel·lo contra aquesta imatge dels polítics i de la política. Jo no em vull avergonyir de la meua tasca per les actuacions d'alguns aprofitats, i estic segura que la majoria de vostès tampoc es deuen sentir gaire ben descrits per aquests comentaris. Per tant, ens toca també a nosaltres posar-hi remei.

Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, doncs, tal com deia, estarem a favor de tots aquells instruments que afavoreixin el seguiment del principi de l'ètica en l'ús dels recursos públics, d'aquells instruments que afavoreixin la transparència i l'honestetat en l'ús dels diners de tots, els diners de la ciutadania.

I ja en aquesta línia es van aprovar durant l'anterior Govern, el Govern catalanista i d'esquerrers, per primera vegada mesures que anaven en aquest sentit: la regulació de les incompatibilitats –com ja s'ha dit aquí– i la publicació al DOGC dels sous dels alts càrrecs. L'informe que es va fer sobre bon govern i transparència, la introducció de transparència en les subvencions als mitjans de comunicació en són alguns exemples. I ja que ho comentava, com traient-li importància, el senyor Vendrell, jo sí que li donaria importància a la llei de la «Corpo» perquè jo crec que també va en el sentit de fomentar el bon govern i la transparència en els mitjans de comunicació públics.

I crec que ara és l'hora de donar un altre pas important: la creació de l'oficina antifrau de Catalunya. I com ho hem de fer? Doncs des del nostre grup creiem que una de les condicions importants és que fos un organisme independent del Govern, i que, per tant, estem d'acord que les funcions es poden fer de diverses maneres. Es podrien fer des de l'estructura de la Sindicatura de Comptes, és cert, però això és una qüestió de com la volem dissenyar, i per això s'hauria de fer en el debat, i reforçar els recursos i la seva capacitat d'actuació. Però creiem que aquesta tasca que se li encomana, l'objectiu, es pot fer perfectament i molt bé en una oficina antifrau catalana que depengui del Parlament i es dediqui a actuar *a priori*, prevenint i investigant casos. I és aquest el projecte que se'ns presenta.

Estem d'acord, doncs, amb la fórmula triada, ja que compleix el principi d'independència. Perquè, si no és el Parlament, qui ha de garantir aquest principi d'independència?

A més a més, el mateix síndic major avalava el model de l'oficina antifrau de Catalunya, dient que la seva tasca i la de la Sindicatura de Comptes no entraven en conflicte, sinó que es complementaven.

A més a més, aquest avantprojecte ja incorpora moltes de les recomanacions del Consell Consultiu pel que fa a

l'autonomia dels ens locals i l'autonomia universitària, pel que fa a l'ús del terme frau, i també ha incorporat les modificacions en l'àmbit de respecte dels drets i les llibertats dels investigats.

Creiem que hi ha millores substancials respecte a l'anterior projecte presentat en seu parlamentària, i, per tant, creiem que el debat parlamentari encara pot acabar de millorar-lo, és evident.

Hem d'acabar amb un model d'administració opaca, grisa i que generi desconfiança. Hem d'impedir que des del sector públic, les administracions i els grups polítics es tornin a provocar titulars i editorials com les que han aparegut fa pocs dies recordant-nos i desvetllant pràctiques passades però prou recents. Estem convençuts que l'oficina antifrau de Catalunya serà un bon instrument per a aquesta finalitat.

Així, doncs, no donarem suport a les esmenes a la totalitat presentades.

Gràcies, president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados, ilustres diputadas, permítanme de empezar con la presentación de un libro y una cita. Es un libro de un maestro mío, don Alejandro Nieto –y digo don Alejandro Nieto–, catedrático de derecho administrativo de la Universidad Autónoma de Barcelona, emérito y tal. El libro se llama *Corrupción en la España democrática*, un libro, a mi juicio, de imprescindible lectura para los políticos.

Recuerda Alejandro Nieto en este libro que «la corrupción acompaña el poder como la sombra al cuerpo. Quien dispone de poder, es decir, de la facultad de influir sobre otros mejorando o perjudicando su destino, está sometido a la tentación de otorgar sus favores a cambio de una contraprestación especial.».

El fantasma de la corrupción –esta que denunciaba Alejandro Nieto en su libro– ha estado presente en la vida política catalana durante mucho tiempo. De hecho, la ley, el proyecto de ley que hoy nos ocupa tiene su razón de ser en una aparente situación de corrupción. Fue la que aquí se escenificó en un debate parlamentario que pasará a los anales de la historia del Parlamento, sin duda. En aquella ocasión, en aquella escena parlamentaria –que, insisto, pasará a la historia–, se reveló que en Cataluña existía corrupción; de una manera indirecta, pero que existía. Aquel indicio empieza a tomar cuerpo en un auto del Juzgado de Instrucción número 3 de Barcelona, reciente, que lo materializa en forma judicial.

Tenemos en esa escenificación, la del Parlamento de aquel día, la actuación judicial y policial, lo que yo creo que debe ser el escenario adecuado para la tramitación

de este proyecto de ley. El Parlamento ha tomado conciencia de que eso existe y se ocupa de ello.

Ciutadans ejerce con responsabilidad la oposición, y de ahí que apoye aquellos proyectos que tratan de mejorar la vida de los ciudadanos o poner las bases para las buenas prácticas administrativas. Coincidimos en lo que tenemos que coincidir, y discrepamos abiertamente cuando se ponen sobre el tapete aquellas propuestas que una parte significativa de esta cámara entienden por «nacionales». Entenderá, señor Vendrell, que no demos apoyo a la ley por las mismas razones que usted: nosotros no somos independentistas y no creemos que tenga que ver nada el independentismo con la lucha contra la corrupción. En todo caso, sí que somos militantes de la anticorrupción, en defensa de lo que hemos llamado «las buenas prácticas administrativas».

Con frecuencia y en muchas ocasiones, los proyectos de ley o las leyes que se aprueban aquí, a nuestro juicio, crean órganos absolutamente innecesarios o elefantiásicos. Dentro de poco, se abordará el Institut Català per la Pau; ya anunciamos que es órgano, consideramos, elefantiásico y que no lo vemos adecuadamente y que a lo mejor tiene un buen fin, pero es innecesaria la creación de un órgano para ello. En este caso, no; en este caso creemos que el buen fin tiene también la necesidad de un órgano: el órgano antifraude en Cataluña.

Defendemos, por lo tanto, la creación de esta nueva entidad, una entidad especializada e independiente, que tenga como finalidad la prevención del fraude en la Administración catalana. Y de ahí que nos parezca adecuado la denominación incluso de la ley: la lucha contra el fraude, antifraude.

Además, la utilidad de este órgano está acreditada en numerosas otras oficinas, en numerosas oficinas que existen en el derecho comparado. Sin ir más lejos, existe el servicio central para la prevención francés, el alto comisario para la prevención de la corrupción italiano, el control parlamentario de la administración suizo y el órgano de referencia, que es la Oficina Europea de Lucha contra el Fraude.

Nosotros no apoyaremos las enmiendas a la totalidad, porque consideramos que el sentir, el espíritu de la ley es adecuado, si bien es cierto que discrepamos sobre aspectos concretos de la misma, y así lo formularemos en la fase de enmiendas.

No, no estamos de acuerdo, *conseller*, en que la Sindicatura de Cuentas pueda tener una finalidad distinta o incompatible con esta Oficina Antifraude. El propio texto, el artículo 80 del Estatuto de Autonomía, ese que apoyan ustedes con tanto entusiasmo, ¿eh?, dice y atribuye a la sindicatura, como funciones, la fiscalización externa de las cuentas de la gestión económica y del control de la eficiencia de la Generalitat, de los entes locales y del sector público en Cataluña. Es decir, no necesariamente evita que la prevención sea *ex ante*. Y por ello nosotros —esa es la interpretación que damos a este precepto— defendemos que pueda ser el órgano adscrito a la Sindicatura de Cuentas.

Nos parece especialmente importante y destacable el carácter independiente del órgano. Aquí se ha hecho

y se ha remarcado de una manera muy fea, muy abundante en este carácter, y realmente es la razón de ser y la naturaleza que lo hace posible: un órgano que luche contra el fraude o, bueno, antifraude que sea dependiente de la propia Administración, evidentemente, es un órgano que viene viciado. La Administración, el poder al que se refería el profesor Nieto, siempre tiene los resortes necesarios para utilizar indebidamente, a veces, sus mecanismos.

Por eso defendemos con contundencia la independencia del órgano, y por eso precisamente no acabamos de entender el origen del nombramiento. Nos parece que, si se quiere hacer ver precisamente la independencia, es un grave error tacharlo en el origen. Esa tacha marca la posible no independencia del órgano, aun cuando haya una mayoría cualificada del Parlamento que lo venga a elegir, al director del órgano.

Por eso discrepamos absolutamente que sea el director del órgano propuesto por el Gobierno de la Generalitat. Consideramos que lo adecuado es que sea el propio Parlamento quien proponga el director, puesto que además es un órgano que va a depender de él.

«El poder no corrompe necesariamente, pero es una tentación constante a la que no todos saben resistirse», dice el profesor Nieto otra vez. Creemos que precisamente para evitar esas tentaciones, nosotros consideramos que la función que..., el desarrollo de las funciones que contiene la ley nos parece adecuado. Y aquí se ha hablado de que no existan funcionarios ni políticos cuestionados; tampoco coaccionados, señor Vendrell —tampoco coaccionados. Y por eso consideramos que sería conveniente, sería muy conveniente que se mantuvieran precisamente las funciones preventivas y las funciones de independencia, para considerar que el órgano tenga una mayor eficacia.

Celebramos la no interferencia de funciones y, en este caso, la separación clara entre lo que es la actuación judicial y la actuación administrativa, la actuación del órgano del Parlamento. Y sí que sería bueno —y en este sentido irá alguna de las enmiendas que propondremos— establecer que, en el momento en que se produzca el primer indicio y se diga expresamente, sea la autoridad judicial o la fiscalía la que conozca de esta materia.

En definitiva, el modelo de la OLAF, aun cuando no ha sido objeto de amplia aceptación por parte del *conseller*, en referencia a lo que se refería a la independencia del órgano del que dependía, sí que entendemos que es adecuado o conveniente para nuestro modelo. Es necesario equipos de investigación pluridisciplinaria con experiencia en los servicios de investigación policial y judicial como tiene la OLAF y, desde luego, un organismo independiente del ejecutivo que pueda actuar de oficio a partir de una denuncia, con un especial cuidado en lo que concierne a la confidencialidad de sus actuaciones y la protección tanto de los denunciantes como de los investigados.

En esta línea irán las enmiendas que se presentarán por parte de nuestro grupo en el trámite del proyecto de ley.

Muchas gracias, señor presidente.

(*El Sr. Corominas i Díaz i la Sra. Pajares i Ribas demanen per parlar.*)

El president

Doncs, de fet..., senyor Corominas, senyora Pajares... La senyora Pajares, primer? (*Pausa.*) Senyora Pajares, té un minut.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor Vendrell, jo comprenc que, com es diu en castellà, «en el fragor de la batalla» un pugui prendre certes llicències, però alguns dels seus comentaris m'han semblat molt desafortunats, sobretot els que feien referència a totes les malalties que vostè ha anomenat, i acabant per la poca confiança que li té a la Intervenció General de l'Administració pública catalana. Primera.

Segona, fent ús d'una paraula que també vostè ha fet servir, a qui li aixeca ampolles el dictamen del consultiu és precisament a vostè, perquè tots els grups vam demanar que el consultiu es posicionés, i només vostè no van voler, i després ens ha donat la raó a nosaltres.

I tercera, jo he fet un petit esment de com van anar la ponència i les esmenes i autoesmenes que es van presentar. Si tingués més temps ho explicaria, però en tot cas, si vol, després li explico com van anar totes les presentacions.

Gràcies.

El president

Senyor Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Bé, el temps no són tres minuts, 75.3?

El president

Un minut, senyor Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Setanta-cinc punt tres, no?

El president

Un minut, senyor Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Bé... (*Veus de fons.*)

El president

No és cap torn de rèplica. Li dono per al·lusions i contradiccions per acabar el debat, però no hi ha hagut... En tot cas, si hi hagués hagut...

El Sr. Corominas i Díaz

Bé, perdó. Bé, senyor Vendrell i senyora Laia Ortiz, especialment senyor Vendrell, lamento molt que hagin portat el debat a aquest punt. Vostès fan una pobra contribució en el debat d'aquesta llei. Avui parlàvem aquí

de la llei, del contingut i dels preceptes legislatius, i vostè, senyor Vendrell, ha estigmatitzat tota la classe política, tot el sector públic, cent cinquanta mil funcionaris, i els ha estigmatitzat vostè. Vostè és el que fa un flac favor a tota la classe política i a tot el sector públic.

L'únic que discutíem aquí, senyora Laia Ortiz, no és qui està a favor de lluitar contra el frau i la corrupció i qui no ho està. El que discutíem és si aquest és un bon instrument tal com l'ha deixat el consultiu. I els reitero i els repeteixo que Convergència i Unió va votar que sí al dictamen en l'anterior legislatura, però amb la prevenció del que digués el dictamen del consultiu, amb aquesta prevenció.

I finalment, senyor president, realment nosaltres no tenim cap por, senyor Vendrell. Del que tenim molta por és que vostès vulguin patrimonialitzar aquesta llei, vulguin patrimonialitzar l'oficina, el personal d'aquesta oficina... Perquè vostè ha parlat que «no pateixin, no mirarem enrere». Però vostè qui és per dir que no mirarà enrere? (*Remor de veus.*) Això ho haurà de determinar la justícia, i no vostè. Qui és vostè per dir que no miraran enrere? Aquesta por sí que la tenim: que vulguin patrimonialitzar una oficina que ha de ser independent.

(*El Sr. Vendrell i Segura demana per parlar.*)

El president

Senyor Vendrell, un minut.

El Sr. Vendrell i Segura

Sí, pel que fa al tema de les malalties, senyora Pajares, sap que utilitza una cosa que..., jo he reconegut l'error en el moment que ho he dit i he rectificat. Per tant, em sembla que no té lloc.

Pel que fa a l'estigmatització, senyor Corominas, justament la voluntat nostra ha estat no entrar en casos i en detalls concrets. No entrem en què és el que ha estigmatitzat la classe política. Jo crec que el estigmatitza la classe política són els problemes que hi ha hagut, que s'han detectat i s'han conegut públicament; no el fet de tenir la voluntat de resoldre'ls.

El president

Doncs, acabat tot el debat, posarem a votació les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor, 69 vots en contra. Continua, doncs, la tramitació d'aquest projecte.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ha estat presentada una sol·licitud del conseller de Relacions Institucionals i Participació en el sentit que la pregunta que figura en el punt onzè del dossier de preguntes i que és la pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, sobre l'endarreriment en l'aplicació de la llei de l'Estat que obliga a fer efectiu el retorn dels documents que encara resten a l'Arxiu de Salamanca, es faci a continuació de la pregunta que figura en el punt setè.

D'acord amb l'article 72.3 del Reglament, demano l'assentiment de la cambra per poder fer aquest canvi. *(Pausa.)*

Entenc que el tenim. Per tant, procedim al canvi.

I comencem amb les preguntes al president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00087/08)

La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera. Té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. La nostra pregunta, com crec que no podia ser d'una altra manera, és més des del desencís i la situació de desesperança de molts ciutadans de Catalunya avui al carrer que no pas des d'un grup polític. Però la pregunta és tan senzilla i tan sincera com la següent.

Què ha de passar a Catalunya perquè aquest Govern es responsabilitzi d'una vegada per totes del que succeeix amb la mobilitat i amb el transport públic a Catalunya? Quan assumirà aquest Govern..., quan prendrà el lideratge per intentar solucionar la situació que tenim avui dia al carrer, a Catalunya?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo m'alegro que sí que sigui d'una altra manera, perquè, per cert, aquesta vegada vostè sí que pregunta per temes que sí que preocupen els ciutadans i el carrer i, per tant, que preocupen el Govern.

Miri, veig que vostè està preocupat per aquesta situació; el Govern també, el Govern de Catalunya, i per això ja estem actuant, tot i no ser responsables directes d'aquest incident, com vostè sap.

Són moltes les mesures que ja s'han pres per minimitzar les conseqüències d'aquest incident i farem tot el que calgui per garantir la seguretat dels usuaris de la xarxa de rodalies i el restabliment del servei. I, en aquest sentit, doncs, li agraeixo per endavant el suport que estic segur que donarà al Govern en aquesta tasca.

I si té alguna proposta innovadora o alguna solució immediata, no dubti a comunicar-la al Govern.

El president

Senyor Rivera, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Bé, senyor president, una proposta innovadora seria que vostès fessin les obres ben fetes. Això seria una proposta, més que innovadora, de sentit comú.

Una proposta seria que vostès programessin les obres... Quan dic «vostès» em refereixo al Partit dels Socialistes de Catalunya, de l'Ajuntament de Barcelona i del Govern de l'Estat, que vostè, a més a més, era cap de llista del PSOE-PSC a les darreres eleccions a Catalunya i a Espanya. Per tant, vostè també n'és responsable.

Una altra idea que se'ns acudeix és que vostè primi la seguretat dels treballadors, la seguretat dels ciutadans per sobre de l'electoralisme del 21 de desembre. És una altra idea que se'ns acut a nosaltres i que estan demanant els ciutadans al carrer.

Una altra cosa que se'ns acudeix és que vostè l'1 de novembre, quan apliqui la limitació a vuitanta quilòmetres per hora, que aplicarà el seu Govern a partir de l'1 de novembre, tingui en compte que l'alternativa de transport públic que vostè ofereix és impossible. En aquell pla que el seu Govern el proper 1 de novembre posa en marxa resulta que diu que s'ha d'incentivar que els ciutadans utilitzin el transport públic. Quin transport públic? L'AVE?, Ferrocarrils de la Generalitat?, el del túnel enfonsat?, el metro de Barcelona?, la línia 5, el del Carmel, o el de la línia 9? Quin transport públic, senyor Montilla? Quin transport públic els està demanant vostè als ciutadans de Catalunya que utilitzin, si no ofereixen solucions? Vostès limiten a vuitanta la velocitat —una mesura electoralista— i resulta que no tenen en compte la realitat de Catalunya.

El problema que tenim a Catalunya és que vostè —vostè i el seu Govern— no ofereix cap tipus de garantia. El seu Govern no pren lideratge. Li demanaria que el mateix lideratge que va tenir per formar govern amb el tripartit sense fer cas del que deia el senyor Zapatero..., tingueu

la mateixa valentia i lideratge per, ara, anar i demanar una reunió, com a president de la Generalitat, al president del Govern, perquè el que passa a rodalies a Catalunya, el que li passa al ciutadà cada dia quan va a treballar, sí que mereix una reunió amb el senyor Zapatero. Els líders polítics estan per solucionar problemes, no per crear-ne de nous.

Gràcies, senyor Montilla.

El president

Gràcies, senyor Rivera. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, vostè encara no se n'ha assabentat: les obres de l'alta velocitat no les fa el Govern de Catalunya, eh?, les fa l'Adif –no sé si sap vostè el que és aquest organisme. Per tant, no ho fa el Govern de Catalunya.

I que hem de fer les obres bé..., les obres que fa aquest Govern estan ben fetes. Queda clar? (*Remor de veus.*)

Ara, vostè diu: «Han de fer les obres bé.» Nosaltres el que estem..., i hem dit de manera molt clara, entre ells a qui fa les obres, que és l'Adif, i al Ministeri de Foment, i al president del Govern d'Espanya, que el que cal primar en aquest tema, en aquest incident, que no accident –afortunadament no hi ha hagut persones ferides ni morts, afortunadament–, el que cal prioritzar és la seguretat, la seguretat dels viatgers i també la seguretat dels treballadors. I el que cal, després, és treballar amb un objectiu, que és restablir quan abans millor el servei de rodalies i després, després ve tot l'altre. Per cert, el servei de rodalies no és de titularitat de la Generalitat tampoc; ni les obres de l'Adif, ni el servei de rodalies, encara.

Per tant, dintre del que són avui les nostres competències, hem fet el que calia per aconseguir aquests tres objectius: seguretat dels treballadors i seguretat dels viatgers, restabliment l'abans possible del servei de rodalies i després continuar les obres que en aquest moment s'executen.

El president

Senyor president, gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació del servei de rodalia de Renfe (tram. 317-00090/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyor president, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa li volem demanar que expliqui amb detall quines són les actuacions que porta endavant el nostre

Govern per abordar el que, no sense exageració, algú ha denominat la setmana tràgica dels transports ferroviaris a Barcelona. I el primer de tot: jo crec que aquesta cambrà ha d'agrair la paciència, la responsabilitat cívica i empenyada dels ciutadans afectats perquè, si no fos per ells, això hauria esdevingut un veritable caos.

Crec que deu estar d'acord amb nosaltres que ara és l'hora de les solucions definitives i radicals. I això vol dir invertir les prioritats, vol dir posar per endavant els treballs urgents per restablir el servei de rodalies i de Ferrocarrils de la Generalitat amb plenes garanties de seguretat i de continuïtat. Ni una aturada més, ni un retard més.

I per això cal que li digui solemnement al Govern d'Espanya que no s'entesti a fer passar les obres de l'AVE per damunt dels interessos i les necessitats de centenars de milers de treballadors de Catalunya, que es retardin el que sigui necessari i que no passa res si la cinta no es talla el dia 21. I que no per això ens enfadarem, perquè l'endemà inauguri l'arribada de l'AVE a Màlaga o a Valladolid. De fet, a Catalunya ja hi estem avesats des del 1992.

Però, senyor president, deu estar també d'acord que no n'hi ha prou a reparar desperfectes. Hem d'insistir que ja es concretin i s'incrementin les inversions per al denominat pla de xoc, per millorar i ampliar les vies, la incorporació de nou material rodant en els serveis de rodalies, no sols a Barcelona, sinó del conjunt de Catalunya, dels serveis regionals també.

Senyor president, però també és l'hora de demanar responsabilitats des de Catalunya. I el primer de tot és tenir en compte que un incident, dos incidents poden ser un imponderable; tres o quatre, mala sort, però un seguit de desenes d'interrupcions durant mesos i mesos és un desastre sense palliatius, que sols es pot explicar per la forma precipitada, mancada de rigor tècnic i de control polític amb què s'han portat aquestes obres, al qual cal afegir –i vostè s'hi ha referit– el drama humà, imperdonable, que ja portem dotze treballadors morts durant l'execució de les obres a Catalunya per causa de la precipitació, de les subcontractes, de la manca de seguretat, com han denunciat aquests dies els sindicats.

És per això que cal que la Generalitat valori els danys, els perjudicis socials, econòmics, ambientals que s'han fet al país i demani les degudes reparacions i compensacions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Milà i Solsona

...no sols –perdó, acabo– a les empreses, sinó també al ministeri, començant per demanar al president del Govern la fulminant destitució de la ministra de Foment.

Gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat... (*Persisteixen els aplaudiments.*) Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no cal que li digui que el Govern òbviament està tan preocupat com vostè o més. I ja sap que són moltes les mesures preses per solucionar aquesta situació que vostè descriu. A més, que aquesta preocupació ve de lluny i que és precisament per això que, per exemple, ja en aquest moment s'està desenvolupant el pla de xoc al qual vostè feia referència, el Pla de xoc d'inversions en rodalies, que esperem que totes les mesures que contempla el pla estiguin adjudicades abans de cap d'any; aquest pla de xoc que es va pactar a la primavera d'aquest any, com vostè sap, i que vostè també esmentava.

Els esdeveniments dels darrers dies en el servei de rodalies de Renfe i de Ferrocarrils de la Generalitat, que ens hem vist afectats també, provocats per les obres de l'AVE, afecten molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país, i els afecta negativament en les seves tasques diàries. I, per tant, la nostra responsabilitat és tractar de solucionar el problema en el temps més breu possible.

I seré molt clar. En aquest moment les prioritats del Govern es centren en tres punts essencials, i per aquest ordre. El primer, garantir la seguretat dels usuaris dels serveis ferroviaris de rodalies, de Renfe i també dels Ferrocarrils de la Generalitat. No correrem cap risc, no posarem en perill la seguretat de cap ciutadà i no es restablirà el servei fins que tinguem la convicció que la seguretat dels usuaris està plenament garantida –i la seguretat dels treballadors; també té vostè raó.

El nostre objectiu és restablir els serveis ferroviaris en el temps més breu possible. Tornar a la normalitat pel que fa a la mobilitat dels ciutadans és una prioritat irrenunciable del Govern. I els ciutadans han de tenir clar que treballem per aconseguir-ho.

El Govern també, senyor diputat, vol, i el país també ho necessita, l'alta velocitat; que arribi quan abans millor. Però també vull deixar clar que aquest és un objectiu que supeditarem als dos primers que he esmentat. Ja ho vaig dir el mateix dissabte, que el Govern tenia com a prioritat que els serveis de rodalies estiguessin restablerts en el termini de temps més breu possible i que la seguretat dels seus usuaris estigués garantida, i no que l'AVE arribés un dia o un altre. L'AVE és una estructura, una infraestructura important per al futur del país, i tampoc és el moment de menysprear el fet que estigui a punt d'arribar a Barcelona, però per al Govern, més enllà dels grans projectes, estan les persones. I per garantir els seus drets en matèria de mobilitat treballem.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00089/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Abans de la pregunta, senyor Milà, benvingut a l'oposició d'aquest Parlament, no? (*Rialles.*)

Senyor Montilla, com a president de la Generalitat, pensa explicar-nos què ha fet i què pensa fer en els propers dies per tractar de treure Catalunya del caos en què les diferents administracions socialistes ens han instal·lat?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, m'agrada que vostè a més a més parli d'infraestructures, no? El que no m'agrada és que ho faci com sempre, no?, amb un lleuger toc de demagògia i a la vegada que intenta ser un gran (*remor de veus*) defensor de les infraestructures, fins i tot quan pregunta.

Miri, el seu partit, senyor Sirera, encara té un recurs al Tribunal Constitucional que vol impedir que l'Estat inverteixi a Catalunya en aquest terreny, en el terreny de les infraestructures, per solucionar aquests problemes, els diners que ens pertoquen.

I, per tant, sap el que li dic? Que vostè, que tan bona relació té amb els senyors Acebes, Zaplana i Rajoy, faci que retirin el recurs contra Catalunya i després, si vol, parlem d'aquest tema i ens podran donar lliçons sobre les infraestructures de Catalunya i els seus problemes.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Montilla, crec que s'ha equivocat de full i ha llegit el de la rèplica, no? (*alguns aplaudiments*), sincerament, perquè a la pregunta no he fet més que preguntar, no?

Però, miri, els catalans estem farts d'excuses, estem farts que vostès interpretin contínuament un disc ratllat, que culpin sempre o els ciutadans, o el Partit Popular, o, com fan en aquests moments, les empreses constructors, no? Vostè té molt interès a parlar de les seves coses polítiques, del senyor Acebes, del recurs... Nosaltres volem parlar de la Catalunya real i dels problemes reals dels catalans, que no són pocs, no?

I nosaltres el que volem saber, senyor president, és què pensa fer, tenint en compte que avui hi han 160.000 catalans que no entenen per què li paguen un sou, ni a vostè ni al seu Govern. I hi han set milions de catalans

en aquest moment, senyor Montilla, que volen que vostè faci, alguna vegada, de president de la Generalitat i que comenci a defensar de debò els interessos del conjunt dels catalans, perquè aquesta, senyor Montilla, és la seva responsabilitat. Recorda el debat de política general? Vostè va dir dues vegades que res del que passava a Catalunya era aliè al Govern de la Generalitat. I avui vostè es treu les puces de sobre, com si això no anés amb vostè, no? I no pot ser, senyor Montilla, que vostè calli o demani paciència al conjunt dels catalans mentre les màquines que paguem tots els catalans estan treballant únicament i exclusivament per complir un compromís electoral del senyor Zapatero, un compromís electoral del PSOE.

I, senyor Montilla, no pot defugir les seves responsabilitats; no ho pot fer. El seu partit és el responsable que l'AVE arribi a Catalunya amb quinze anys de retard. Ja no ve de quinze mesos, senyor Montilla. Vostè ha de vetllar per garantir la seguretat dels catalans, perquè els catalans tinguem un servei públic de qualitat. I vostès no l'estan donant.

En qualsevol cas, senyor Montilla, li dic el mateix que li he dit a algun dels seus socis de govern: planti cara; de veritat, planti cara. Posi's de debò al costat de tots els catalans i deixi d'una vegada en la seva història el senyor Zapatero i la també seva ministra de Foment, els catalans li ho agrairem.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, segur que el que no s'ha equivocat de full és vostè, perquè sempre diu el mateix, senyor Sirera, aquest és l'avantatge. Miri... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Sap què li dic? Vostè creu sincerament que el problema que tenim a les rodalies de Renfe s'ha generat en els darrers mesos, en els mesos que porta aquest Govern, sincerament? Creu que un problema d'aquests es genera d'un dia per l'altre?

Miri, senyor diputat, això no és així, no? El problema s'ha generat per molts anys de deixadesa i de manca d'inversió; anys en què els governs de Catalunya i d'Espanya van decidir que aquesta no era una prioritat. Diu: «Portem quinze anys esperant l'AVE.» Escolti, i els vuit anys que vostès van estar governant, què? Em sembla que no van fer gaire cosa, perquè l'AVE va arribar no a alta velocitat a Lleida, però ni va arribar al Camp de Tarragona ni a Barcelona. I, per cert, vostès s'havien compromès que l'any 2004 l'AVE –vostès, el Govern del Partit Popular– arribaria a Barcelona i no ha estat així. A les proves em remeto.

Miri, anys en què, quan va governar el Partit Popular, es va deixar deteriorar de forma alarmant la xarxa ferroviària i viària de Catalunya. I serà aquest Govern –aquest Govern–, el Govern de Catalunya, qui actualitzi i solucioni el problema i assoleixi la titularitat del servei de rodalies.

Per cert –i per acabar–, miri, senyor diputat, vostès que ara es queixen del traçat, també he escoltat declaracions aquests dies del Partit Popular queixant-se del traçat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i del procediment de construcció, segurament no recorden que el traçat el van decidir vostès.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00088/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Aquests dies hi ha 160.000 usuaris perjudicats pel desgavell ferroviari; si fa no fa la meitat dels que es van veure afectats per la vergonyosa apagada elèctrica d'aquest estiu. Per tant, jo li demano d'entrada si vostè considera que ja és hora que algú assumeixi algun tipus de responsabilitat, particularment perquè no deixa de ser una mica paradoxal que totes les administracions..., particularment el Govern central exigís responsabilitats a les companyies elèctriques i en aquests moments no hi hagi ningú que s'apliqui la mateixa medecina, no?

I perdoni la insistència, però és que no sabem ben bé què més ha de passar perquè la ministra de Foment dimiteixi. Una ministra que, com se sap, acumula un autèntic rècord mundial d'incompetència i, fins i tot, ara d'imprevisió. Perquè, recordem que aquest estiu el president d'Adif, en el marc incomparable d'una d'aquestes visites esperpèntiques de la ministra de Foment a Barcelona, en què ens recomanava a tots plegats que ens ho agaféssim amb sentit de l'humor –com si això fos una sessió de risoteràpia–, va arribar a reconèixer que el traçat del TGV a l'entrada de Barcelona era el pitjor possible. Per tant, veient els incidents que s'han produït entre Bellvitge i Sants, no ens estranya que sorgeixin alguns dubtes raonables sobre el traçat de l'AVE també a la ciutat de Barcelona.

Però en qualsevol cas, la conclusió, senyor president, és que aquesta és l'enèsima demostració de la ineptitud de l'Estat, a qui, tractant-se de Catalunya, no li funciona absolutament re, ni Red Eléctrica, ni AENA,

ni Renfe, ni l'AVE. I ara del que es tracta és que, efectivament, com vostè ha dit, el tren de velocitat alta arribi a Barcelona, però que no ho faci a qualsevol preu. Sembla que la ministra diu que no arribarà el dia 21 de desembre; probablement ho farà el 28, dia dels Sants Innocents, però en qualsevol cas, senyor president, coincidim amb vostè que la prioritat absoluta és rodalies, la seguretat d'usuaris i de treballadors i no pas, com s'ha dit abans, les presses de Zapatero per tallar alguna cinta –probablement és que li fa por que s'inauguri l'entrada del tren de velocitat alta a Valladolid abans que no pas a Barcelona. A més a més, certament no podem anar amb Mercedes si no ens funciona el Seat Ibiza. Per tant, evidentment, la prioritat és rodalies; la prioritat, en definitiva, és el restabliment de la normalitat de la xarxa ferroviària a Catalunya.

I de la mateixa forma li volíem demanar si vostè pensa que en aquests moments seria una autèntica temeritat d'assumir el traspàs de rodalies a partir del mes de gener i, per tant, si en aquest sentit vostè està d'acord amb el que Esquerra Republicana defensa ja des de fa setmanes en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo estic segur que tots volem que l'AVE arribi a Barcelona, però primer volem la seguretat dels ciutadans i el restabliment del servei de rodalies; segur que coincidim en això.

És veritat que aquest tema té una vinculació directa, no?, també amb el que ha de ser el futur traspàs de rodalies, a què vostè feia referència, no? Però em permetrà que li digui que Catalunya ha estat molts anys sense aquest traspàs i ara el Govern el que no farà tampoc és actuar de manera irresponsable. Ja hem tingut en el passat –i vostè n'ha fet alguna referència en aquesta cambra– alguns exemples, no?, que han hipotecat l'autogovern, i aquest no és el nostre model.

El Govern vol la titularitat del servei de rodalies. Estem treballant amb aquest objectiu, no?, de poder arribar a un acord de traspàs properament. Un acord que ens ha de donar la competència sobre la regulació, el servei, els horaris, la informació als ciutadans, l'atenció als viatgers, entre altres, com marca l'Estatut, no? Volem un acord que garanteixi que l'Estat porti a terme també les inversions en infraestructures ferroviàries que calguin al conjunt de la xarxa. I volem un acord que comenci pel servei de rodalies que presta Renfe per al Ministeri de Foment, que presti aquest servei la Generalitat, i, per tant, respongui davant del Govern de Catalunya pel servei ofert als ciutadans. I volem un acord que marqui un calendari i els passos a donar perquè finalment tots els actius adscrits a rodalies passin a ser propietat de la Generalitat.

Però fins que arribi el moment, ja s'han fet algunes coses importants a rodalies, com l'aplicació del pla de

xoc a què abans feia referència, que es va pactar entre el Ministeri de Foment i el Govern de Catalunya, amb la inversió de 110 milions d'euros en actuacions importants que vostè coneix. Esperem que totes aquestes actuacions estiguin lícites, com he dit abans, abans que finalitzi aquest exercici.

I ho reitero, senyor Ridaó, el Govern treballa per al traspàs, amb l'objectiu que el servei públic de rodalies depengui directament de la Generalitat, però no a qualsevol preu ni de qualsevol manera, sinó amb les condicions que li he esmentat. A nosaltres ens preocupen les dades, però, després d'esperar anys, ara no vindrà d'uns dies, sinó de fer les coses ben fetes; per a això estem treballant.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00092/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyor Josep Maria Rañé, per formular la següent pregunta.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, l'incident del dissabte passat al servei de rodalies i a Ferrocarrils de la Generalitat ha estat greu, perquè està trasbalsant de manera molt important la vida de moltes i moltes persones que viuen, treballen o transiten per la part sud del Baix Llobregat i el Barcelonès. Persones que estan responenent amb civisme i serenor, i això no és nou. Altres vegades, els ciutadans de Barcelona i Catalunya han fet gala d'aquesta mateixa actitud davant de situacions tant o més complicades. Així, doncs, que ningú llegeixi ara i per espuris interessos polítics aquest civisme i aquesta serenor com l'expressió de la passivitat, la resignació o el derrotisme d'una societat; és tot al contrari.

Per nosaltres aquest civisme i serenor fa evident com de gran i fort és el sentiment de rebuig a una situació que no dubtem de qualificar de totalment inacceptable. Les persones afectades esperen de les administracions públiques, amb la seva serenor i civisme, que estiguin al costat d'elles, que no les deixem soles, que actuïn. I que actuïn per recuperar, al més ràpidament possible, el servei de rodalies i de ferrocarrils; ràpidament però també amb seguretat.

Coincidim amb el Govern i amb els ciutadans, que no sols ho entenen sinó que ho demanen, que els trens de rodalies i ferrocarrils només tornin a circular si primer s'ha garantit plenament la seguretat dels viatgers i dels treballadors de les obres. Aquest és l'objectiu prioritari; la resta d'objectius estan supeditats a aquest, fins i tot l'arribada de l'AVE, tot i ser important.

Ara bé, mentre no es torni a la normalitat, s'ha de continuar treballant per reduir al mínim possible les mo-

lèsties que pateixen ciutadans i ciutadanes que necessiten aquest servei per desenvolupar la seva vida amb normalitat. La gestió de la crisi, al nostre parer, ha estat eficaç i correcta, dintre de la normalitat que comporta en si mateixa. S'ha estat al peu del canó, s'ha donat la cara, s'ha respost amb rapidesa, s'ha evitat el col·lapse, s'ha liderat la mobilització de recursos, la coordinació i la col·laboració d'administracions, tot amb un únic objectiu: atendre la gent, atendre les persones. I en aquest treball convé reconèixer també l'esforç i les actuacions d'ajuntaments, com el de Gavà, Viladecans....

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

Ara mateix acabo, si us plau... Castelldefels, el Prat, l'Hospitalet, Barcelona, que tan urgentment i eficaçment han condicionat obres i serveis...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Rañé i Blasco

Què pensa continuar fent aquest Govern per minimitzar els efectes d'aquesta crisi?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la situació, miri, no és agradable per a ningú, sobretot per a aquells ciutadans, com vostè deia, i ciutadanes que en el seu dia a dia es veuen afectats per aquests incidents. Per cert, ciutadans i ciutadanes a qui vull agrair molt sincerament en nom del Govern el seu comportament cívic i la seva comprensió en tot moment. Sense aquesta actitud, la funcionalitat de les solucions alternatives s'hauria vist afectada. Tampoc em vull oblidar d'agrair als ajuntaments de què vostè feia esment, afectats, per la seva col·laboració, per la seva predisposició.

Per això el Govern, tot i no ser responsable directe de les obres de l'AVE ni de la gestió de rodalies, s'ha posat des del primer moment a treballar per minimitzar les conseqüències. I han estat moltes les mesures adoptades. Faré només un resum de les principals actuacions de les diferents administracions coordinades que han permès reduir l'impacte sobre la ciutadania del tall d'algunes vies del servei ferroviari.

Els usuaris de la línia 2 sud, 7 i 10, com vostè sap, viatgen gratuïtament mentre es mantingui aquesta situació d'excepcionalitat. El Servei Català de Trànsit i els Mossos d'Esquadra han establert algunes mesures per facilitar el desplaçament a les vies del Baix Llobregat que permetin arribar o bé sortir de Barcelona; mesures que inclouen, entre altres, l'habilitació de carrils addicionals a l'autovia C-31, entre el Prat i Bellvitge, per facilitar precisament l'accés a Barcelona. S'ha posat

en funcionament un telèfon d'informació, com vostè sap. S'han habilitat línies d'autobusos que uniran els trajectes que han quedat suspesos. Mesures que, conjuntament amb les del Servei Català de Trànsit, han aconseguit minimitzar les conseqüències dels talls ferroviaris. S'ha reforçat, a través de l'Entitat Metropolitana del Transport, el servei d'autobusos que connecta amb les diferents estacions d'inici del metro. També s'han reforçat les línies 1 i 3 del metro, a part d'augmentar el personal d'informació i l'establiment de senyalitzacions addicionals.

En definitiva, davant dels problemes, respostes. I davant d'un tema del que no en som responsables directament, mesures urgents per millorar en tot el que sigui possible els problemes que estan patint els ciutadans i ciutadanes usuaris d'aquests serveis.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00093/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè ha qualificat en alguna resposta a algun grup parlamentari d'«incident» el que està passant —«incident». Vostè, si en lloc d'adreçar-se a les diputades i als diputats d'aquest Parlament s'adreces en aquest moment a un d'aquests milers i milers d'usuaris que estan patint les conseqüències d'aquest, segons vostè, «incident», en diria igual? S'atreveria, mirant els d'aquestes persones, a dir que això és un incident? Això és una emergència, i una catàstrofe de dimensions molt importants, i vostè ho sap. I això no es pot amagar. No es pot amagar simplement per una qüestió, diguem-ne, purament partidista, no?

Vostès diuen que primen la seguretat. Jo ho celebro, si fos veritat, però vostè sap que fa uns dies això no era així, perquè hi havia declaracions d'alts membres del seu Govern, que el que deien és que s'havien d'accelerar les obres del TGV, de l'AVE. Vostès han primat el 21 de desembre, perquè volien anar a menjar els torrons amb l'AVE inaugurat a la ciutat de Barcelona. I aquest és el problema. I això ho sap tothom; ho saben els sindicats, ho saben els usuaris, ho sap el Col·legi d'Enginyers de Camins, ho sap tothom. I vostè hauria de tenir la valentia i el coratge avui de reconèixer que això ha estat així, de demanar disculpes en aquest sentit al poble de Catalunya i d'esmenar aquests errors.

Ara, em sembla que avui sobren els discursos, perquè, després d'escoltar el que he escoltat en aquest Parlament, hi han, crec jo, dues evidències. Primera, si el senyor Zapatero compareix en el Congrés dels Diputats, vostè no hauria de comparèixer amb tranquil·litat i amb dades a la mà en una sessió tranquil·la en el Parlament

de Catalunya? I segona, se li està demanant per part de *tothom* que vostè demani la dimissió de la senyora Magdalena Álvarez.

Jo apello, senyor president de la Generalitat, a les seves conviccions democràtiques. Una majoria amplíssima d'aquest Parlament li demana a vostè que demani la dimissió de la ministra de Foment, per dignitat nacional catalana i per defensa dels interessos i de la sensibilitat i dels sentiments de molta gent d'aquest país. Apello a la seva convicció democràtica perquè surti d'aquest Parlament demanant aquesta dimissió.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, senyor Mas, jo no necessito micros perquè la meua veu arribi lluny, i clara i forta, i a qui li ha d'arribar, entre ells el president del Govern d'Espanya. I he parlat amb el president del Govern d'Espanya i li he dit quines són les dates que a mi em preocupen i que crec que preocupen la majoria dels ciutadans del nostre país.

I no és necessàriament la data del 21 de desembre –així ho he dit–, no és necessàriament aquesta data. L'AVE, com més aviat millor, no? Tothom sap que és una infraestructura que esperem des de fa anys. Més AVE també segur que millorarà les nostres condicions, i és per això que cal que arribi com més aviat millor, no per cap altre motiu. Però a mi el que em preocupa en aquest moment, de dates, és el 25 d'octubre, el 26, el 27. Crec que això és el que preocupa els ciutadans, i aquí hem de centrar tots els nostres esforços.

Miri, el dissabte, quan es va produir l'incident... I és un incident, no és un accident, afortunadament –afortunadament. No hi ha ferits ni morts, és un incident. Aquest incident, que ha complicat la vida a molts milers de ciutadans..., el president de Catalunya, que estava a la comarca de la Segarra, va dir molt clar tres coses: en primer lloc, la seguretat –en primer lloc, la seguretat; repassi les meves declaracions, si no les ha escoltat, dissabte des de Cervera–, primer, la seguretat dels ciutadans; segon, el restabliment del servei de rodalies, i tercer, tota la resta. I això és el que li he dit al responsable del servei de rodalies, que depèn del president del Govern d'Espanya. I això és també el que he dit com a president del Govern de Catalunya.

Vostè ha dit que jo m'amago. Miri, estem al Parlament de Catalunya... Sí, ho ha dit aquests dies, ahir, sense anar més lluny, en unes declaracions. Estem al Ple del Parlament de Catalunya. No estic ni amagant (*remor de veus*), ni estic amagat, ni em tremolen les cames. I si vostè el que vol és un ple extraordinari, demani'l; el Govern no s'hi oposarà, li ho puc assegurar. D'acord? (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant, miri, quan vulgui vostè discutim de tots aquests temes.

Per cert, no correspon al president de Catalunya demanar la dimissió d'un ministre. No s'ha fet en cap altra ocasió...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Depèn...

El president

...ha acabat el temps. Senyor Mas, per setze segons, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Jo li havia donat l'oportunitat de comparèixer a petició seva; em sembla que era una forma elegant de poder-ne parlar amb calma. Si vostè no ens deixa altre remei, demanarem el Ple extraordinari.

Deixi'm recordar-li una cosa: la primera obligació del president de Catalunya és actuar en funció de les majories expressades en el Parlament. S'haurà demanat o no s'haurà demanat...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...però es demana la dimissió de la ministra Álvarez, i vostè té l'obligació, com a president de Catalunya, d'expressar el mandat d'aquest Parlament amb tota claredat.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre els protocols d'atenció d'urgències mèdiques infantils en l'àmbit de l'atenció primària (tram. 310-00122/08)

Passem a les preguntes al Govern, la primera de les quals la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorable consellera, el passat 12-13 d'octubre una nena basca, la Jessica, d'onze anys, va morir de forma sobtada a Cabrera de Mar.

Hem estat respectuosos i prudents, volem seguir sent prudents. Amb tota prudència, doncs, consellera, li trasllado les declaracions d'un familiar de la nena i alcalde del seu poble: «No podem acusar ningú de res», va dir, «ni dubtem de la sanitat catalana, però creiem que no és normal que una nena mori després de trobar-se ma-

lament tot el dia i d'haver estat visitada per dos metges.» El familiar i alcalde va insistir: «Algú ens hauria de donar una explicació.»

Li demanem avui aquesta explicació, li traslladem aquesta petició, senyora consellera.

Gràcies.

El president

La senyora Marina Geli, honorable consellera de Salut, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a mi em pertoca, per descomptat, donar l'explicació en el Parlament, i així ho vaig fer ja fa uns dies, després de tancar l'expedient informatiu que nosaltres vam obrir, doncs, per analitzar els fets succeïts. I torno a demanar, per descomptat, respecte al dol de la família, i ho hem fet expressar directament a la família, així com al Govern basc.

L'expedient informatiu, que ja està tancat, diu amb claredat que les actuacions dels professionals sanitaris diversos que van atendre la Jessica van estar dintre l'absoluta correcció. Per descomptat, no em pertoca a mi, sinó al metge forense i el jutge, que decidiran o diran, si és que ho creuen convenient, fer pública l'autòpsia.

Però aquest és un element molt important: no ho podem jutjar abans de tenir la informació, i nosaltres hem fet un procés acurat tant amb relació a la visita al monestir de Montserrat del dematí, d'aquell dematí, com després, a les 20.25, que va ser visitada al centre de salut de Vilassar de Mar, com després... Tot està enregistrat i està a la seva disposició, tant les trucades telefòniques a l'1-1-2, al Servei d'Emergències, com l'actuació dels diversos professionals. Per tant, varen actuar en tot moment, no només amb professionalitat, sinó amb ètica, considerant a cada moment..., com fan, vostè ho sap, la major part dels nostres professionals cada dia.

Nosaltres tenim un sistema sanitari molt ben valorat pels ciutadans. Només cal dir que el 40 per cent dels nens visiten, varen visitar l'any passat els serveis d'urgències del sistema sanitari públic, a qualsevol dels seus llocs: 399 centres de salut, 813 consultoris locals, poble a poble, o els 208 punts d'atenció continuada fora de l'àmbit hospitalari. Crec que hem de dir amb veu alta i ens hem de sentir profundament orgullosos del sistema sanitari de Catalunya i dels nostres professionals.

El president

Senyor Sancho, pot repreguntar.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies. Gràcies, senyora consellera. Deixi'm dir-li una cosa: nosaltres no hem ficat en dubte en cap moment l'actuació dels professionals; és més, jo responc pels professionals, igual que vostè, són els meus companys. Jo sé que actuen amb tota diligència i fent-ho el millor possible, de ben segur.

El problema és que no li preguntem per l'actuació dels professionals, li preguntem per l'organització del departament, li preguntem per l'actuació del mateix departament. Voldríem que vostè fos conscient que quan no s'explica al cap d'un temps els perquè han passat les coses, la població té la intranquil·litat que puguin tornar a passar. I avui encara no hi ha una explicació del que va passar. Hi ha molta gent que la preocupa si l'incident, si l'accident, si aquest fet luctuós pot tornar a repetir-se. I, si no donem explicacions, la intranquil·litat s'instal·larà en la gent.

Però, a més a més, hi ha una pregunta que li fem al departament directament. A l'àrea de Mataró i a l'agost, es denunciava la situació del Servei d'Emergències Mèdiques i es deia que les ambulàncies no portaven metge. Van arribar les ambulàncies per a tractar aquest cas i anaven sense metge, consellera. Aquest és un problema d'organització. No li demanem pels metges, no li demanem per l'actuació dels professionals; li demanem per l'actuació del departament, i li demanem que el departament no faci com tots els departaments de la Generalitat, que traslladen les responsabilitats bé als professionals, bé als ciutadans, bé a les circumstàncies, sense assumir mai allò que li pertoca al Govern.

El Govern ha d'assumir les responsabilitats i donar explicacions als ciutadans de per què les ambulàncies medicalitzades no porten metge. Com és possible que no portin metge quan van a un incident vital? És possible que torni a passar i un ciutadà de Catalunya estigui atès per una ambulància sense metge en una situació de risc vital? És possible que això estigui passant?

Aquesta és la resposta, consellera. No li demanem per la competència dels metges, li demanem per la seva.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Per descomptat, el Departament de Salut, ja fa dies, va emetre un comunicat amb relació a la mort de la Jessica, la nena, doncs, basca que va morir a casa nostra.

I amb relació a la resta, com tot, és millorable, però vostè sap que, igual, els serveis d'emergència tenen una resposta absolutament eficient.

Si vostè estigués a Suècia, si vostè estigués a Suïssa, si vostè estigués als Estats Units, a molts d'altres llocs..., no devaluï tampoc la feina d'uns professionals com els professionals de la infermeria.

Gràcies, senyor diputat.

(Remor de veus.)

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'endarreriment en l'aplicació de la llei de l'Estat que obliga a fer efectiu el retorn dels documents que encara resten a l'Arxiu de Salamanca (tram. 310-00119/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, dotze mil persones van participar diumenge en un gran acte al Palau Sant Jordi de Barcelona per reclamar el retorn immediat dels «papers de Salamanca». Va ser un acte emotiu, un acte que la Comissió de la Dignitat va organitzar amb l'objectiu de donar suport a les víctimes dels espolis, i també amb l'objectiu d'enviar al Govern espanyol un missatge clar i unànime de la societat catalana, un clam perquè es restitueixin de manera immediata als seus propietaris els més de dos milions de documents espoliats, aquestes mil set-cents caixes de papers que pertanyen a particulars, sindicats, entitats, partits polítics, i que encara resten a l'Arxiu de Salamanca.

Som conscients que vostè, honorable conseller, ha estat un dels defensors actius del retorn, que ha mantingut reunions i converses amb l'anterior ministre de Cultura i amb l'actual i que ha estat contundent a l'hora d'enviar-li aquest missatge. Aquesta actitud ferma i inequívoca que vostè ha tingut, també l'ha tingut sempre aquesta cambra, que ja al juny de l'any 2004 aprovava una resolució per unanimitat a favor del retorn, i el passat mes d'abril, de nou, aprovava una moció en Ple per demanar que se'n fixés calendari de retorn.

Fent-me ressò, doncs, del que sempre ha defensat aquesta cambra, i també del que ha defensat amb convicció i amb coherència el Grup d'Esquerra al Congrés dels Diputats, li voldrem demanar des d'Esquerra Republicana, honorable conseller, si hi ha algun problema tècnic, en el procés d'identificació de documents, que expliqui el retard en l'aplicació de la llei espanyola del 2005; quina informació té sobre els motius que impedeixen que es reuneixi la comissió de treball nomenada per la Comissió Mixta Estat - Generalitat perquè pugui oficialitzar la feina d'identificació dels documents, i com s'explica el Govern de la Generalitat la greu falta de respecte al nostre país que mostra el ministre espanyol endarrerint l'aplicació d'una llei que, d'aquí a pocs dies, farà dos anys que es va aprovar.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller de Cultura té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, anant al nus fonamental del que vostè em plantejava, efectivament, jo crec que en aquests moments no hi ha cap

consideració d'ordre tècnic que justifiqui que hi hagi la dilació que s'està produint en el retorn d'aquesta documentació. Jo crec que en això hi ha hagut repetides expressions per part del Govern en diversos moments, també per part d'aquesta cambra i per part de la societat civil catalana, com va expressar-se també el diumenge passat.

Entenc que, efectivament, el procés té una certa complexitat tècnica, però hi ha una dada que és la que ens omple de raó, per damunt de totes les altres raons històriques que puguem tenir. I és que el dia 16 d'octubre de l'any 2006, és a dir, fa tot just una mica més d'un any, la part catalana va acabar el procés d'identificació dels documents.

Evidentment, això requereix una validació per part d'una comissió mixta que s'ha de constituir entre el ministeri i la Generalitat, comissió que han de compondre els directors generals de Patrimoni i els subdirectors d'Arxius. Aquesta comissió és la que no s'ha reunit i és la que repetidament hem demanat que es reuneixi, per tal que procedeixi a la fixació d'un calendari que en marqui el retorn.

Per tant, doncs, em sembla que en aquests moments el que hem de fer és fixar encara més la posició, continuar fent pedagogia, atendre el clam que hi ha unànimement establert a Catalunya i intentar exigir al ministeri que acabi amb el compliment de la llei, és a dir, que completi aquell procés que en temps de la consellera Caterina Mieras va tenir un inici esperançador però que en aquests moments ha estat sotmès a un llarg període de bloqueig.

Jo espero que després dels darrers pronunciaments aquest bloqueig es pugui trencar i que aviat puguem disposar d'un calendari. En tot cas, aquest seria el nostre desig, i en aquesta línia no pararem d'insistir al ministeri.

Moltes gràcies.

— Pregunta al Govern sobre les previsions i les accions amb relació al retorn complet dels papers de Salamanca als seus legítims propietaris (tram. 310-00123/08)

(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

El president

Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, la nostra estranyesa pel fet que s'hagi vist alterat l'ordre de les preguntes que estava previst en la relació de preguntes a respondre oralment en aquest Ple, pel qual... (*veus de fons*)—disculpi, senyor Ridao—, pel qual s'havia de sustentar, en tot cas, la nostra com a segona, i sí que és veritat que s'havia presentat una petició per agrupar les tres preguntes. Aquesta és la confirmació que se'ns havia demanat al nostre grup, i, per tant, s'ha tergiversat la nostra conformitat que s'agrupessin les tres preguntes, no pas que s'alterés

l'ordre, que per l'ordre era, evidentment, primer la de Convergència i Unió.

El president

Dues coses, senyor Puig. La primera, que quan jo he llegit al començament de la sessió, abans de les preguntes, el canvi, ho he matisat. Ho llegeixo una altra vegada: «La pregunta tal es faci a continuació de la pregunta que figura en el punt setè. I d'acord amb l'article tal del Reglament es demana l'assentiment de la cambra a aquesta sol·licitud.» I he dit «el punt setè». Per tant, en tenien coneixement.

Segona qüestió. Jo tinc un paper del Govern, firmat pel conseller Saura, en què em diu, exactament..., fa la sol·licitud i el que diu és que «el grup parlamentari hi ha expressat el seu consentiment, i que ho hem posat en coneixement de tots els grups parlamentaris, que han estat assabentats de la present petició d'alteració, a la qual també han expressat la seva conformitat».

Per tant, des del punt de vista reglamentari de funcionament d'aquesta Mesa hem complert amb el que s'havia de fer. Si hi ha hagut aquesta confusió, jo en tot cas el remeto al Govern directament perquè és qui ha gestionat aquesta qüestió.

(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president; en tot cas m'adreçaré al Govern per formular la queixa formal del nostre grup perquè, en tot cas, s'havia tractat d'agrupar les tres preguntes, no pas d'alterar l'ordre de substanciació.

El president

Jo...

El Sr. Puig i Godes

Sí, sí, l'he entès perfectament...

El president

...i, en tot cas, repeteixo que jo, quan ho he anunciat, ho he anunciat en aquestes condicions.

Dit això, la següent pregunta la formula la senyora Carme Vidal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Bé, doncs, seguint amb el tema de la documentació dipositada a Salamanca i arran també de l'acte de diumenge passat convocat per la Comissió de la Dignitat agrairíem, honorable conseller de Cultura, que se'ns aclarís la contradicció en la qual entre el Govern de la Generalitat i els partits que li donen suport respecte a la celeritat d'aquest retorn.

Miri, escolti, de Catalunya estant, el president de la Generalitat, i a Solsona, demana celeritat per al retorn, però en tot cas després els diputats del PSC a Madrid voten en contra de la moció que presenta Esquerra Republicana. Què farà vostè ara, conseller, quan el minis-

tre Molina, per treure-se'ns del davant, li va contestar que primer s'havia de crear el Centre Documental de la Memòria Històrica quan la llei no lliga la creació del centre amb el retorn. Què hi diu el Govern de la Generalitat davant la negativa del Govern central, reforçada aquesta negativa pels diputats catalans del PSC?

Honorable conseller, no es va sentir vostè com a conseller de Cultura del Govern de Catalunya contrariat davant d'aquest vot en contra dels diputats catalans a Madrid?

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula de nou.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, la meua contrarietat... (*Remor de veus.*) Perdó, senyora diputada. Buscava la manera adequada de dir-ho. Anava a dir que la meua contrarietat ve determinada pel fet que a hores d'ara la documentació encara no hagi retornat. Jo, per la resta, em sento confortablement instal·lat en el Govern i me'n sento coresponsable, i em dec al Govern... (*rialles*), i el Govern... (*veus de fons*), i el Govern en aquest tema el que ha fet ha estat expressar la raó que assisteix al conjunt del Parlament quan s'ha pronunciat respecte a això.

Tenim la raó política i la raó ètica en aquesta qüestió, i així l'hem expressat. I per tant és fàcil poder plantejar davant del ministre i davant de qui correspongui aquesta posició tan unànimement defensada. Des d'aquest punt de vista és un privilegi, encara que la contrarietat és que això no així estat fins ara prou efectiu.

Per tant, doncs, no hi ha contrarietat, en tot cas, una cosa és la dinàmica del Govern i el que pensa aquest Govern, i el que es defensa aquí a la cambra, i l'altra cosa és, en un altre context polític, enmig d'un joc polític en què la tàctica intervé, quines són les posicions que defensa cadascú. A mi el que m'obliga és el que pensa aquest Govern i el que pensa aquest Parlament.

El president

Senyora Carme Vidal, pot repreguntar.

La Sra. Vidal i Huguet

Confortabilitat, honorable conseller, no..., el seu silenci no deu venir per la seva confortabilitat, m'agradaria de poder-ho creure, però en tot cas deixi'm que li ho digui, conseller.

Nosaltres sabem de la seva actitud, sabem de totes les seves gestions, però, en tot cas, en un tema..., i vostè ho va viure com ho vam viure nosaltres diumenge passat, és a dir, d'aquests milers de persones que van assistir al Palau Sant Jordi diumenge, en un tema tan sensible com aquest, avui que aquesta cambra ha aprovat també una llei sensible en aquests temes... És que sap què en pensa la majoria del poble de Catalunya respecte d'aquests temes? Que més que tres partits polítics que donen suport a un govern, Catalunya avui el que té són tres go-

verns que cadascun a la seva banda estan aquí i gestionen aquest país, perquè és que de cara al Govern de l'Estat aquí no hi ha unitat de res.

Moltíssimes gràcies.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Senyor president, senyora diputada –ara sí que l'he encertat–, jo crec que en aquesta qüestió hi ha unanimitat, hi ha unitat i hi ha unitat davant del Govern de Madrid i davant del ministeri perquè compleixi amb les seves obligacions d'acord amb el que preveu la llei.

Efectivament, hi ha hagut tot un argumentari que ha servit per anar diluint i per anar forçant el pas del temps en aquesta qüestió. Va ser primer la complexitat tècnica, que és veritat però no tant, i podia haver estat resolta; després, en el tema del calendari, i a l'última etapa més aviat fent referència al Centre de Documentació de la Memòria Històrica a Salamanca, que, efectivament, apareix en una addenda a la llei, però que no té res a veure, no és un procés que hagi de condicionar el retorn de la documentació.

Per tant, simplement, tingui la seguretat que aquest Govern es mantindrà ferm i que aquest conseller es mantindrà ferm en la defensa i en l'exigència de l'urgent retorn d'aquests papers. Jo confio que, com que no hi ha arguments sòlids respecte a això, hi haurà la convocatòria de la comissió mixta i es procedirà a fixar el calendari...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...que n'ha de permetre el retorn.

El president

Gràcies.

————— Pregunta al Govern sobre el retorn complet dels papers de Salamanca (tram. 310-00121/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats. Té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, insistim en el mateix tema, i una vegada més hem de dur a aquesta cambra, com han fet ara els dos grups que m'han precedit, els «papers de Salamanca», i a més a més en els mateixos termes en què ho hem fet altres vegades i reiteradament, recordant primer que aquest no és ni ha estat mai un tema ni d'enfrontaments terri-

torials, i ni nosaltres, ni molts d'altres, ho hem plantejat mai com uns temes de venjança o d'enfrontament.

Aquest matí fèiem un acte de justícia en reconèixer a través de la Llei del memorial el dret de totes les víctimes de la Guerra Civil i el franquisme a ser honorades i recordades; a sortir del silenci i de la imposició de la pau dels vencedors. Algunes només recentment han començat a sentir aquest agraïment per haver defensat la llibertat. Doncs, bé, algunes d'aquestes víctimes encara no poden recuperar allò que els va pertànyer i que els va ser arrabassat com a botí de guerra i com a font per a la repressió. Alguns, com Carles Fontserè, ja no han estat a temps de rebre en vida els seus cartells, o altres encara esperen la seva documentació, cartes o documents personals.

Aquest és un tema de justícia, doncs, i sobretot per a les persones i organitzacions afectades, però per a tots plegats, com a país i com a nació, és un acte de dignitat. Per això la reivindicació del retorn dels papers ha aconseguit aglutinar sempre en aquesta cambra i fora d'ella majories, i és capaç de sumar suports polítics, socials i individuals difícils de trobar al voltant d'altres temes. Lamentem que a vegades això s'oblidi i que es vulgui tendir més cap a una banda o una altra.

Un dels actes que ho demostra, per exemple, és el darrer d'aquest cap de setmana, el dia 21, al Palau Sant Jordi, organitzat per la Comissió de la Dignitat, on érem presents molts dels diputats d'aquesta cambra, de diversos grups parlamentaris, no només com a afectats, sinó també amb solidaritat a l'acte.

Com ho demostren les mocions que s'estan aprovant en els nostres ajuntaments en el sentit de reclamar que es procedeixi immediatament a continuar la identificació de la documentació que encara hi ha a l'arxiu de la Guerra Civil i que afecta aquests particulars i associacions.

O iniciatives com la de l'eurodiputat Raül Romeva, que tot just ahir demanava a la Comissió Europea que intercedís i que exigís al Govern espanyol que compleixi la llei aprovada l'any 2005; una llei, aquesta aprovada l'any 2005, que ja va suposar una fita i de la qual ens vam congratular en aquesta cambra, però que sembla que no ha estat suficient, com demostren els incompliments reiterats del seu articulat.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

Senyor conseller, només volem saber quines mesures empen el seu Govern per fer-la efectiva.

Gràcies.

El president

Gràcies. L'honorable conseller de Cultura, senyor Joan Manuel Tresserras, torna a tenir la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern, a banda de la posició ferma reclamant el retorn immediat dels papers i de disposar d'un calendari, que seria l'instrument que en aquests moments ens donaria, efectivament, garanties, el que fa és intentar argumentar i que tota aquella part de la feina que li correspon a ell pugui estar enllestida perquè en el moment en què arribi la documentació pugui ser tramesa a aquelles persones o entitats que ho sol·licitin, tal com els correspon.

A l'efecte hi ha un decret, que està pendent de la Comissió Jurídica Assessora, que permetrà establir tota la mecànica de provisió d'aquesta documentació quan arribi a les persones afectades, i, d'altra banda, el que hi ha és enllestir el plec de condicions per tal de poder resoldre el copiatge dels documents, tal com està previst en la llei, documents, còpies, que quedaran dipositades a Salamanca.

A banda d'això, permeti'm comentar el següent. A Catalunya, efectivament, jo crec que –ho hem anat reiterant– hi ha unanimitat o una franca unanimitat respecte a això d'aquesta qüestió. En el cas del conjunt espanyol les coses són una mica diferents. I, per tant, el context d'interpretació és tal que quan jo parlo de l'esforç d'argumentar no és sobrer. Hi ha gent que simplement no vol que la documentació torni i hi ha gent que està disposada que torni, i són els nostres aliats perquè tornin, i que senten incomoditats de tipus divers.

Jo crec que aquestes incomoditats provenen d'un error d'interpretació de la situació, i els hem de convèncer que és un error que diferir el període de retorn no serveix als interessos de ningú i que és greu des d'un punt de vista ètic, des d'un punt de vista de la reparació històrica que cal.

Per tant, hem de fer encara aquest esforç pedagògic, continuarem fent-lo des del departament, continuarem reivindicant el retorn immediat, i jo espero que ens en sortirem, fent honor a aquella primera etapa que va cobrir, com deia abans, la consellera Mieras.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Govern sobre la determinació de la seu del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (tram. 310-00117/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és: durant el mes d'octubre hem sentit contradiccions en el tema del trasllat del Departament d'Agricultura, pesca i ramaderia a la ciutat de Lleida..., i la pregunta és en quina

situació, senyor conseller, se troba en aquests moments aquest assumpte.

El president

L'honorable conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, senyor Joaquim Llana, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llana i Cortina)

Gràcies, president. Benvolgut senyor diputat, la seu del Departament d'Agricultura des de l'any 2005 està i continuarà estant a Lleida.

El president

Senyor Luna, pot repreguntar.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor conseller. Miri, això és una història que comença amb una bona voluntat del senyor Siurana perquè la seu del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca vagi a Lleida. Això és un fet que el Govern ho aprova així i surt publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*. A l'octubre del 2004 s'estableix un conveni amb l'Ajuntament de Lleida perquè es doni..., per cedir l'immoble de Gardeny per a ficar-hi el departament. Els sindicats ja li feien un advertiment que ells el que volien realment era gestió i racionalitzar el que és el Departament d'Agricultura i no fer debats electoralistes que en aquell moment se van fer. I tot això acaba, realment, amb la felicitat de tots els lleidatans que la capital agroalimentària de Catalunya estaria a Lleida. I vostè el dia 29 de setembre diu que això no és així. Vostè diu que se descarta el trasllat de la seu del Departament a la ciutat de Lleida. I encara més, vostè sap que el partit d'alguna manera se fica en contra de vostè. Les paraules són molt clares: el senyor Àngel Ros quan diu que és una mala notícia, i què he de dir del senyor Siurana quan li diu que vostè és un mal lleidatà. La veritat és que l'enrenou està servit i vostè no té més sentit que fer una cosa: sortir a defensar-se.

Escolti, si jo he de fer cas del que vostè va dir, jo li he de dir a vostè que han enganyat, que han dit mentides, que han tingut aprofitaments electoralistes i que han fotut el pèl d'alguna manera als lleidatans. Perquè vostè el que diu és que no es trasllada la conselleria; diu que el senyor Siurana l'únic que tenia era un despatx de més de cent metres quadrats, amb *suite*, per cert, dos pisos de la senyora Chacón i quatre micropisos de la senyora Trujillo, i vint-i-cinc funcionaris. (*Remor de veus.*) Aquesta és la realitat.

I vostè després, per quedar bé davant de tot això, diu: «No, és que serà una conselleria bicèfala.» D'acord...

El president

Senyor Luna, ha acabat el temps.

El Sr. Luna i Vivas

Acabo, senyor president. «Bicèfala» consisteix en un despatx per a vostè buit, amb dependències buides...

El president

Senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

...que han costat un milió d'euros, 165.000 milions de pessetes...

El president

Senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

Vostè com els explica això, avui, a tots els agricultors, ramaders i pescaters?

Gràcies.

El president

Senyor Llena, pot respondre.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, molt honorable president. Jo entenc que vostè, senyor Luna, no coneix massa bé el sector. De fet, el nom de la conselleria, des de fa gairebé un any, es diu «Agricultura, Alimentació i Acció Rural», i, si vostè formés part del sector, algun cop hauria pogut veure com, igual que d'altres il·lustres diputats, els hem atès a la seu de la conselleria a Lleida, que està a Camp de Mart, 35, i habitualment hi despatxen tots els directors generals, el conseller i la major part de subdirectors generals.

Miri, el Decret 162 de 2004 fixa Lleida com la seu del Departament d'Agricultura. Això neix d'una voluntat de descentralitzar l'Administració agrària i atansar-nos al sector agrari; en cap cas de recentralitzar i de traslladar-ho tot a Lleida.

El Departament d'Agricultura té més de vuitanta unitats operatives, algunes d'elles de caire territorial –les oficines comarcals i les delegacions– i altres de caire sectorial, amb una forta especialització, que estan properes a on es desenvolupa l'activitat sectorial determinada. No entendríem que la Direcció General de Pesca Marítima es traslladés a Lleida; de la mateixa manera, d'altres unitats operatives no es poden traslladar.

Quina és la voluntat? La seu de la conselleria està a Lleida, així anem treballant i despatxant –i li deia que, si vostè pregunta una mica, veurà com hem atès molts il·lustres diputats en aquesta seu–, i la voluntat és que més enllà, més enllà de la seu de la conselleria, que ja està ubicada, és traslladar-li altres unitats funcionals en el marc de Gardeny. I així, en el marc de la fira, vam anunciar que hi traslladaríem tots els temes relacionats amb innovació, amb formació, amb transferència tecnològica; i estem oberts a estudiar la possibilitat de traslladar-hi d'altres unitats funcionals que no representin una distorsió per al sector.

Li ho reafirmo: la seu del Departament d'Agricultura continua estant a Lleida. Tots els serveis que ofereix el Departament d'Agricultura, és impossible que es puguin traslladar a Lleida.

El president

Tornem ja a l'ordre del dia, acabades les preguntes.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, del 7 de gener, d'enjudiciament civil (debat de totalitat) (tram. 270-00003/08)

I faríem el setè punt, que és el debat de totalitat sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

Atès que la proposta va néixer al si de la Comissió de Peticions, en acollir demandes ciutadanes, aquesta ha acordat que en representació de tots els signants faci la presentació de la iniciativa el president de la comissió. Té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, em complau, efectivament, molt pujar avui a aquesta tribuna per defensar aquesta proposició de llei, que concretament demana l'addició d'un nou apartat 1 bis a l'article 759 de la Llei d'enjudiciament, Llei 1/2000. Em complau, dic, perquè aquesta és la primera proposició de llei que arriba a aquest Ple a conseqüència de la petició individual d'un ciutadà de Catalunya davant d'aquest Parlament, concretament davant de l'instrument del qual s'ha dotat aquest Parlament per atendre les demandes directes dels nostres ciutadans, que és la Comissió de Peticions.

Per tant, com ja ha dit el president del Parlament, molt honorable president, pujo a aquesta tribuna com a president de la Comissió de Peticions i en representació de tots els grups parlamentaris, de la comissió i de la cambra. Parlar en nom de tots els grups parlamentaris és, sens dubte, un honor, un honor que tenim poques ocasions de «disfrutar», i per tant el vull posar de manifest.

Com sabem, la Constitució espanyola, en el seu article número 29.1, reconeix el dret de petició. És un dret que, segons diu la Constitució, s'ha d'exercir per escrit per part dels ciutadans, tots els ciutadans, ja sigui de manera individual o col·lectiva, i que s'exerceix davant de certes institucions de l'Estat.

Amb l'entrada en vigor del nou Reglament del Parlament, el Reglament de l'1 de gener del 2006, el Parlament es dotava de l'instrument necessari per tal que aquest dret de petició que reconeix la Constitució es pugui fer efectiu també davant d'aquesta cambra. És a dir, fins a l'1 de gener del 2006 no era possible exercir el dret de petició davant del Parlament; ara ja ho és. En efecte, en l'article 60 del Reglament s'institueix per primera vegada a la història del Parlament de Catalunya la ja citada comissió, que es defineix com –cito literalment– «l'òrgan competent per a tramitar les peticions

que fan els ciutadans davant del Parlament, en exercici del dret de petició individual o col·lectiva».

Aquesta proposició de llei, creiem, jo com a president de la comissió i tots els diputats que en formen part, posa de manifest la utilitat i la necessitat d'un òrgan d'aquesta naturalesa i amb aquestes funcions. Per què? Efectivament, la Comissió de Peticions pot rebre peticions de molts tipus; de fet, rebem, veiem, coneixem peticions de moltes menes.

Tanmateix, quines són les peticions que efectivament li donen un sentit i un motiu d'existir a aquesta comissió? Totes aquelles que perquè siguin satisfetes requereixen una modificació legislativa. I aquesta és la primera petició que requereix, efectivament, una modificació legislativa per tal que se satisfaci la queixa, el requeriment que ens fa el ciutadà en qüestió.

Evidentment, es tracta de casos excepcionals. Però, com dic, es tracta de casos que només podrien ser resolts en un òrgan com, per exemple, aquesta Comissió de Peticions, perquè, com dic, requereixen l'atenció d'una institució legislativa. No servirien, per resoldre una petició com aquesta, ni el Síndic de Greuges ni cap instància administrativa d'algun poder local o autonòmic. Per tant, cap altra institució, si no és una comissió de peticions d'un òrgan legislatiu, pot instar a una modificació legislativa, ja sigui de la legislació autonòmica o de la legislació de les Corts Generals.

Tanmateix, deixin-me fer un aclariment. No es tracta, quan fem modificacions legislatives a conseqüència d'una petició individual, no es tracta de modificar les lleis per adaptar-les a un cas concret, és a dir, no es tracta de fer modificacions legislatives *ad casum*; al revés, precisament és tot el contrari. Amb què ens trobem, a la comissió? Que hi ha casos concrets que el que fan és posar de manifest les insuficiències o les imperfeccions d'algunes lleis en vigor. I, per tant, el dret de petició serveix també per corregir i per millorar amb caràcter general alguna part de la nostra legislació. I, per tant, només en una comissió de peticions podem resoldre situacions així.

Vull insistir en això perquè els peticionaris que estan darrere d'aquesta petició –que per protegir el seu dret a la intimitat no citaré pel seu nom– ens van insistir molt en aquest punt. Ells ens deien, textualment: «No volem aconseguir un benefici per a nosaltres.» Quan van comparèixer davant de la comissió ens van repetir una i altra vegada: «No volem aconseguir un benefici per a nosaltres. El que volem és posar el nostre cas a disposició del conjunt dels ciutadans. Volem que el nostre cas serveixi perquè mai més cap altre ciutadà hagi de passar per una situació de patiment» com la que han hagut de viure ells. Per tant, jo crec que la comissió, en aquest cas, el que vol en primer lloc, donant resposta a aquesta petició, és també fer un homenatge, diguem-ne, al compromís cívic que hi ha darrere d'alguns dels nostres ciutadans, no?

Concretament, la petició que avui ens ocupa és la del pare d'un jove que pateix el que es coneix com a autisme de Kanner, que és una malaltia que per les seves característiques impedeix al malalt acudir a les dependències judicials per tal de ser sotmès a l'examen que

és preceptiu per tal d'aconseguir la incapacitació. La Llei d'enjudiciament civil, d'acord amb el seu article 759, disposa que en els processos d'incapacitació és obligat que el tribunal o jutge examini personalment el presumpte incapaç i que, per tant, no resolgui mai, sense previ dictamen pericial mèdic acordat pel tribunal, aquest procediment d'incapacitació. És a dir, la llei no és taxativa, no és prou clara, a l'hora d'obligar el jutge a desplaçar-se al lloc de residència de la persona que està sotmesa a un procés d'incapacitació.

Per tant, quina és la proposta de modificació legislativa que fem tots els diputats de la Comissió de Peticions conjuntament davant d'aquest Ple, per tal que sigui elevada a la Mesa del Congrés dels Diputats? Doncs, és molt senzilla: que la Llei d'enjudiciament civil digui que tant el metge forense com el jutge magistrat s'han de desplaçar al lloc de residència –ja sigui el domicili, ja sigui el centre assistencial– del presumpte discapacitat quan es constatin greus dificultats de desplaçament, derivades de la malaltia o la invalidesa d'aquest malalt, i que en facin desaconsellable el desplaçament a les dependències judicials tant per a la salut del malalt com per a la salut dels seus familiars o la salut de les persones i, fins i tot, que puguin estar a les dependències judicials.

Sense allargar-nos, la compareixença del peticionari davant de la comissió, que es va fer el dia 29 de maig, va posar de manifest una sèrie de defectes de la legislació, perquè en aquest cas la jutgessa o jutge competent en aquest procediment es va negar a desplaçar-se al lloc de residència del malalt; s'havia acreditat de manera fefaent que desplaçar el malalt a les dependències judicials posava en risc la seva salut i posava, generava riscos innecessaris als familiars i, com dèiem, fins i tot a les persones que estan en aquestes dependències, i, davant de la impossibilitat per part dels familiars de traslladar l'afectat al jutjat, el jutge o la jutgessa competent va decidir suspendre de manera provisional però indefinida el procés d'incapacitació, la qual cosa feia que el malalt quedés en una situació de desprotecció, perquè, mentre no estigui conclòs l'expedient d'incapacitació, el malalt no es pot beneficiar de cap de les proteccions i de cap dels drets que preveu la llei per a les persones incapacitades. Per tant, és imprescindible modificar la llei.

Permetin-me, abans d'acabar, subratllar, per tant, el consens que en tot moment ha acompanyat la tramitació d'aquesta petició, tant l'admissió a tràmit, com la sol·licitud de compareixença del peticionari, com la mateixa proposició de llei que portem avui davant del Ple. Vull posar de manifest, per exemple, l'interès que des del primer moment hi va prendre el diputat Pellerí, de Convergència i Unió, en la legislatura passada, i l'interès que els diputats que ens hem incorporat en aquesta comissió en aquesta legislatura, de tots el grups parlamentaris –Esquerra, PSC, Iniciativa - EUiA, Grup Mixt, PP–, tots els diputats sense excepció, hem tingut en tot moment a tirar endavant aquesta proposta, aquesta proposició de llei.

En tant que president de la Comissió de Peticions, per tant, vull posar en relleu que aquest consens ha facilitat moltíssim la tasca de la comissió. Vull agrair, així

mateix, la confiança que m'han fet la resta de membres de la comissió per facilitar el desenvolupament del Ple, la confiança que m'han fet perquè els representi, com dic. I vull expressar novament, en tant que president de la comissió i en nom de la resta de diputats que formen part d'aquesta comissió, l'orgull de constatar per primera vegada la necessitat, l'interès i la utilitat d'aquest òrgan del nostre Parlament, del qual crec que tots nosaltres ens podem sentir molt orgullosos.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Atès que no hi han esmenes, doncs, continua la tramitació d'aquesta Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un apartat a l'article 759 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

Proposta de designació d'un representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-00006/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Proposta de designació d'un representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya.

(Pausa llarga.)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Proposta de designació d'un representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya. El nom del candidat proposat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és el senyor Miquel Asensio i Quiñonero. Es pot fer aquesta votació per assentiment. Podem fer-ho així? (Pausa.)

Doncs, atès que no hi ha cap objecció ni cap oposició, queda designat membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya el senyor Miquel Asensio i Quiñonero.

Interpелlació al Govern sobre la inspecció de treball i la seguretat social (tram. 300-00074/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la Interpелlació al Govern sobre la inspecció de treball i la seguretat social, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Consellera*, traigo hoy una interpelación que sin duda le va a gustar. Le va a gustar por su ascendiente profesional y por su experi-

encia en la materia. Abordamos el tema aquí de la situación de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social en Cataluña y las expectativas que ha generado el posible traspaso de la misma a la Generalitat de Cataluña.

Concretamente, la Comisión Bilateral Estado - Generalitat acordó iniciar el proceso de traspaso de la inspección y, asimismo, la Comisión Mixta de Transferencias ha ya iniciado conversaciones encaminadas a materializar este traspaso. En concreto, su Gobierno, el Gobierno de la Generalitat, el pasado 4 de septiembre aprueba el Programa de desarrollo y organización de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social del Departamento de Trabajo, que tiene como finalidad preparar el terreno para la asunción plena de las competencias en materia de función pública inspectora previstas en el artículo 170.2 del Estatuto de Autonomía de Cataluña.

La razón de ser del acuerdo, según se lee en el mismo, es crear un programa que permita estudiar la situación actual de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social en Cataluña a fin de constituir en el futuro el órgano directivo superior correspondiente dentro de la estructura del Departamento de Trabajo.

No le ocultamos que el inicio del proceso de transferencias ha generado una situación de incomodidad entre los funcionarios que prestan servicio en la Inspección de Trabajo, subinspectores y personal de apoyo. Es más, esta situación de interinidad competencial en la que se vive actualmente está conllevando un desánimo en la propia inspección, que se materializa incluso en su actividad laboral, y así como un importante número de traslados, tanto de inspectores como de subinspectores, como de personal de apoyo.

Es por eso conveniente que se aclaren los extremos del posible traspaso, conocer su opinión, la opinión del Gobierno de la Generalitat y saber qué entiende su departamento por la función inspectora transferible; cuál es el alcance de la función inspectora transferible. ¿Incluye la inspección, según su criterio, además de la materia laboral, la de la seguridad social?

Le hemos de recordar que las materias de inspección laboral y de seguridad social están íntimamente conectadas; es más, el modelo de inspección de trabajo y seguridad social español es un modelo generalista –aplaudido hasta ahora en el mundo, es decir que en eso se diferencia de otros modelos de otros países–, y precisamente la ventaja de ese modelo es que están ligados todos los aspectos relacionados con el derecho del trabajo y el derecho de la seguridad social. Por ello, cuando se realizan inspecciones en materia laboral, las consecuencias de esa inspección en materia de seguridad social se hilan y se levantan actas por el mismo inspector o subinspector.

Sin ánimo de ser exhaustivos, son ejemplos de conexión en materias de relación laboral y prevención de riesgos y de seguridad social, por ejemplo, la calificación de relación laboral o no, la determinación de lo que es salario o no, la asociación de empresas y derivación de responsabilidad, la cesión ilegal y derivación de responsabilidad, las contratas y subcontratas y derivación de la responsabilidad, los grupos de empresas en fraude y la derivación de la responsabilidad, la contratación tempo-

ral, el fraude de ley y la liquidación de bonificaciones, las horas extras y la cotización, el contrato a tiempo parcial y la jubilación parcial, el accidente de trabajo y el recargo de prestaciones, la condición de extranjeros ilegales y las cotizaciones correspondientes a la Seguridad Social, y los epígrafes de accidentes de trabajo y enfermedades correctos y su cotización.

Una pregunta concreta que se plantea desde nuestro grupo parlamentario es si el modelo de Inspección de Trabajo que hasta ahora hemos conocido como generalista y que es el que está vigente, en el que las comunidades autónomas y la Administración General del Estado tienen sus propias competencias pero actúan entorno a una única inspección, piensa seguir. ¿Cree que es un modelo adecuado o es partidaria del fraccionamiento de la inspección con creación de cuerpos de inspección separados?

En este sentido, ¿va a impulsar la reforma de la Ley de la Inspección de Trabajo? Es decir, ¿va a pedir su Gobierno al Gobierno de la nación para que presente un proyecto de ley o va a presentar algún tipo de proposición de ley relacionada con la reforma de la Ley de la Inspección de Trabajo, de forma que acabe con el modelo actualmente generalista que conocíamos al día de hoy?

No le ocultamos la inquietud de nuestro grupo parlamentario en relación con esta materia. Nosotros somos firmes defensores del carácter único del cuerpo de la Inspección de Trabajo y de la Subinspección de Trabajo, y consideramos un modelo adecuado el que actualmente está vigente. Lo diremos claramente: no somos partidarios del traspaso de la Inspección de Trabajo en los términos, por lo menos, que hipotéticamente pudiéramos pensar –hoy saldremos de dudas– que se planteará por su Gobierno.

Ello es así en beneficio de la actividad inspectora y, sobre todo, de la garantía de la igualdad de derechos de los trabajadores y en materia de seguridad social. Además, nos surgen una serie de dudas que también nos gustaría que hoy pudieran ser aclaradas por usted. En concreto, en el supuesto que se entendiera que se sigue manteniendo la separación de funciones, y que va a haber unas funciones de la Inspección de Trabajo dependiente de la Administración General del Estado y otras funciones dependientes de la Administración autonómica, de la Administración de la Generalitat, nos gustaría saber si considera factible que los funcionarios transferidos también puedan levantar acta en materia de Seguridad Social y, a la inversa, los funcionarios no transferidos y que sigan prestando servicio a la Inspección de la Administración General del Estado puedan levantar actas en materia laboral, que es competencia de la Generalitat.

Nos gustaría que materializara y nos informara, además, cómo se piensa coordinar las inspecciones en el supuesto que se siga apostando por la existencia de administraciones separadas en cuanto a la Inspección de Trabajo.

Igualmente, entendemos que es conveniente, a efectos de dar tranquilidad a los funcionarios que en estos momentos se encuentran inquietos, saber qué modelo se

va a seguir a la hora de determinar qué funcionarios son traspasados y qué otros funcionarios no son traspasados. ¿Va a ser voluntario el traspaso? ¿Va a ser obligatorio? ¿Se van a establecer cuotas en función de las materias?

Nos gustaría igualmente saber si en esta materia se va a defender, por su Gobierno, el carácter de cuerpo único nacional del..., y si se va a establecer un modelo propio de selección de inspectores y subinspectores, o se va a mantener el criterio general y el acceso por concurso oposición, como está actualmente vigente para la Inspección y la Subinspección.

En definitiva, lo que queremos es clarificar y dotar de cierta tranquilidad a un grupo de funcionarios que están en estos momentos con una inseguridad manifiesta. Pero al mismo tiempo queremos clarificar el futuro de la Inspección de Trabajo y Seguridad Social, cuál es su modelo una vez efectuada la transferencia y en qué términos se va a plantear esta transferencia.

Lo decimos porque, desde luego, el estado social y democrático de derecho consideramos que, si no está en peligro, al menos realmente puede estar afectado en el apartado que se refiere a la igualdad de derechos de todos los españoles y el mantenimiento de los principios rectores que establece nuestra Constitución.

En definitiva, le pedimos que nos dé su opinión hoy sobre el modelo de inspección de trabajo y seguridad social que defiende su Gobierno en Cataluña una vez efectuados los traspasos, y en qué términos se van a plantear.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la seva resposta té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, a continuació procuraré explicar la situació a la Inspecció de Treball, i em preocupa que vostè estigui preocupat perquè un traspàs que fa referència a l'Estatut d'autonomia pugui afectar la igualtat, la igualtat del nostre mercat de treball.

Vostè sap que des dels anys vuitanta Catalunya ha assolit traspassos importants en matèries importants i que afecten els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, com és el tema de la salut, el tema de l'educació, el tema del personal de l'Administració de justícia, el tema dels metges forenses... Hi ha molts exemples de traspassos de cossos o de funcionaris i activitats de l'Administració de l'Estat a Catalunya, i que això no ha afectat la igualtat. Crec que, si més no, ha d'afectar l'eficiència del sistema traspasat i de l'activitat traspasada.

Però permeti que –jo crec que podem respondre a una part important de les seves preguntes– faci referència al Pla de govern, aquest pla de govern d'aquesta legislatura que, com vostè sap, inclou tot un apartat relatiu al desplaçament de l'Estatut; l'Estatut com a llei orgànica

en vigor, que tenim obligació, tots, de complir-la. Concretament, es preveu que el Govern de la Generalitat en aquest pla de govern impulsí el traspàs de serveis i de mitjans personals i materials de l'Estat a la Generalitat que siguin necessaris a efectes d'implementar els nous espais competencials que l'Estatut atribueix a la Generalitat.

I en el cas de la Inspecció de Treball i Seguretat Social –que, per cert, quan parlo de seguretat social, també a vostè segurament que li agrada parlar d'aquest tema per raó de la seva professió– he de dir que ens permetrà reforçar l'acció, la inspecció en relació amb el control de la contractació i de condicions de treball important: el punt de vista de la temporalitat, el tema de la seguretat i salut, la igualtat, l'estrangeria.

I abans de continuar, també volia fer referència a un acord important: a l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, signat el 15 de febrer del 2005. Aquest acord, impulsat en la passada legislatura, com vostè coneix, senyor diputat, és fruit del consens entre el Govern i els agents socials i econòmics d'aquest país, per tant, no es pot menystenir la seva importància perquè aquest acord està construït sobre la base del consens. I, com sap també vostè, la prevenció de riscos laborals és una de les prioritats d'aquest acord estratègic, i ja en l'anterior legislatura vam treballar intensament en aquesta direcció. Una mostra d'aquest treball és el Pla de govern de prevenció de riscos laborals, el qual estem executant.

Però volia fer referència que aquest acord parla específicament de la Inspecció de Treball. I en la mesura 79 fa referència al fet que les parts, tots els signants –Govern, agents socials i econòmics–, feien referència a la necessitat de reclamar la transferència del sistema d'inspecció de treball i seguretat social amb els mitjans personals i materials.

Però a més a més deia una cosa important: com s'hauria de fer aquest traspàs. I jo crec que amb això responem a la seva pregunta. I fa referència a la concepció única i integral del sistema d'inspecció de treball i seguretat social, única i integral; fem referència a la unitat d'actuació en totes les matèries de la seva competència –en totes les matèries de la seva competència, ressaltó– i a l'ingrés únic als cossos del sistema d'inspecció de treball i seguretat social.

Estem definint, i ho estem definint amb base al consens, quin és el model d'inspecció que volem a Catalunya. Per tant, jo crec que responem a una part important, gairebé a totes les seves preguntes. A més a més, per anar avançant, aquesta mateixa mesura de l'acord estratègic fa referència al fet que el sistema d'inspecció i el traspàs ha d'integrar i coordinar les actuacions de totes les instàncies que operin en l'àmbit laboral per tal d'evitar duplictat d'actuacions i garantir l'eficiència d'aquestes actuacions de vigilància i control.

Això vol dir que no volem dues inspeccions, que volem una única inspecció. I això no vol dir que una empresa hagi de tenir dues inspeccions, utilitzant el mateix exemple que vostè em deia. Perquè hem de ser eficaços i eficients, i ens hem de coordinar amb totes

les instàncies que actuem en aquesta matèria. Perquè, com sap vostè, la qualitat de l'ocupació a Catalunya, per nosaltres, és una matèria prioritària. I l'instrument que és la inspecció és un instrument molt important i fonamental.

I per últim, una cosa que ja hem avançat, gràcies a la primera llei aprovada en aquesta legislatura per aquest Parlament, la Llei del Consell de Relacions Laborals. Ja l'acord estratègic feia referència també que el traspàs d'aquesta inspecció es faria amb la consulta en l'àmbit corresponent de participació; és a dir, en el Consell de Relacions Laborals que ja tenim, amb una comissió específica d'inspecció de treball, i amb una comissió amb participació de la inspecció de treball però també amb participació dels agents socials i econòmics en la planificació i avaluació de les polítiques d'inspecció de treball.

Per tant, si més no, també m'hauria agradat, eh?, que el seu grup donés suport a aquesta llei que si més no té en compte també les necessitats de la inspecció de treball i la consulta en l'àmbit corresponent de la inspecció de treball.

Quina és la situació actual de la inspecció de treball? Com sap vostè, actualment la inspecció depèn orgànicament del Ministeri de Treball i d'Afers Socials, però a nivell funcional, per a determinades matèries, depèn del Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquesta doble dependència s'explica per la doble atribució competencial de la inspecció de treball. És a dir, que l'àmbit d'actuació de la inspecció correspon a matèries que són competències de l'Administració de l'Estat i també a competències que funcionalment són competències que són de la Generalitat. Per tant, en funció de la titularitat de la matèria, la inspecció actua amb dependència funcional d'una administració o altra, no orgànica.

Aquesta característica es plasma en el funcionament de la inspecció de treball, en el funcionament que s'està portant a terme durant els tres últims anys, mitjançant un òrgan de coordinació de les dues administracions: la Comissió Territorial de la Inspecció de Treball i Seguretat Social. Aquest és l'òrgan de coordinació i cooperació institucional entre l'Administració de l'Estat i el Govern de la Generalitat de Catalunya. I és en el marc d'aquest en el qual es programa l'activitat inspectora de cadascun dels àmbits competencials, tant de l'Estat, és a dir fonamentalment en aquest moment estrangeria, fonamentalment Seguretat Social i lluita contra l'economia submergida, com també dels àmbits competencials de Catalunya.

En altres paraules, les administracions, actualment, que tenen alguna cosa a veure amb la inspecció de treball, es coordinen, com no podria ser d'una altra manera, i es coordinen cada vegada de forma més eficaç, per garantir l'eficiència de l'actuació de la inspecció a Catalunya.

Tenint en compte les diferències de les característiques de l'activitat econòmica i de l'ocupació de cada comunitat autònoma, és obvi que les prioritats i objectius de la inspecció també hauran de ser diferents en cada territori. Concretament hem de dir que en aquesta comissió territorial s'han programat actuacions per a l'any 2007 que s'estan articulant i s'estan fent entorn, al voltant de

tres objectius, que són objectius estratègics del Govern, d'aquest Govern: primer, com deia abans, la millora de la qualitat d'ocupació; segon, la promoció de la igualtat d'oportunitats en les relacions laborals respecte a persones i col·lectius amb dificultats, i per últim la reducció de la sinistralitat laboral i en definitiva la millora de les condicions de seguretat i salut.

Però a més a més hem de dir que a Catalunya hem donat un pas més endavant, eh?, tenint en compte les mancances de la inspecció fins que n'arribem a assolir el traspàs, amb la possibilitat que ens va obrir un decret del juny del 2005, que és la possibilitat d'habilitar tècnics autonòmics en matèria de prevenció de riscos laborals com a col·laboradors de la inspecció de treball.

Això ens ha permès d'incrementar els efectius gairebé en un 50 per cent per reforçar la funció inspectora i en temes de lluita contra la sinistralitat laboral i de la millora de la prevenció de riscos laborals.

Catalunya ha estat la primera administració autonòmica en tot l'Estat que ha aprofitat les modificacions legals per habilitar aquests primers cinquanta tècnics en matèria de seguretat i salut en el treball per fer tasques inspectores. Catalunya és també la comunitat autònoma que habilitarà un nombre més alt de funcionaris habilitats, de tècnics.

Hem de dir que a tot l'Estat en aquest moment són poc més de cent persones les que estan habilitades. A Catalunya en tenim el 50 per cent, i a més a més amb la voluntat política expressada en aquest Parlament pel president de la Generalitat de Catalunya que en els propers mesos tinguem vint-i-cinc tècnics més habilitats a Catalunya.

Aquests tècnics estan treballant en aquests àmbits que més ens preocupen: treballen en funcions i tasques de vigilància i control; per la normativa de les empreses de més alta sinistralitat, per les empreses de la construcció, per la vigilància de la salut i els protocols de la vigilància de la salut, com ho fan les empreses, i programes sectorials per a empreses que no han rebut visites de la inspecció de treball en els últims mesos.

Per tant, hem de dir que aquesta és una via per anar avançant en el traspàs de la inspecció; traspàs de la inspecció que com vostè ha dit, senyor diputat, ja es va acordar en la comissió bilateral del mes de juny i traspàs de la inspecció que, com vostè sap, ja es va obrir la ponència aquest mes d'octubre per negociar el traspàs de la inspecció al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Domingo, vol fer ús del torn de rèplica? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable consellera, he de dir que su respuesta me ha descrito el panorama actual, con lo cual le he de reconocer que ese ya lo conocía; es decir, ya sabía cómo estaba la situación en estos momentos. Yo le he preguntado por el futuro.

Y sobre el futuro he de decir que me ha hablado muy poquito.

Las preguntas han sido bastante claras y he de confesarle que he obtenido pocas respuestas. Una primera, cuando se ha dicho que en estos momentos la dependencia orgánica de la inspección de trabajo es del Ministerio de Trabajo y de Asuntos Sociales, lo que le vengo a preguntar es si la pretensión de su *conselleria*, de su Gobierno, es que la dependencia orgánica de los inspectores que prestan servicio en Cataluña, sus inspectores, pase a ser de su *conselleria*. Esa es una pregunta concreta que me gustaría que respondiera.

Otro aspecto nuclear es si pretenden que las materias relacionadas con la seguridad social que son objeto de inspección también sean realizadas por los inspectores adscritos; hasta ahora funcionalmente esas materias no le correspondían a su *conselleria*, y entendemos que..., si es su pretensión abarcar ese campo o no.

Nosotros sí que tenemos modelo de relación, y creemos que además ha sido defendido por algunas asociaciones de inspectores y de subinspectores, que es el modelo de consorcio a nivel del Estado. Nosotros entendemos que, en la inspección de trabajo, el modelo adecuado que da estabilidad, coordinación, mantiene el carácter único, ese carácter único al que se refería el acuerdo estratégico y que evidentemente nosotros vamos a defender —no seremos nosotros quienes cuestionaremos ese modelo—, da estabilidad, como decía, y sobretodo, además, independencia a la hora de realizar las labores de inspección, es el modelo de consorcio en el que estén presentes los representantes de las comunidades autónomas y el representante de la Administración general del Estado.

No voy a hablar aquí, para no abrir el melón, si la mayoría en el consorcio debe ser determinante, determinada, cualificada o no, esa será otra polémica, pero en todo caso que estén presentes todas las comunidades autónomas y la Administración general del Estado, a efectos de, precisamente, asegurar esa coordinación y garantía.

Voy a traer a colación lo que ocurre cuando se adoptan malas decisiones. Y no es su caso; estoy previniéndolo, para que no las adopte. La comisión de expertos de convenios y recomendaciones de la OIT en el año 97 tuvo ocasión de valorar el cambio de modelo que se produjo en Grecia en materia de la inspección de trabajo. Existía un modelo de inspección generalista, estatal, y se pasó a un modelo autonómico en que las administraciones tenían plena competencia en el ámbito local.

Advierte la comisión: «A partir de entonces» —es decir, del cambio— «la inspección de trabajo ha decaído notablemente, y esto se ha manifestado por la falta de cooperación y de coordinación de los servicios de inspección; fallos en la aplicación uniforme en las normas de trabajo; la incorporación de la inspección del trabajo a otros servicios prefectorales, atribuyéndoles otras tareas sin relación con sus cometidos; el traslado de inspectores competentes y experimentados a otros servicios, y el ingreso a la inspección de trabajo de personas inexperimentadas y carentes de formación.»

No quiero decir que eso vaya a ocurrir, que no; lo único que quiero decir es que no ocurra. Y para eso necesitamos un modelo estatal, integral, estable, coordinado y que cuente con unos cuerpos de inspección únicos, con un acceso único, que venga a garantizar la igualdad de derechos, que, por supuesto, yo no digo que no la vayan a fomentar, pero a veces, decisiones equivocadas –y esa podría ser equivocada– en la política de traspasos –podría ser equivocada– conllevan consecuencias indeseables.

Estamos tratando de evitarlo y estamos en el momento de hacerlo. Y le invitamos a que reflexione sobre ello y a que no se pida la inspección de trabajo por construir la nación, sino que se asegure un modelo de inspección de trabajo y seguridad social para garantizar el Estado social y democrático de derecho, es este que se reclama..., lo que se reclama y que es el que garantiza el derecho al trabajo, el derecho a la negociación colectiva, el reconocimiento de la libertad de empresa en el marco de la economía de mercado, la promoción de las condiciones favorables para el progreso social y económico, y el mantenimiento de un régimen público de seguridad social para todos los ciudadanos.

Sin duda, no le quepa la menor duda que esta es nuestra pretensión y esperemos que también la suya.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyora consellera, té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, potser coincidim a garantir l'Estat social i democràtic de dret que diu la nostra Constitució, però a la vegada el que volem nosaltres és fer allò que diu el nostre Estatut, l'Estatut d'autonomia. I, com sap vostè molt bé, ens marca el model i ens diu com s'ha de fer això, i ens ho diu a l'article 170.2, que diu..., l'Estatut d'autonomia estableix que correspon a la Generalitat la competència executiva sobre la funció pública inspectora.

La Generalitat i l'Estat poden subscriure convenis de col·laboració per garantir l'exercici eficaç de la funció inspectora en l'àmbit social. Això ho diu i també hi fa referència l'article 175, que són les formes de col·laboració entre totes dues administracions.

Per tant, el model que volem és aquest que diu l'Estatut, en col·laboració i en coordinació amb l'Estat. Perquè a la vegada l'Estatut també defensa la concepció integral del sistema de seguretat social. Això està reconegut per primera vegada en un text legal en el nostre país; el «principio de caja única» que va dir el Tribunal Constitucional.

Per tant, volem un model generalista; si no, segurament, els governs anteriors haurien pogut fer una altra cosa, perquè això ja estava, com vostè sap millor que jo, a la llei del 97, que donava la possibilitat de repartir la Inspecció de Treball, en funció de les competències, a l'Administració de les comunitats autònomes, i a l'Estat mantenir les seves pròpies competències. Però defensem, i el defensem de forma consensuada, aquest

model generalista: que una persona, un inspector, una inspectora pugui anar a una empresa i, amb independència de la seva dependència orgànica, pugui fer actuacions que corresponguin tant a l'Estat com a la comunitat autònoma.

I, miri, el model generalista el defensem, i a més a més l'OIT també ha defensat aquest model generalista d'Espanya, amb un informe que té del model de relacions laborals espanyol. I, a més a més, també, com vostè sap, ha estat un exemple a l'Amèrica Llatina. Ho defensem perquè hi creiem, i sobretot perquè creiem en l'eficiència i que les empreses no poden estar sotmeses a diferents inspeccions en funció de la titularitat de la competència i la matèria.

No es preocupi que per aquí no tindrem decisions que puguin afectar de forma..., l'eficàcia d'aquesta inspecció. I a més a més, al final, serà fruit d'un acord i d'un consens, que això és el que diu l'Estatut d'autonomia. Nosaltres podem tenir les nostres prioritats, podem pensar en consorcis, no pensar en consorcis, podem pensar en agències, no pensar en agències, o simplement podem pensar en el mateix que ara s'està fent però de forma totalment contrària: dependència total orgànica del Departament de Treball, del Govern de la Generalitat de Catalunya, i col·laboració amb els altres àmbits i dependència funcional. Això són opcions, però, en definitiva, això ha de ser fruit del consens i de la negociació en l'àmbit de la ponència que s'ha obert en el tema de la Inspecció de Treball.

I està molt bé que vostès es preocupin pel tema de la incomoditat, del desànim, dels efectes que pugui tenir el tema dels traspasos de la inspecció, però, si més no, jo li he de dir que per les dades, per les xifres que tenim, i també pel coneixement qualitatiu de la tasca de la inspecció a Catalunya, la Inspecció de Treball, tant els inspectors com els subinspectors estan treballant de forma professional, són eficients, i aquest tema del traspàs pot preocupar determinades persones o determinades associacions, i és normal; però crec que, tenint en compte que el model el tenim definit tant per l'Estatut d'autonomia com per l'acord estratègic, estem convençuts que aquí arribarem tots a una solució que, en definitiva, garanteixi la qualitat de la nostra ocupació i la qualitat del mercat de treball a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpелlació al Govern sobre les infraestructures viàries i ferroviàries de l'Estat a Catalunya (tram. 300-00072/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures viàries i ferroviàries de l'Estat a Catalunya. La formula el Grup del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, en primer lloc, honorable conseller, convindrà amb mi que malauradament aquesta interpellació que li faig és de trista actualitat, no? Ja hem vist que les sis preguntes dels diferents grups parlamentaris que han anat adreçades al president de la Generalitat han anat exclusivament en aquesta línia, i quasi, la veritat, després d'escoltar el senyor Milà i el senyor Ridaó, però sobretot el senyor Milà, he arribat un moment a la conclusió que no tenia molt clar si retirar la interpellació, perquè moltes de les coses que el senyor Milà ha dit, i com les ha dit i en el to que les ha dit, sincerament, és el que jo subscriuré i trauré, no? I, per tant, sincerament, m'ha vingut el dubte, inclús, que un membre d'un partit que dóna suport al Govern, doncs, faci una interpellació d'aquest guix, no?

Realitat generada per un govern central i per un ministeri de foment irresponsables i incapaces. I aquí em dóna la sensació que també coincidim, no?: en les diferents intervencions que han fet al president de la Generalitat, tots els grups polítics, tots menys el seu, el del Partit Socialista, han demanat la dimissió de la ministra. Evidentment, nosaltres després en la moció subsegüent veurem la fidelitat de vot envers el Govern, el tripartit, o envers ells mateixos, les seves opinions que fan dia a dia, no?

I amb un govern de la Generalitat i uns ajuntaments metropolitans, tots ells de color socialista, de marca socialista, mirant cap a un altre costat, submisos a les decisions electorals del senyor Zapatero, i per tant responsables de la catàstrofe social en què ens trobem, amb milers i milers d'usuaris, de ciutadans que estan farts de ser els qui paguin la ineficàcia dels diferents governs socialistes. Ciutadans, honorable conseller, que estan cansats, enfadats, indignats i, si em permeten l'expressió, empenyats; empenyats de veure com una vegada més es veu trasbalsada la seva vida quotidiana.

I tot perquè les diferents administracions, tant autonòmica, de l'Estat, com municipals, només han estat preocupades perquè el senyor Zapatero talli la cinta el proper dia 21 de desembre. Sí o sí, l'ha de tallar. I sort —com titulava avui algun diari, i també alguna intervenció amb el president— que tenim uns ciutadans cívics; això sí, resignats però cívics, enfadats però cívics. Però tot té un límit, i aquest límit l'hem sobrepassat. I per tant li demano, honorable conseller, que a partir d'ara facin les coses bé, si us plau.

A més a més, vostè, honorable conseller, ha tingut una actitud d'opacitat i de manca de transparència envers aquesta cambra. Vostès sistemàticament, evidentment a través dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, han votat en contra de la seva compareixença en aquest Parlament per explicar diverses qüestions, inclús qüestions tan bàsiques com la de rodalies, la de Renfe, la que avui tractem. Sí senyor, recordo perfectament, en la darrera Comissió d'Afers Institucionals, en la qual la portaveu Carina Mejías va defensar la presentació d'una compareixença perquè vostè vingués aquí a informar sobre un fet important que va succeir al Prat amb relació a Renfe, perquè vostè ens expliqués què és el que havia

succeït o quin capteniment tenia, que simplement se'ns va dir que és que no hi tenim competència. I la portaveu, la senyora Lúcia Santos, el que va explicar gràficament és el bisbe que arriba al poble i resulta que no toquen la campana. Li demana al mossèn, al capellà, per quin motiu no toquen la campana, no? I el capellà li diu: «Home, per molts motius. Però el motiu fonamental és que no tinc campana.» I es va quedar tan ample; es va ficar a mirar cap a un altre cantó, com ha fet el Govern durant molt de temps, i com no tenim campana, no tenim competències, no fem res, no?

I bé, i això, relligant-ho amb un tema també important que vull tocar per compromís amb els aranesos, amb els lleidatans i amb Catalunya pel que fa al tercer carril del túnel de Viella, jo li preguntaria una cosa, honorable conseller: vostè creu que la Diputació Provincial de Lleida té campanes? O el Síndic, té campana? O l'alcalde de Vielha, té campana? Tenen les mateixes que té vostè: cap o totes. Però ells han fet una cosa diferent de vostè, honorable conseller: l'han buscada, l'han trobada. Jo no sé si l'han llogada o l'han comprada, però l'han tocada ben fort. Tots junts, perquè tots els partits polítics que estem aquí representants formem part d'alguna d'aquelles institucions, i el seu partit també —Esquerra, Convergència, el Partit Popular, Iniciativa, tots—, treballem conjuntament, oposició i Govern... El Partit Popular amb la visita del nostre president i jo mateix, del Grup Popular, a Aran, tots junts hem fet que ara mateix el ministeri es replantegi, sembla, el tercer carril. Però no ho aconseguirem gràcies a vostè, no, no, ni al seu Govern: gràcies a les institucions d'un rang inferior a la seva que s'han preocupat perquè, efectivament, aquella campana que vostè no troba, que els seus grups parlamentaris no troben..., l'han trobada i l'han feta tocar bé.

I esperem que a partir d'ara vostè també la trobi i la busqui, en temes tan importants com el subsegüent, que és del que enraonem ara. O igual el que els preocupa, honorable conseller, és que tot el que està succeint pel que fa al túnel de Viella és que és una proposta nostra, és una proposta del Grup del Partit Popular al Congrés, del Partit Popular, aprovada en època del senyor Aznar, treballada. I simplement què va succeir? Que quan el Govern del senyor Zapatero va guanyar els eleccions la va aturar dos anys, l'obra, dos anys, sembla que per mesures de seguretat, per trobar a veure quin projecte podia modificar perquè fos més segur. Vet aquí que al cap de dos anys, quan es comencen les obres, i ho van inaugurar, deu dies abans l'honorable conseller, el 8 de setembre, va a Viella per anunciar: «Aneu amb compte, que seran de dos carrils, perquè com no és segur, perquè com les mesures de seguretat no es compleixen...» Bé, llavors, quina modificació de projecte van fer per millorar la seguretat? Va ser completament al contrari: el van modificar per empitjorar-lo. No es preocupi, ho solucionarem, ho solucionaran ells. Ho solucionarem, no es preocupi.

Però, anant a la seguretat, com li deia el senyor Agustí López a la pregunta del darrer plenari..., en la qual va dir: «Com no és un tema de seguretat, escolti, i competències, doncs, ja s'espavilaran.» Seguretat és el que tenim ara. Del que ens hem de preocupar i el que hem

de fer és que la CCOF, aquest organisme en què vostè també estan representants, en què també estan representats l'Ajuntament de Barcelona i els diferents ajuntaments i el Govern de l'Estat, sigui un veritable gabinet de crisi. Perquè estem en crisi, honorable conseller, estem en crisi, estem en col·lapse: cent seixanta mil usuaris cada dia tenen problemes per anar a treballar, tenen problemes per anar a casa. Això suposa moltes coses, no només de desgast personal; també l'empresariat està cansat d'aquesta situació. I ja no és la primera vegada. I després, si de cas, parlarem de la gestió de la crisi, com s'ha fet. Com va succeir amb el Carmel, en una part del Carmel, l'esfondrament i la gestió de la crisi. També en parlarem després, si em dóna temps, en base a la situació d'aquesta crisi.

Però em vull centrar en tres qüestions bàsiques. Una i primordial, s'ha dit abans, ho comparteixo i ho compartim tothom: el restabliment del servei de rodalies, fonamental, prioritari, amb màxima seguretat. Ara, compte!, no ho utilitzin com a subterfugi per, mentrestant, anar corrents en l'obra de l'AVE, anar tirant milles. El que vostè o el seu secretari de Mobilitat, el senyor Nadal, deia: que l'important ara mateix és, mort el gos, morta la ràbia, arribem a l'AVE al més aviat possible i s'ha acabat el problema. No, no, no, amb nosaltres aquí no hi compti pas.

Nosaltres exigim i li demanem que el servei de rodalies es restableixi, només faltaria. Màxima seguretat, només faltaria. Però urgentment. Els ciutadans poden aguantar un dia, dos dies, tres dies, però quinze dies vostè creu que ho poden aguantar, o un mes, amb aquest desgast que això significa per a ells i per a l'empresariat català? No ho poden suportar. No podem permetre que això succeeixi.

I això com es fa? Doncs, molt clarament, honorable conseller. D'entrada, a part de restablir el servei de rodalies, és aturar les obres de l'AVE. Hem d'aturar les obres de l'AVE temporalment, sobretot en aquell entorn de l'entrada de Barcelona que és el perjudicat, on s'han produït els col·lapses... Perquè, clar, aquí el CCOF, a mi el que m'estranya, honorable conseller, és que... Nosaltres, quan vam preparar la interpellació, fa una setmana, vam enraonar de dos temes: Viella, com ja li he comentat, i rodalies. Nosaltres no tenim una bola de vidre, evidentment, però intuïem, intuïem clarament que alguna cosa anava a passar. No era normal que hi haguessin quatre, cinc, set, deu esvorancs, perquè sembla ser que hi han esvorancs per allà amagats que no comentava, i al final no passaria res. Però és clar que ha passat! Era evident! Amb quina grandària o no, ho desconeixem, evidentment; tan de bo no hagués ocorregut, eh? I ens hem salvat de poc, eh?, vostè ho sap perfectament, i el seu secretari ho va reconèixer. Si el tren de les 9:45 tenim la desgràcia que, en comptes de quatre «cascots», cau sencer, no estariem igual ara enraonant. I vostè ho sap... (*Veus de fons.*) Bé, doncs, escolti, contradigui el seu secretari de Mobilitat, què vol que li digui?

Per tant, hem de restablir el servei de rodalies i hem d'aturar les obres per dos motius: primer, per controlar i fer protocols d'actuació de la seguretat, de futur, del tram que queda, i per revisar el que s'ha fet. Perquè, evidentment, nosaltres, el nostre grup, el Grup del Partit Popular no les té totes, no tenim clar que s'hagi fet

bé. Aquestes presses a les empreses per arribar al 21 de desembre, a la data màgica, o, com deia el senyor Ri-dao, potser el 21 passa al 28, com els Sants Innocents, aquesta data màgica potser el que ha fet és que aquestes obres s'hagin fet malament. I l'obligació nostra, sí, sí, encara que sigui de l'Estat, és instar... Jo li demano que l'insti, no que ho faci vostè, que insti l'Estat, i si cal l'ajudem –tenim mecanismes, tenim experiència amb el Carmel, podem aportar solucions–, per comprovar que efectivament s'ha fet bé.

I li dic per què. Perquè vostè..., i li faré tres preguntes molt concretes. Vostè està tranquil? Vostè creu que s'estan prenent totes les mesures de seguretat necessàries per acabar l'obra de l'AVE en condicions? Vostè es fa coresponsable, honorable conseller, que, si una vegada inaugurat l'AVE el dia 21 i hi ha un esfondrament –i no ho desitgem– per no haver revisat el que s'ha fet..., vostè se'n fa coresponsable? Ara estem demanant la dimissió de la ministra, però li puc ben assegurar que si això succeeix nosaltres demanarem la seva responsabilitat, perquè la seva obligació és exigir, exigir al Govern central que revisi..., per seguretat, escolti, per seguretat. Ja tallaran la cinta, no es preocupi, ja tindrem temps –ja tindrà temps.

I, en tercer lloc, les responsabilitats, si em permeten, perquè queden vint segons –i després parlarem de la gestió de la crisi, també és molt important. Tothom hi estem d'acord. Escolti, el senyor Víctor Morlán, amb el dijous negre de fa dues setmanes, ell mateix va dir: «Això no pot quedar així, algú ha d'assumir responsabilitats.» D'allò, eh?, dues setmanes, i ningú... Vostè creu que a partir d'ara... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant, president–, vostè creu que amb el que ha succeït, quan ja ell mateix deia que algú havia d'assumir responsabilitats fa dues setmanes, el dijous negre, i ningú ha assumit responsabilitats, després del que ha succeït, ningú ha d'assumir responsabilitats? Home, jo crec, honorable conseller, que vostè ha d'exigir responsabilitats al ministeri.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta, en nom del Govern, té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, he de dir que és un goig recuperar una vella tradició, que és recuperar les interpellacions del senyor Llobet; és a dir que, atesa la seva recentíssima incorporació a aquesta cambra, per mi és un plaer recuperar les seves interpellacions, que sempre havien tingut aquest to que l'ha caracteritzat en la que acaba de fer.

I és evident que el to mai no fa el contingut. S'hi posi el to que s'hi posi, depèn molt del que es digui, les coses van en una direcció o en una altra. I ja hi pot posar el to

de bonhomia que calgui que, si darrere de la bonhomia un hi aplica una inconsistència total d'arguments i un petit rerefons de demagògia, dit sigui en el to que sigui, no deixa de ser inconsistent i demagògic.

I per altra banda, com pot comprendre, senyor Llobet, no serà la primera vegada que vostè o que algú del Partit Popular hagi demanat dimissions de consellers, de ministres i del que sigui, i, si és amb la contundència dels arguments que ha esgrimit avui, per exemple el de la campana, li asseguro que no em fa ni fred ni calor. Perquè, aquí, el que de veritat deu passar amb tota seguretat, senyor Llobet, és que vostè ha sentit tocar campanes, que és una dita popular molt pròpia, però no sap d'on vénen, i com que ha sentit tocar campanes i no sap d'on vénen, doncs, és molt evident que tira amb perdigó ample i diu «escolta, alguna cosa tocaré». Però, la veritat, la impressió que tinc és que el radi d'acció de la seva perdigonada ha passat molt alt i no ha tocat pràcticament re.

De manera que afirmaré algunes coses amb tota claredat. Primer, sobre el túnel de Vielha. No qui més soroll fa és qui té la corda de la campana més grossa, eh? –no qui més soroll fa és qui té la corda de la campana més grossa. I el Govern de Catalunya li ha dit al Ministeri dues coses molt clares: Una, que cada dia que passa amb el túnel vell funcionant i el túnel nou sense funcionar és un risc, i que no ens ho podem permetre. I, dos, que si la seva pròpia normativa els impedeix per raons de seguretat mantenir el tercer carril central, adoptin les solucions tècniques per convertir el túnel de Vielha amb un túnel de tres carrils, dos més un, carril d'acceleració per a vehicles lents, en sentit Vall d'Aran, cap a la sortida sud del túnel de Vielha. I amb això n'hi ha prou. Se'ls hi ha dit del dret, del revés i amb articles a la premsa de Lleida. Ja està dit, no cal un gran informe tècnic, que tampoc no descobreix res de nou.

Les altres institucions, que han fet aportacions que compartim, no han fet cap aportació nova, simplement determinen, i malgrat tot no acaben de conèixer un fet, que és el de –atès que el túnel vell es farà servir com a galeria d'emergències– la utilització com a galeria de serveis d'una part de les voreres que hi ha en el túnel de Vielha, que no es poden reutilitzar en el seu ample com el voral necessari per complir la normativa del Ministeri de Foment.

De manera que, escolti, ja està tot dit, amb exigència, amb rotunditat, i jo crec que en els propers dies el Ministeri de Foment prendrà una resolució, haurà recapacitat i adaptarà el túnel de Vielha i la seva pròpia normativa a la màxima eficiència, a la màxima seguretat possible, amb totes les campanes del món tritllejant si cal. És igual, no cal que busquem que qui més vocifera és qui té la campana més grossa, perquè no és així, no ha estat mai així, i no ho ha estat mai –mai– en les relacions interadministratives de caràcter institucional, perquè la relació institucional, més enllà de l'homogeneïtat partidària, és una cosa sagrada. Sigui amb qui sigui –sigui amb qui sigui.

I aquí anem a un altre tema, que és que és evident que els governs no demanen dimissions de governs. Els grups parlamentaris fan el que volen, però els governs

es relacionen de govern a govern amb una actitud exigent, responsable; demanen el compliment dels requisits i dels compromisos, i exerceixen les seves pròpies competències en el terreny concret, i les seves competències polítiques en el terreny general, que indica –com ha dit el president de la Generalitat tantes vegades– que no hi ha res del que passi a Catalunya que no ens afecti, tot al contrari. I, per això queda clar també que en l'incident de dissabte de la setmana passada el Govern de la Generalitat hi va ser des del primer moment –hi va ser des del primer moment. I va ser el Govern de la Generalitat qui va instar a última hora del dematí la constitució d'un gabinet de crisi. I el CCOF a la tarda es va constituir autènticament en gabinet de crisi. I és en l'àmbit del CCOF, no pas mirant cap a un altre costat, sinó mirant molt atentament a l'atenció dels usuaris i el perjudici greu que s'estava produint als usuaris, que totes les administracions han proveït un sistema alternatiu que ha tingut un funcionament diguem que mínimament acceptable. I aquí els ajuntaments hi han jugat un paper clau. L'Ajuntament de Barcelona amb tot l'aparell de mobilitat que ha posat a disposició, i els altres ajuntaments de l'àmbit afectat posant tots els seus serveis de mobilitat a disposició de, en allò que afecta la seva via pública, posar tots els mitjans de Guàrdia Urbana i de senyalització a disposició a disposició d'aquest operatiu.

Cadascú ha fet la part que li tocava, i tothom l'ha feta bé. Ara, podem estar contents d'haver fet bé allò que és simplement la solució de l'emergència produïda per un incident greu en la construcció del túnel de l'AVE que ha afectat el túnel de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i les línies de rodalies? No, no en podem satisfets de cap manera.

Però aquí hi ha una altra fallàcia de la seva intervenció. Mai –mai– el Govern de la Generalitat de Catalunya no ha posat per davant les premses, i mai el Govern de la Generalitat de Catalunya no ha fet bandera de les premses, tot el contrari. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha deixat molt clar, molt clar diverses vegades, que la primera prioritat és la seguretat dels usuaris i la seguretat dels treballadors de les obres que s'estan fent. Si hi ha hagut dotze morts, un a un, les vides d'aquestes persones han de pesar sobre nostre i ens han de fer reflexionar, evidentment, la seguretat dels usuaris i la dels treballadors de les obres.

Segon, el restabliment del servei de rodalies. Però sobre això en parlarem després si vol en la replicà, perquè el tema té la seva complicació, i no es pot dir així de fàcil «si vostès paren les obres de l'AVE restabliran el servei de rodalies abans». No és veritat –no és veritat. I simplement que quedi clara una cosa, en el punt de l'incident de dissabte, les obres de l'AVE s'han parat. S'han de parar totes les obres de l'AVE? No. S'han de parar els diversos trams de diferents adjudicataris? No. I només esmentaré l'empresa una sola vegada, i només per això i no per cap altre motiu, ja s'arreglaran aquells que tenen el contracte directament signat amb l'empresa i bé faran de fer-ho. Nosaltres reclamarem a l'empresa el dany patrimonial produït a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i el dany produït pels ingressos tarifaris que no haurà obtingut el Govern de la Generali-

tat de Catalunya a través de la seva empresa pública totes les setmanes que estarà interromput el servei de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i requerirem a OHL perquè repari immediatament el desperfecte produït en un mur del túnel de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i superi la situació que s'ha produït fins ara. Trigarà dos mesos –trigarà dos mesos.

Part de l'AVE afectada, obres parades. Restabliment de rodalies, amb afectació del túnel de ferrocarrils i amb sacrifici de ferrocarrils, deu, dotze, quinze dies, no menys. Restabliment de rodalies: deu, dotze, quinze dies. Fer-ho abans sí que seria irresponsable i que entraria en el terreny de les preguntes que vostè em formula respecte a la seguretat de les persones. Queda clar.

I, finalment, la represa i continuïtat de les obres de l'AVE amb plena garantia no han de ser obstacle perquè aquest objectiu estratègic que és l'AVE per a Catalunya arribi quan toqui en bones condicions i prestant el servei pel qual va ser concebut.

Tota la resta, escolti, la veritat és que queda clar que per part del Govern de Catalunya s'ha sigut exigent amb l'empresa en allò que ens toca; s'ha sigut exigent amb l'Adif en tot allò que ens concerneix, ens toqui o no ens toqui, i s'ha sigut exigent amb el Ministeri de Foment en tot allò que ens concerneix ens toqui o no ens toqui. Tant és així que la nostra implicació en el CCOF vol anar més enllà, cada dia més, i pretenem que aquest autèntic gabinet de crisi, que es reuneix a la Delegació del Govern, assumeixi les responsabilitats de supervisió i control de totes les obres de l'alta velocitat i les repercussions sobre els altres sistemes ferroviaris, perquè quedi clar que allò que prioritza el Govern de Catalunya és rodalies –rodalies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies president. Honorable conseller, el primer que ha fet és..., home, evidentment, com a contrincant polític en aquell moment el que ha intentat és desautoritzar la meua intervenció, és lògic, i ha titllat el que jo ja m'imaginava que vostè faria, que és titllar el grup del Partit Popular –i jo represento el Grup del Partit Popular; primer agrair-li les paraules inicials, gràcies– de ser demagogs, no? Que sempre, doncs, intentem tenir un punt de demagògia, i que nosaltres en aquest cas, tenint en compte que hi han persones afectades, la nostra actitud és demagoga i, per tant, el que volem fer, inclús, doncs, és generar una mica com de por a la gent, perquè «és culpable de tot», «compte no s'ensorrin les coses»...

Escolti, miri, jo li vaig a dir una cosa, jo he intentat fer una intervenció –ho he intentat, potser no ho he aconseguit, disculpin– el més demagoga possible, jo he plantejat el que creiem que ha de ser.

Miri, jo sóc de Gavà, i vostè ho sap, i jo sóc usuari habitual de la línia de rodalies –ara menys, perquè estic aquí al Parlament, però quan estava en la meua etapa professional, no al Parlament, l'agafava cada dia–, i jo li puc ben assegurar una cosa, i jo li pregunto si vostè,

per exemple, quan va veure aquest titular de *El Periódico*, «L'AVE, la confiança s'enfonsa»... Jo que passava cada dia per aquí –hi passo moltes vegades–, si vostè creu que jo si hagués passat per aquí, o molts ciutadans quan aquell dia passaven per allà veien aquesta tanqueta ficada aquí dintre..., si això és una portada demagògica o no? Jo li pregunto, és demagògic això? Aquest diari suposo que deu conèixer? Té bona referència, no?, aquest diari? I, per tant, jo, home, dir que som demagogs i resulta que jo va i agafo el tren el dia següent i veig això, permeti que li digui que, home, jo em preocuparia una mica.

Doncs, d'això sap què va fer el Govern de la Generalitat? Mirar cap allà. Sap què van fer els governs municipals? Mirar cap a l'altre cantó. Cada un, cap a l'altre cantó. I ningú va exigir responsabilitats a ningú. I ningú va dir, tan senzill com dir: «Aturem les obres! Això no pot ser! Jo no puc veure això! I ja és el quart o cinquè que han publicat! És que jo algun dia cauré per aquí!» I al cap de quatre dies ve el col·lapse. I resulta que som demagogs. Escolti, potser la premsa és demagoga, no ho sé, jo ho dubto, però és que la realitat costa molt d'assumir, honorable conseller. I vostès no la volen assumir, vostès durant molt de temps han mirat cap a un altre cantó. La prioritat màxima del Govern socialista català i dels ajuntaments socialistes catalans –aquí el problema el tenen els diferents grups polítics que donen suport al Govern o a l'Ajuntament–, dels diferents ajuntaments, és mirar, pensar que vindrà el senyor Zapatero a tallar la cinta. Perquè el 21 ve aquí, el 22 va a Valladolid i el 23 va a Màlaga. Quan resulta que Valladolid té problemes que s'enfonsa no sé què i el 23..., també té problemes amb el túnel de *lavado* de l'AVE, que diuen que hi ha un túnel que s'està enfonsant també allí.

Escolti, i nosaltres hem de patir les presses del senyor Zapatero per a tallar una cinta? Nosaltres no, nosaltres no volem que sigui així. I li ho exigim. Això és ser demagog?

O per exemple: «Foment vacilla» –portada de *El Periódico*. Nosaltres demanem que s'aturin les obres de l'AVE, perquè entenem que és necessari que s'aturin, perquè creiem que és bo per a tothom. Tenim l'experiència del Carmel, malauradament. El túnel de manobres ja estava construït quan es va esfondrar, ja estava construït. I, per tant, què *costa revisar*? Jo no estic dient en cap moment que restablir el servei de rodalies implica parar l'AVE, no. Jo ja sé que primer ha d'estar per a l'AVE per fer rodalies. Jo estic dient que s'aturin les obres de l'AVE en aquells trajectes que hi ha hagut conflicte, que hi ha hagut esvorancs, que hi ha preocupació, que la gent passa amb el tren i mira i ja està preocupada.

I nosaltres no publiquem aquestes fotografies, nosaltres no diem si Foment vacilla. Això ho veu la gent.

Som demagogs? Som demagogs? Els ciutadans són demagogs? Vagi i preguntí, com jo vaig anar l'altre dia, evidentment, al comiat de l'alcalde de Gavà... I la gent està preocupada, escolti. Des de Gavà, la gent quan agafa el tren està preocupada. Per tant, de demagògia, menys.

I li diré una altra cosa, el senyor Nadal –el temps s'acaba–, el secretari de Mobilitat, després de la constitució del grup de peatges, va dir, en una roda de premsa –jo ho vaig escoltar perfectament, el senyor Rull també hi era–: «L'important i ràpid és que arribi l'AVE a Barcelona. Quan arribi l'AVE s'ha acabat el problema. Hem de córrer.» No va utilitzar la paraula córrer però... «No ens hem d'aturar, hem d'arribar a l'AVE, perquè s'ha acabat el problema.» Això ho va dir.

I amb relació a... Sí, vull disculpar-me. Hem de buscar la seguretat, no només dels usuaris, també dels treballadors. Disculpi'm, té tota la raó, amb això li dono la raó perquè vegi que de tant en tant li dono la raó en alguna cosa. Els treballadors evidentment es mereixen la màxima garantia.

I amb relació... –perquè queden quaranta-set segons–, fins i tot el mateix alcalde Hereu avui en un teletip ja ha dit que vol fiscalitzar les obres, però no des del punt de vist polític: tècnic, també, perquè té por. Ah! És que és demagog? És que vol espantar? És que vol intimidar? No, perquè està preocupat, perquè ara, resulta que després del Carmel hi ha això, ara volen travessar l'AVE per Barcelona, i el caos, la psicosi serà brutal. I això de qui és culpa? Del Govern central, del Govern de la Generalitat, dels governs municipals. I ara tots a córrer. Ui!, compte que es perden vots. Ve el 21, ve novembre... No, no, d'això se n'han de preocupar abans.

I per tant, nosaltres de demagogs, poc. Nosaltres l'únic que fem és transmetre i demanar seny, sentit comú. Seny, parem les obres, aturem-les, revisem-les, i després evidentment, si no es pot fer res més, doncs mala sort.

I de Vielha, evidentment, les campanes. Sembla que li ha agradat, li agraeixo que ho hagi utilitzat moltes vegades, a mi també m'ha agradat la dita, no? Però evidentment ells no vociferen. Ells fan la seva feina. Evidentment ells fan la seva feina, no vociferen, honorable conseller; són companys seus. Ells fan la seva tasca com creuen el millor possible. I ho han fet molt bé. I estic parlant del síndic, del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana, no estic parlant... De l'alcalde del Partit Popular, Convergència.... No, no; no vociferen, treballen. Han fet la tasca, honorable conseller, que vostè no ha fet.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. L'honorable conseller Joaquim Nadal té la paraula per a la rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Com pot comprendre, la informació no és mai demagògica i els patiments dels usuaris no són mai demagògics. Qui traspasa la frontera de la realitat cap al terreny de la demagògia és qui utilitza els fets i la realitat amb finalitats que alteren el mateix sentit de les coses que han ocorregut i intenten treure un profit en el seu benefici propi. I és en aquest sentit i em sembla que queda prou clar que jo crec que vostè ha fet una utilització demagògica de l'incident que es va produir dissabte de la setmana passada.

Però, escolti, deixem-nos de cintes, anem a una cosa molt més clara. Per primera vegada ha passat una cosa radicalment diferent de les que havien passat fins ara; no és un nou esvoranc.

Quina és la naturalesa dels problemes que hi ha hagut en les obres de construcció de l'AVE? De dos tipus: filtracions i arrossegaments de terres per una insuficient estanquitat del tancament del túnel que s'està construint de l'AVE que havia d'evitar filtracions i l'afloament de la capa freàtica, per tant, una mala execució de l'estanquitat que havia de mantenir sec el túnel de l'AVE, i per tant l'arrossegament de terres i aigua que produeix aquestes forats que vostè ha vist fotografiats.

Això és una cosa, que ha anat passant, que s'ha anat tapant, i la forma de tapar-la eren, són les injeccions de formigó que des de la superfície es van fent tot al llarg del túnel en construcció de l'AVE i en paral·lel a les línies de rodalies que, donada la seva proximitat amb el túnel de l'AVE, per aquests forats, podien córrer algun risc d'inestabilització. Aquesta és una cosa.

Què va passar dissabte? Dissabte va passar una cosa molt diferent, que és que aquestes injeccions mal fetes, amb excés de pressió, van decantar un mur del túnel dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Hi ha un «tablero», de bigues; hi ha dos murs, un d'aquests va «fletxar» quaranta centímetres, es va desplaçar quaranta centímetres. La punta de les bigues va quedar descoberta.

L'única forma de restablir rodalies és tornar a donar estabilitat a aquest «tablero». I es farà amb una obra de caràcter provisional que permeti restablir el servei de rodalies i alhora construir per fora un mur nou sobre el que es recolzaran les bigues ara descalçades amb unes mènsules que faran la funció de capitell per tornar a aguantar aquest «tablero», aquest forjat del túnel de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Un cop això passi, es podrà enderrocar el mur que s'ha tombat, netejar el túnel de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i reprendre el servei de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Són dues coses diferents. En tots dos casos amb una insuficient execució d'un projecte tècnic que determinava mesures correctores per evitar les filtracions d'aigua i la producció d'aquests forats per arrossegament de terres i sorres.

I mentre això passa, el problema del túnel de l'AVE, ara aturat, no és un problema de presses, és un problema de seguretat suficient d'anar-lo fent avançar, i construir-ne la volta i la contravolta que li doni estabilitat. Un cop..., mentre s'està en construcció –mentre està en construcció–, s'han de prendre mesures provisionals d'estabilització. Un cop hi ha la contravolta feta, el túnel s'estabilitza definitivament, i en conseqüència una inspecció tècnica ben feta de les obres de l'AVE permetrà amb tota seguretat garantir-ne la continuïtat i el funcionament d'aquesta nova infraestructura.

Però, en fi, tot això té, respecte al que vostè deia, poc a veure, perquè vostè ha confós tot tipus d'incidents i ha barrejat una cosa i l'altra. El que va passar dissabte afectava greument el servei de dues línies de rodalies i de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i afectava

greument una infraestructura titularitat del Govern de la Generalitat de Catalunya. I hem actuat en conseqüència, amb responsabilitat i participem en tots els òrgans de seguiment d'aquestes incidències amb plena responsabilitat amb totes les administracions i amb plena lleialtat institucional siguin quins siguin els partits polítics que les governen.

I amb la Diputació de Lleida, el Consell General d'Aran i l'Ajuntament de Vielha, estem d'acord en les solucions per al túnel més enllà de qualsevol adscripció política. Ells han fet la feina d'una manera, jo l'he fet d'una altra; són coincidents. No negui l'evidència, perquè s'equivoca.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Govern sobre l'execució de les polítiques de serveis i prestacions socials (tram. 300-00076/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'execució de les polítiques de serveis i prestacions socials. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'Illustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats, en la darrera sessió plenària aquest Parlament va aprovar una nova llei de serveis socials; va ser aprovada per unanimitat. Vostè sap que des del nostre grup parlamentari ho vam celebrar, perquè bona part de les condicions que nosaltres li vam detallar per carta el 26 de desembre de 2006 es van complir. Nosaltres vàrem correspondre el nostre compromís amb la gent, amb el país, que és a qui ens devem.

Vostè, consellera, presentant el mateix projecte de llei, s'ha mostrat continuadora i hereva de la tasca de les dues anteriors conselleres del tripartit en el seu àmbit; em penso que estarà d'acord amb això i que vostè ha manifestat aquesta continuïtat de tot el que vostè fa. Ara arribarà l'hora de la veritat, amb la cartera de serveis socials que han de presentar a partir del catàleg annexat a la llei i del pressupost per a l'any 2008. Hi estarem molt atents, consellera, perquè volem que es compleixin els compromisos.

Per això ens ha semblat que és un bon moment per fer un petit balanç, amb el temps de què disposem, amb alguns exemples sobre el grau d'execució que ha tingut el Govern tripartit en els serveis socials i en les prestacions socials.

Vostès han volgut, d'alguna manera, apropiat-se les polítiques socials, són seves. Amb això s'equivocen, perquè només ho són de paraula. Han parlat de «gir social», parlen de «patriotisme social», però el dia a dia de

l'acció política del tripartit queda molt lluny d'aquestes paraules; són paraules molt i molt buides.

I li he de dir, consellera que estem preocupats, perquè nosaltres hem volgut estudiar la darrera execució pressupostària, la de l'any 2006, que ens va lliurar el Departament d'Economia i Finances, sobre el seu departament, abans de Benestar i Família, avui d'Acció Social i Ciutadania, i també de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Com que s'ha produït en el seu mandat, aquesta liquidació, estem segurs que vostè la coneix. I ens ha preocupat molt les diferents xifres que ja es poden analitzar. I hem vist com, en partides finalistes que són recursos per a persones o per a entitats, hi ha hagut uns romanents molt importants. I això ens preocupa, perquè si aleshores demanem més diners per a política social i aquests no s'executen, doncs, com dic, és molt i molt preocupant.

Citaré unes quantes partides. La Secretaria de Famílies i Infància presenta un sobrant de 2,6 milions d'euros, 433 milions de les antigues pessetes, quan estan aplicant una normativa que fa perdre a les famílies amb infants una paga sencera en el termini entre zero i tres anys o zero i sis anys, i en canvi els sobren 2,6 milions d'euros.

La Direcció General d'Infància i Adolescència presenta un romanent de 12,28 milions d'euros, 2.045 milions de pessetes, amb totes les situacions i problemàtiques que aquesta direcció general ha tingut en el seu funcionament, suprimint el servei d'urgències, que ara hem tornat a muntar, etcètera. Amb tota aquesta situació, que a més a més ha denunciat el Síndic de Greuges, hi ha un sobrant de 12,28 milions d'euros.

La Secretaria d'Immigració va tenir un sobrant de 6,7 milions d'euros. Com es possible? Com és possible, en immigració, que sobrin aquests 1.116 milions de les antigues pessetes, que anaven destinats per recursos per a ajuntaments, entitats locals i que anaven destinats a entitats. Com és possible que sobrin aquests recursos en immigració?

La Direcció General d'Actuacions Comunitàries i Cíviques, que en aquesta liquidació encara ve en el departament: 8,77 milions d'euros han deixat de resoldre en partides de suport al tercer sector, en partides d'entitats, etcètera, i també per a inversions, 1.461 milions de les antigues pessetes. Quina explicació té això, quan ara, en canvi, des de Governació li reclamen que vostè passi diners d'Acció Social a Governació –això és sorprenent–..., i en canvi van ser incapaços de gastar-se aquests diners, i després el president de la Generalitat anuncia plans de suport al tercer sector? Quin pla de suport al tercer sector amb un sobrant de 8,77 milions d'euros?

Passem a l'ICASS, que encara les xifres són més escandaloses. Pensions i prestacions: un sobrant, un romanent de 2,4 milions d'euros, mentre setze mil vídues perdien el complement de la seva pensió l'any 2006, en resposta parlamentària que ens van donar vostès. Per tant, els queden 399,8 milions de pessetes, antigues, i en canvi són incapaços, doncs, de seguir mantenint aquest complement per a les persones vídues.

Aquestes partides van molt lligades als temes de la lluita contra la pobresa, el pla de pobresa zero que no hem vist, i en canvi hi ha romanents en una partida destinada a la lluita contra la pobresa. Com ho explica això a totes les entitats que en diferents barris i zones de Catalunya estan prestant i donant la cara davant d'aquestes persones que tenen aquestes situacions de pobresa?

O si passem a la partida d'atenció a la gent gran amb discapacitat, amb dependència..., perdó, a les persones grans amb dependència, varen quedar uns romanents –fins i tot m'equivoco, perquè la xifra és tan gran...– de 17,2 milions d'euros, 2.865 milions de pessetes, i això són les fitxes que ha passat el Departament d'Economia i Finances de la Generalitat. En una resposta parlamentària vostè em deia que havien suspès el programa «Viure en família» l'any 2006 a 2.599 persones beneficiàries per les mesures restrictives que va imposar el tripartit. Amb les necessitats que tenen famílies i famílies per atendre la seva gent gran amb dependència, com justifiquen aquest romanent, 17,2 milions d'euros?

Però encara no ha acabat aquí tot. Atenció a persones amb discapacitat: el romanent econòmic és de 25,1 milions d'euros, 4.181 milions de les antigues pessetes; el 10 per cent del pressupost disponible vostè no se l'han gastat. Com ho explica això a les famílies que tenen una persona amb discapacitat, amb les dificultats que tenen? A les entitats que fan una gran feina i no arriben a tot el que voldrien per falta de recursos? A totes les persones a les quals han denegat els ajuts tècnics: cadires, audiòfon, grues, adaptació de serveis d'habitatge...? Quina ha estat la justificació de denegar aquests ajuts? No, no pot dir que no, són les xifres d'Economia i Finances.

En la partida de polítiques d'igualtat en l'àmbit ocupacional, han tingut un sobrant de 4,5 milions d'euros. El passat 11 d'octubre la federació més important en l'àmbit de la discapacitat psíquica, en una nota de premsa manifestava: «El model català de centres especials de treball que ha estat modèlic està amenaçat de mort. La seva història a Catalunya és la història d'un èxit que no podem malmetre.»

Què diran quan sàpiguen que hi ha aquest romanent, 4,5 milions d'euros, i en canvi vostès els estan dient que els 7 milions d'euros que tindran, sobrants, a l'hora de demanar el que són les *unidades de apoyo* a l'Estat espanyol, que els significa molts més tràmits administratius, aquests 7 milions d'euros, vostè els diu: «No, ens els estalviarem la Generalitat»? Per afegir-los als 4,5? Perquè, tots aquests diners, el problema que hi ha és que se n'han anat a Economia i Finances. No són uns diners que vostè tingui: «Mira, els tinc aquest any per dedicar-ne més.» No, els ha perdut; el Departament d'Acció Social i Ciutadania els ha perdut. I esperem no trobar, que ho estem buscant, resolucions que diguin que no s'han donat els diners per manca de pressupost, perquè això seria molt greu, perquè si hi ha hagut aquests romanents, com vostès han justificat que no s'han donat aquestes ajudes?

Tot sumat, consellera –números d'Economia i Finances–, entre el Departament d'Acció Social i Ciutadania i l'ICASS hi ha un romanent total de 97,5 milions d'euros de l'any 2006, és a dir, 16.243 milions de les

antigues pessetes, que estaven destinats a política social, perduts. Aquest és el seu patriotisme social? Aquest és el gir social anunciat? I això, en el tercer any de tripartit, que significava que ja n'havien après una mica. Doncs, dona aquesta situació vergonyosa, de diners finalistes que són per a persones, que són per a entitats, que vostès no han estat capaços de resoldre.

I, per tant, consellera, a part d'altres exemples que si després em dona temps, a la rèplica, també li diré en altres àmbits, li demanem que ens expliqui per què aquesta situació de ser incapaços de gastar un pressupost al servei de les persones. I, per tant, menys parlar de patriotisme social i potser més exercir-lo, perquè potser forma part de la pluja fina, que és tan fina que no es nota.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats... Miri, començaré per la primera afirmació, de la satisfacció que vostè mostrava per l'aprovació de la recent aprovada Llei de serveis socials. I deia: «Bé» –diu– «a la carta que nosaltres li vàrem enviar el mes de febrer, vostès..., hi vam poder donar el vot favorable, hi vam poder donar la nostra acceptació perquè vostès van recollir totes aquelles propostes que els havíem presentat amb anterioritat.» Senyor diputat, jo l'anterior legislatura era diputada en aquest Parlament i vostè, si segueix el llibre de sessions de totes les compareixences que van fer les entitats, també comprovarà que eren molt coincidents amb moltes de les demandes que vostè em va plantejar en una carta, en què, entre altres coses, em deia que calia que hi incloguéssim la cartera de serveis socials, cosa que vostè va ser incapaç d'incloure en les esmenes i van ser els tres grups que donen suport al Govern els qui la hi van incorporar, perquè vostè va parlar molt –va parlar molt– però va ser incapaç de presentar una proposta.

Segona reflexió. Miri, jo vaig trucar al departament... La interpellació que vostè em fa avui és una interpellació d'un abast amplíssim. Vaig trucar al departament..., perdó, vaig trucar al seu grup parlamentari i vaig demanar: «Si el senyor diputat, en la interpellació que em plantejarà en el proper Ple, té interès que jo li doni respostes de dades concretes, doncs, que m'ho digui, i jo amb molt de gust les facilitaré.» Evidentment, vostès no han tingut ni la deferència de donar-nos cap mena de resposta a la pregunta que jo li vaig fer. I la meua pregunta no tenia cap altra intenció, sinó de poder ser realment efectiva avui en les respostes.

Tercera consideració. Jo el 2006, senyor diputat, no vaig gestionar el pressupost del departament. És veritat –és veritat–, en tot moment he dit que la política del Departament d'Acció Social i Ciutadania seria una política continuïsta respecte a les que van endegar, en primer lloc, la consellera Simó, i en segon lloc, la con-

sellera Figueras. Però jo no he de donar resposta d'un pressupost que jo no he executat. Però, en canvi, sí que li aportaré... (*remor de veus*), sí que li aportaré, i aportaré en aquests moments i li donaré resposta fidedigna a cada una de les seves preguntes..., però sí que li faré ara unes consideracions.

Vostè em parla que hi havia un romanent pel que fa a les prestacions o els ajuts per a les vídues. Aquest romanent va, segons vostè, ser conseqüència immediata que setze mil vídues perdessin aquest complement de viudetat. Senyor diputat, el juliol del 2006 vàrem aprovar –i vostè era el ponent d'aquesta llei– la Llei de les prestacions de caràcter econòmic; a través d'aquesta llei regulàvem tots els ajuts que des del Departament d'Acció Social donàvem com a complement a les rendes o als perceptors de les pensions no contributives o, en aquest cas, als perceptors de les pensions de viudetat. Vostè va ser ponent d'aquesta llei, vostè va poder fer totes les aportacions, vostè la va votar de manera favorable. Vostè sap també que a la Llei d'acompanyament de pressupostos vàrem introduir una modificació per tal d'apujar el topall perquè hi hagués menys afectació. Però la conseqüència de canviar un ajut, que vostès tenien de manera totalment electoralista, perquè el van fer just abans de les eleccions..., i es van oblidar en aquell moment que en aquest país hi havia més de dues-centes mil persones que són perceptores de pensions no contributives o perceptores de pensions d'invalidesa, o persones que no tenen ingressos o recursos suficients i que estan per sota del que nosaltres anomenem «l'índex de renda de suficiència». Vostès s'havien oblidat de tots aquests.

Per tant, el 2006 hi va haver, és veritat, un grup de vídues que van perdre aquest ajut, aquest complement, però, en canvi, la Llei de prestacions de caràcter econòmic ens ha permès fer una ampliació considerable a d'altres col·lectius que també tenen necessitat o també estan en una situació de desavantatge social. Això, per una banda.

Em parlava dels ajuts de la Secretaria, aleshores, de Polítiques Familiars i d'Infància, amb un romanent de 2,6 milions d'euros. Vostè sap que la partida pressupostària més important a la Secretaria de Polítiques Familiars, aleshores, i d'Infància són els ajuts per fill a càrrec. Aquests ajuts per fill a càrrec se sol·liciten, i per tant són ajuts de caràcter universal, i totes aquelles persones que el sol·liciten tenen dret a percebre'l. Per tant, aquest romanent vindria determinat perquè les previsions pressupostàries es van fer en el seu moment pensant que el nombre de sol·licituds..., serien superiors a les que després van demanar-lo. Igual que ens està passant en d'altres qüestions del pressupost, igual que ens està passant en d'altres qüestions. Nosaltres estimem, senyor Cleries, que a Catalunya tenim uns vuitanta mil naixements anuals; per tant, totes aquestes persones podrien demanar els ajuts per fills a càrrec. Si vostè fa les multiplicacions corresponents, li donaran el pressupost que estava indicat. No obstant, no va ser aquest nombre de famílies que van sol·licitar aquest ajut.

Em parlava també d'infància. Miri, a infància, acabarem l'exercici pressupostari del 2007 amb un romanent força important. En infància, la gran part del pressupost se'n va en inversions pel que fa als equipaments, als

centres residencials, als centres d'acollida, als centres d'atenció dels menors, als centres oberts, etcètera. També, dintre d'aquest pressupost d'infància, hi ha una part important que és per a tota la transferència que es fa a l'Administració local per al manteniment de centres oberts i dels equips especialitzats. Infància, el 2006, va començar reformes molt importants en centres que no hi havia entrat un paleta des del moment en què es van construir, i parlo dels anys cinquanta, dels anys seixanta. Per tant, aquest romanent podria tindre aquestes explicacions.

Amb tot, senyor Cleries, si vostè hagués tingut la delicadesa de confirmar-me sobre què volia parlar en aquesta interpellació, jo avui vindria aquí, com ho he fet sempre, amb dades per a poder contrarestar les seves informacions. Però permeti'm que parli de números –permeti'm que parli de números.

Miri, pel que fa a les prestacions, tant les prestacions de serveis com les prestacions econòmiques, en aquests moments nosaltres tenim dedicats en el pressupost de l'ICASS un total de 263 milions d'euros pel que fa al manteniment de tots els serveis i de totes les prestacions que tenim a l'ICASS, tant pel que fa a les residències per a la gent gran, pel que fa als centres de dia, pel que fa als casals de la gent gran, pel que fa a les residències de discapacitats, etcètera, salut mental, drogues... I aquí també s'inclouen els plans d'inclusió social, la lluita que nosaltres també impulsem per combatre la pobresa.

I, senyor Cleries, jo aquí li vull fer una altra consideració. Vostès em parlen de lluitar contra la pobresa. En aquest moment hem posat damunt de la taula i s'ha signat fa pocs dies el Pacte nacional per l'habitatge, en el qual una de les grans mesures o de les mesures més importants que hi ha en aquest pacte són precisament aquests ajuts per a persones que no tenen prou recursos per a mantenir el seu habitatge. I vostès, a aquest pacte, no li han volgut donar el seu recolzament, com tampoc no donaran el seu recolzament, segons tinc les informacions, a la llei de l'habitatge; llei de l'habitatge que ens ha de permetre regularitzar també aquestes ajudes que ens han de fer efectiva aquesta lluita contra la pobresa.

El president

Senyor Cleries, pot fer la rèplica.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, jo també estic a la seva disposició. Ens han trucat per dir si ens interessava alguna dada. A mi no m'interessava cap dada; jo venia a explicar-li les meves dades. I sempre que vulgui em té a la seva disposició.

Resulta que no li puc parlar de l'any 2006, en el qual vostè va començar a ser consellera, i vostès sempre ens parlen de vint-i-tres anys endarrere. I nosaltres no podem parlar de l'any 2006, en el qual vostè forma part del tripartit i, a més a més, aquesta liquidació es produeix sent vostè consellera? Noranta-set milions i mig d'euros que van sobrar en polítiques socials en partides finalistes. Hi ha una cosa en política i en la gestió que

si d'una partida el mes de setembre es veu que sobren diners, doncs, és fer un canvi i fer un traspàs de partides. Aquí no es van fer, consellera; Economia i Finances ens ho diu. I, per tant, vostè han estat incapaços de fer aquests moviments i s'han perdut aquests diners. Aquests diners s'han perdut, han anat a parar a Economia i Finances, vostè no els ha executat. I, per tant, és una cosa i una situació vergonyoses. És a dir, vostè miri-s'ho com vulgui, però és així.

Quan vam començar a aplicar els complements a les persones vídues, va ser per una raó molt fàcil: perquè només hi havia diners per començar per algun lloc. I després ja vam dir que aniríem ampliant-ho a altres. Qui va dir en el programa electoral que volien complementar les altres pensions? El nostre programa ho posava. I, per tant, nosaltres després hem estat els més exigents en aquest tema, i vostè ho sap bé, perquè, com vostè diu, en aquella època era diputada i sap els pactes que vam fer.

Hem parlat de pressupost: 97,5 milions d'euros que el Departament d'Acció Social i Ciutadania es deixa de gastar l'any 2006. Però és que vostès van anunciar –ara també em dirà que vostès..., clar– deu mil places de residència i, mirant les seves memòries, que les han fet vostès, la Generalitat només n'ha fet 586 de pròpies, i si mirem les privades amb finançament, 2.048 places. Si comptem les 586, sap què hi ha comptat aquí dins, consellera? Fontflorida, Poble Nou, Horta, Sagrera,AVINGUDA Electricitat, Balàfia de Lleida, que són residències començades pel Govern de Convergència i Unió. Digui-me'n alguna que hagin fet vostès i que l'hagin aprovat vostès, la construcció d'aquesta residència; tindrà dificultat per trobar-la.

El conveni amb l'Ajuntament de Barcelona signat el juliol de 2005, residències de gent gran. Hi ha un apartat que diu que quatre residències tindrien l'avantprojecte fet entre desembre de 2005 i gener de 2006, aplicant el termini que posa allà. Gairebé dos anys després vostè ens diu, en una resposta parlamentària, que tot el tema dels terrenys, que l'ajuntament, que no li traspassa... No tenen fets els avantprojectes. Avui potser sí, però fa pocs dies no, en resposta parlamentària seva.

La paralització del centre dedicat a l'Alzheimer del parc Pere Virgili, que havien de començar les obres l'any 2004, un centre de recerca, d'atenció a les famílies, amb residència, el projecte fet... Re de re.

O si mirem tot el garbuix que en l'actualitat hi ha amb els centres especials de treball... Si mirem el Decret d'acolliment residencial per a persones amb discapacitat, vigent des del 28 de juliol de 2006, que vostès pacten que entrarà en vigor l'1 d'octubre, quan el decret diu que entra en vigor l'endemà de la seva publicació, i que a mi em sembla molt bé que hi hagi problemes per aplicar-lo –o em sembla molt malament–, però el problema és... Escolti, per què el publiquen, si després no l'han de fer complir? I resulta que encara no el compleixen ara.

Per tant, nosaltres, consellera, li demanem més seriositat, que no em tiri pilotes fora dient: «Oh, jo he preguntat...» Escolti, truqui'm; jo estic a la seva disposició. Sempre que m'ha trucat m'hi he posat i hem parlat, vos-

tè i jo. Ara, truca una tècnica dient: «Quines dades vol?» Jo no vull cap dada; sóc jo el que li explico les dades que jo tinc, i, en tot cas, el que espero és la resposta.

I nosaltres el que sí que veiem és que, en aquests moments, a Catalunya tenim menys sobirania en política social. Llei de la dependència, això ens està «apretant» molt i, a més a més, no l'estan complint, que jo sàpiga tenen alguna denúncia a la fiscalia per incompliment de terminis. Aquesta menys sobirania, submissió completa a les decisions de l'Estat, pitjors serveis, gestió caòtica –sobrar tots aquests milions d'euros, ja em dirà què és–, manca d'informació i atenció –amb la supressió de les oficines de Benestar i Família–, menys sensibilitat als problemes concrets de la gent i pèrdua de recursos destinats a partides finalistes.

Vostès van dir, per justificar el seu pacte de govern, que havien prioritzat l'eix social. Aquest és el seu gran error, perquè l'eix nacional i l'eix social són el mateix eix, i anant per separat funciona d'aquesta manera.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

Això no s'aguanta per enlloc, consellera, perden recursos per a les polítiques socials. I nosaltres serem molt exigents en l'aplicació de la Llei de serveis socials, en què hi hagi els recursos i, a més a més, que arribin a la gent, que no se'ns perdin amb la burocràcia del tripartit i amb la seva falta de bona gestió.

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, quan els diners d'un departament passen a Economia no s'esfumen, no desapareixen. Aquests diners que van ser traspassats a Economia ens van permetre incrementar de manera molt notable el pressupost del 2007. Ja els hauria agradat a vostès, al llarg del temps que van estar al capdavant del Departament de Benestar i Família, haver pogut fer aquests increments pressupostaris en tot –en tot.

Acabi de donar totes les dades, senyor diputat. El nivell d'execució del pressupost del 2006 va ser del 92 per cent. Acabi de donar totes les dades i doni-les vostè, si us plau, de la mateixa font que vostè s'ha proveït podrà extreure que el nivell d'execució va ser d'aquest 92 per cent. I els romanents –els romanents–, aquests noranta milions, van servir per incrementar més d'un 14 per cent el pressupost del Departament d'Acció Social i Ciutadania de l'any 2007 –de l'any 2007. (*Veus de fons.*)

Miri, la llei de la... Jo puc entendre aquest discurs derrotista que vostè em planteja. Jo només li posaré un exemple molt senzill. A mi m'agradaria que, de la mateixa manera que vostè defensa aquest model de gestió

tan eficaç que vostès han tingut o que ens reclamen, només pensi un moment com van gestionar el programa «Viure en família» –només pensin un moment com van gestionar el programa «Viure en família»; només els deixo això damunt de la taula.

Llei de la dependència. És veritat –és veritat–, en aquest moment hi ha una entitat que ha presentat una denúncia a la fiscalia. Ara bé, jo el que voldria explicar respecte a la Llei de la dependència és que nosaltres encara no estem fora de terminis. La llei contempla dos terminis. El primer, de tres mesos, un cop s'ha presentat aquesta sol·licitud perquè es pugui admetre aquesta resolució. I un segon període de tres mesos, en el qual, un cop s'ha reconegut el nivell i grau, el grau de gran dependència, doncs es pugui fer el PIA, el programa individualitzat, buscant aquell recurs, aquell servei més adequat per a aquesta persona. Dóna la sensació..., nosaltres hem rebut més de 44.000 sol·licituds, però no les vam rebre totes el dia 21 de maig. Aquestes sol·licituds nosaltres les hem anat rebent el mes de maig –del 21 al 30 de maig–, el mes de juny, el mes de juliol, el mes de setembre i n'estem rebent també ara, en aquests moments. Per tant, hem de tindre en compte això; és a dir, els terminis es compten des de la data de la seva resolució. I en aquest cas, sí que és veritat que hi han quatre mil expedients del mes de maig, que alguns d'ells –no la seva totalitat, eh?– podrien estar fora de termini. Però

nosaltres esperem –i així hi confiem– que en el mes de novembre, que és quan acabarà el termini d'aquests expedients, aquestes persones disposin ja del seu PIA i de la seva resolució, als quals s'atorgarà el servei o la prestació que ells necessitin.

Una altra cosa que també és important, és a dir, les prestacions, sobretot les prestacions vinculades, les prestacions de caràcter econòmic, no la prestació d'un servei, perquè evidentment aquesta no pot tindre la retroactivitat, però sí que tenen retroactivitat des del moment en què s'ha fet aquesta sol·licitud. Quin és el problema que hem tingut amb la Llei de dependència? Home, hem gestionat; hem gestionat en quatre mesos més de quaranta-quatre mil sol·licituds. Evidentment amb un sistema que no existia, no hi havia absolutament res, tot s'ha hagut de crear nou. I en aquest període de temps, d'aquí a final d'any, haurem donat resposta a tots aquests expedients que tenim damunt de la taula.

Moltes gràcies.

El president

Acabat aquest punt de l'ordre del dia, suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i vuit minuts.